

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Maig 2014 · núm. 161 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Disseny: Roser Pineda

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 161 · Maig 2014 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca

Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel. / fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixl@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comercs, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel. / fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, frcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgt_sabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel. / fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilmucgt@gmail.com

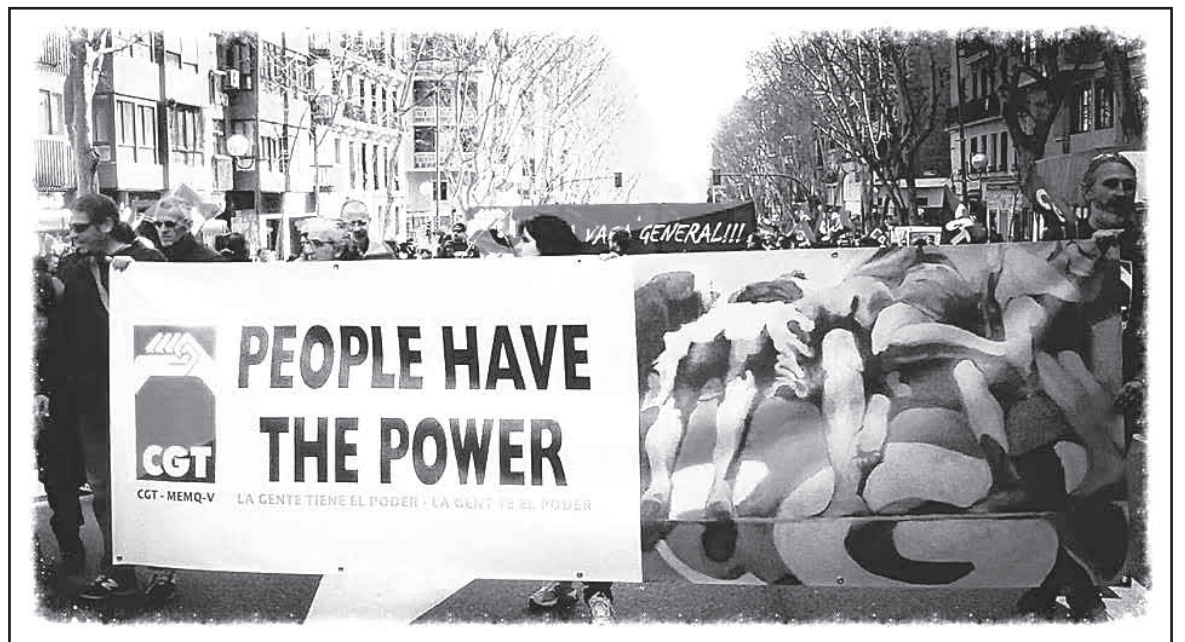
EDITORIAL

Seguim en lluita contra l'atur i les retallades socials i en defensa de la renda bàsica

Considerem que la mobilització és totalment imprescindible per a denunciar la situació d'emergència social que està sofrint la majoria de la societat, per a generar consciència ciutadana que SI ES POT canviar el model de societat al que ens tenen sotmeses, autoritari, repressiu amb les llibertats i les protestes ciutadanes, patriarcal, discriminatori, corrupte, etc..., i que això solament serà possible amb una àmplia i decidida mobilització ciutadana, no amb propostes electoralistes, que a més d'enganyoses, solament pretenen alimentar carreres polítiques individuals i subjectar el model social que ens té atrapades en la misèria i en l'esclavitud laboral.

CGT considera molt positiu donar continuïtat a la gran mobilització ciutadana que va tenir lloc el passat 22 de Març a Madrid amb les Marxes de la Dignitat, en el camí necessari de construir, entre totes les persones i organitzacions que lluiten, una Vaga General, laboral, social, de consum, etc..., que resulti determinant per a revertir el drama social que està vivint la majoria de la societat i la classe treballadora en particular.

En això, posarem tots els nostres esforços i energies, participant en aquest moviment, en les diverses plataformes locals i mobilitzant-nos com organització davant totes les agressions que es porten a terme per part dels poders econòmics i polítics contra les classes populars, des dels diferents governs, els empresaris,

les institucions polítiques i financeres, en definitiva des del capitalisme i els seus nombrosos còmplices. Per això CGT va participar el 30 d'abril en les accions en oficines del SOC/INEM contra l'atur i les retallades, ens vam mobilitzar intensament amb motiu del 1 de Maig, participarem el 21 de Juny en les mobilitzacions davant els Parlaments autonòmics i, posteriorment, en el que anem decidint col·lectivament de cara a la propera tardor. Perquè la lluita és l'únic camí i la defensa dels drets i llibertats col·lectives el nostre objectiu.

"Facebook es l'estafa òptica de l'ebullició revolucionària"

Carlos Taibo, escriptor, activista social i professor de Ciència Política a la Universitat Autònoma de Madrid

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisés Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carllús Jové, Agurrel, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavirtate, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradors i col·laboradores.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

>> Agurrel

TEMA DEL MES

Deute il·legítim, ajustament estructural, rescat de l'euro i tractats comercials al servei de la UE neoliberal, autoritària i patriarcal

De què va la Unió Europea?

CGT, Ecologistes en Acció i Baladre

Material amb les preguntes i respostes que estem traient conjuntament CGT, Ecologistes en Acció i Baladre sobre la UE per difondre amb vista a que sigui un instrument molt pedagògic.

Qui pren les decisions a la UE?

A la UE 28, les decisions executives són preses per la Comissió Europea. Elabora directives que són d'obligat compliment per a tots els estats membres, si el tema està transferit a la UE. També estableix les prioritats generals de despesa a llarg termini per a la Unió en el que es denomina el "marc financer" de la UE. I elabora el pressupost. La Comissió està formada per 28 comissaris, un per cada país de la UE, que tenen un mandat de cinc anys. No són triats democràticament, sinó que els designa el Consell Europeu. L'actual President de la Comissió Europea és José Manuel Durão Barroso, que va renovar per la seva segona vegada el seu mandat al febrer de 2010. Al seu torn, el Consell Europeu reuneix als caps d'Estat o de Govern de cada país de la UE, al president de la Comissió i al president del Consell Europeu, que és qui presideix les reunions. Recordem que els caps d'Estat són triats amb sistemes electorals no proporcionals i que solen comptar amb el suport de menys de la meitat de les seves poblacions. Actualment, i fins a finals de novembre de 2014, el president del Consell és Herman Van Rompuy. No cal confondre'l amb el Consell de la Unió Europea, format pels ministres de cada temàtica.

El famós "Ecofin", per exemple, que pren decisions econòmiques que ens afecten a totes i tots, és el Consell de la Unió que reuneix als ministres d'Economia i Hisenda. A més, és molt decisiva en les nostres vides la labor del Banc Central Europeu (BCE), que és qui gestiona la moneda i, per tant, la política monetària. Això ho fa sense cap control públic possible.

El Parlament Europeu, únic òrgan electoralment triat, no té iniciativa legislativa (no pot proposar lleis) i solament té potestat per a validar o rebutjar les que li arriben de la Comissió o el Consell. Un exemple clar de qui mana: La Comissió Europea intervé en els pressupostos de cada estat membre, abans que arribin si més no als Parlaments estatals, per a vigilar que compleixen amb les mesures neoliberals que emanen dels òrgans de la UE, segons dicten el Pacte de l'Euro o Pacte Fiscal. És el que es coneix com "Semestre europeu".

Les directives europees condicionen tota la política dels estats: mercats de treball, polítiques d'immigració, desplaçament de treballadores/és, mercats interiors i exteriors, transports, competència, alimentació, medi ambient, agricultura, sobirania alimentària, etc. No obstant això, els pobles que patiran

aquestes polítiques no tenen oportunitat de triar a qui ha d'elaborar-les.

Si a aquesta falta de democràcia afegim la presència molt activa de més de 15.000 llobistes i 2.500 empreses que pressionen de forma regular a les institucions europees, és fàcil adonar-se que la política de la UE persegueix afavorir interessos privats. Amb les seves ingerències, condicionen i manipulen les iniciatives legislatives de la UE.

Abans de res, és necessari qüestionar novament el paper de la UE. Fins a quin punt els lobbies han determinat les polítiques de la Unió Europea? A qui serveixen les institucions europees?

És legítim el deute de la UE?

Des de les institucions europees s'insisteix que el principal problema de les economies de la UE és el deute públic, però quan s'analitzen les dades del deute dels estats de la UE observem alguna cosa ben diferent. A la fi de 2011, el deute públic dels estats de la Zona Euro suposava només 15% del total del deute, mentre que el deute privat (de les famílies, de les empreses no financeres i de la banca) suposava el 85% restant.

Davant aquest greu volum de sobreendeutament del sector privat, el que més preocupa als governs i banquers és l'impagament d'aquest deute. Per

això, des del començament de la crisi financera, estan maldant per convertir aquest deute privat en deute públic. El més clar exemple ho tenim en el rescat de la banca espanyola que, ja des d'abans del començament de la crisi, ha rebut la xifra de 1,42 bilions de € d'ajudes públiques.

Per a poder salvar a la banca, l'Estat espanyol s'ha hagut d'endeutar més encara i ha hagut de fer dures retallades en els serveis socials bàsics per a la població com són la sanitat, l'educació o les pensions. I això mateix ha ocorregut en la major part dels Estats de la UE, especialment els de la perifèria europea (Espanya, Grècia, Irlanda, Itàlia i Portugal). Així doncs, aquest deute, en origen privat i convertit en públic, és, sens dubte, un deute il·legítim, ja que lluny d'ajudar a la població a pal·liar els danys socioeconòmics de la crisi, els ha aguditzat encara més.

Però la perversió del deute no resideix només en la injustícia de fer-nos carregar a totes les persones amb un deute que no és nostre, sinó en la seva utilització per a sotmetre a les poblacions europees als dictats dels "mercats", als interessos dels poders financers. Així, els rescats duen associats tot un seguit de condicions que, amb l'excusa de sanejar les economies dels països rescatats, permeten a organismes tan poc democràtics com la Comissió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional, coneguts com la Troica, intervenir en les polítiques nacionals i segrestar les seves sobira-

nies. Aquesta ingerència ha provocat, en el cas de l'Estat espanyol, la reforma de la Constitució en el seu article 135 per a prioritzar el pagament del deute sobre la despesa social. Per tant, aquest deute il·legítim ha de ser repudiat i no pagat.

Per tot això, diem: No devem, no paguem!

Què tenen a veure les reformes laborals amb la UE?

El Pacte de l'Euro, o Pacte per la Competitivitat, imposa unes polítiques econòmiques d'obligat compliment que suposen un nou gir de rosca sobre les condicions de vida de la majoria. Així, estableix diferents obligacions en matèria salarial, laboral, de pensions, etc:

- * Els salaris han de vincular-se a la productivitat i deixar d'estar vinculats a l'Índex de Preus. Això suposa canviar les regles de la negociació col·lectiva, desvinculant els salaris del cost de la vida, a alhora que es limita el nivell de centralització dels convenis col·lectius i s'exigeix una flexibilitat interna. És a dir, exigeix acabar amb el poder contractual sindical en la fixació de les condicions de treball sobre jorna-

da (temps de treball), organització de treball (torns, sistemes de retribució, etc.) i acomiadaments. Soscava greument la negociació col·lectiva.

- * La UE planifica i exigeix reformes laborals que abordin la flexibilitat i la disponibilitat unilateral del contracte per part de l'empresari.

- * El Pacte per l'Euro i el Pacte Fiscal "recomanen" l'augment de la edat de jubilació i la reducció de la quantia de la pensió. La UE fomenta els Plans Privats de Pensions.

- * Exigeix incloure en la legislació del país amb rang constitucional (com ja ha fet tota la classe política a Espanya) l'equilibri financer, és dir, el dèficit i també el pagament del deute com a prioritat. Amb això es persegueix garantir que els creditors del deute cobrin no només el principal, sinó també els interessos. I endureix les penalitzacions per qui no compleixi.

- * Incentiva la recapitalització de la banca. Aquesta és una mesura clara de socialització de les pèrdues causades per l'especulació i la mala praxi. En canvi, els guanys segueixen sent exclusivament privades.

- * La Comissió Europea intervé en els Pressupostos de cada estat membre per vigilar que compleixen amb totes les polítiques acordades. Ho fa mitjançant el procediment conegut com "Semestre europeu".

Ja havia desaparegut del Tractat de Lisboa la possibilitat d'exigir i executar drets essencials (vaga, temps de treball, negociació col·lectiva, etc) Al Pacte de l'Euro no apareix el social, ni tan sols com retòrica. Està absent qualsevol referència mínima als gairebé 27 milions de d'aturades i les seves condicions d'inseguretat. El que apareix, en canvi, és tota una política antisocial i anti-treballadors/es, que es converteixen en simples mercaderies d'un sol ús, per garantir la taxa de beneficis del capital.

Segons Eurostat, el gener de 2014 hi havia a la UE-28, 26.231.000 de persones en atur. D'elles, el 23% es troben a l'estat espanyol (6 milions). El 2 febrer de 2011 Govern, Sindicats i Empresaris van pactar les polítiques del Pacte de l'Euro que s'apliquen a l'estat espanyol, l'anomenat "Acord Social i Econòmic per al creixement, l'ocupació i la garantia de les pensions", enterrant així les dinàmiques de mobilització per a revertir les sortides antisocials a la crisi.

A l'Estat espanyol, la flexibilitat laboral havia quedat garantida amb la Reforma Laboral plasmada en la Llei 35/2010 del govern Zapatero. Encara més greu ha estat la Reforma Laboral del govern del PP 3/2012. Flexibilitat i disponibilitat unilateral per l'empresari, en tot el recorregut del contracte, des de l'entrada i la permanència a la sortida. Les Pensions van ser ajustades als criteris fixats per la UE. El retard de l'edat de jubilació i la disminució garantida de la quantia de la pensió són aspectes que queden fixats en les seves retallades amb la Llei 27/2011 de PSOE, CEOE, CCOO i UGT i amb la Llei 23/2013 del PP sobre l'índex de revaloració de les pensions i el factor de sostenibilitat. Els ajustos per reduir el dèficit i

De què va la Unió Europea?

l'ocupació pública, amb taxes de reposició 0.

I tot això sobre la base de l'absoluta prioritat de crear les condicions laborals, socials i polítiques per fomentar "la competitivitat". Això ha comportat la privatització de serveis essencials per a les poblacions. Alhora es produeix una reducció dels costos del treball, a través o per mitjà de polítiques que incrementin la flexibilitat, la mobilitat de la força de treball i la capacitat d'ajust (acomodament, hores extres ...) segons el cicle econòmic (recessió, crisi, estancament o creixement).

És la mort del treballador/a, com a asalariat i com a persona social, doncs se li transforma la seva naturalesa política / jurídica (persona amb drets) a convertir-lo en un mer factor de producció de capital.

És la UE el paladí de la lluita contra el canvi climàtic?

La UE es fon parlant de la importància de lluitar contra l'escalfament global. Així, la Comissió Europea, en les cites internacionals, aposta per les reduccions d'emissions de gasos d'efecte hivernacle més ambicioses. I la UE no només parla, sinó que també actua: ha complert els objectius marcats pel Protocol de Kyoto.

No obstant això, això s'ha aconseguit amb un exercici de "comptabilitat creativa" basada fonamentalment en el desplaçament d'una part de la producció als països emergents i als més empobrits i, per tant, també s'han desplaçat les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Si es tenen en compte els productes que la UE consumeix però que es produeixen en altres llocs del món, el compte de les emissions de la UE haurien d'augmentar en un 30% aproximadament, la qual cosa allunya la UE del compliment real de Kyoto. En paral·lel, podria semblar que els sectors financers, essencials per a la UE, consumeixen menys energia comparativament, però això suposa oblidar que l'economia financera té repercussions immediates sobre el medi ambient, ja que influeix i pressiona a l'economia real.

La UE es fon parlant de la importància de lluitar contra el escalfament global. Així, la Comissió Europea, en les cites internacionals, aposta per les reduccions d'emissions de gasos d'efecte hivernacle més ambicioses. I la UE no només parla, sinó que també actua:

col·lapse del bloc soviètic i la Gran Recessió actual. Això es deu al fet que el consum d'energia i el creixement del PIB s'interrelacionen directament: més creixement del PIB implica un consum d'energia equivalent. I, un major consum energètic implica una major emissió de gasos d'efecte hivernacle. En un món globalitzat, els comptes s'han de calcular a nivell global per no fer tramples.

La UE ha estat molt hàbil per crear nous nínxols de mercat aprofitant el canvi climàtic. Entre aquests destaquen la compravenda de drets d'emissió a les borses, o l'extensió del control de l'aigua per part de les multinacionals europees en aquells llocs on és previsible que disminueixi la seva disponibilitat a causa del canvi climàtic.

En realitat a la UE només li interessa el creixement, la qual cosa, inevitablement, implica més canvi climàtic i destrucció ambiental.

Quant inverteix la UE en Defensa i qui es beneficia d'això?

Sabies que la despesa militar dels països de la UE supera els 200.000 milions d'euros a l'any? Sabies que Regne Unit, França, Alemanya i Itàlia figuren entre els deu països amb major despesa militar en l'any 2012?

Sabies que, comptant els efectius dels exèrcits a Europa, de les forces "paramilitars" i de les forces de reservistes, Europa compta amb més de 6.000.000 de persones ensinistrades i amatents per a la guerra i per a la intervenció militar?

Sabies que 24 dels 28 països de la UE coordinen la seva política militar sota l'OTAN?

Sabies que la UE ha participat fins a la data en trenta-cinc operacions militars en l'exterior, contant amb forces militars pròpies i dels Estats membres? Sabies que pot desplegar entre 50-60.000 soldats a més de 4.000 km de distància en menys de seixanta dies i mantenir-los durant un any en guerra? Sabies que la UE manté el segon complex militar industrial més potent del planeta i que la suma de les vendes anuals d'armes de les indústries militars de països de la UE superen els 115.000 milions de dòlars anuals? Et sonen d'alguna cosa les empreses BAE Systems, EADS, Finmeccanica o Thales? BAE Systems factura a

l'any en venda d'armes 29.150 milions de dòlars, EADS factura 16.390 milions; Finmeccanica, 14.560 i Thales, 9480 milions.

Sabies que la UE compta amb estructures militars pròpies que dupliquen les dels Estats: un Estat Major de la Defensa, una Agència Europea de Defensa, un Comitè Militar, un servei d'espionatge, casernes generals, cosos d'exèrcit, entre uns altres?

Sabies que existeix una "doctrina" de seguretat de la UE en la definició de la qual i del seu control no pinta res ni el Parlament Europeu, ni cap dels òrgans representatius de la UE?

Sabies que la política del Frontex desenvolupa un plantejament militar per al tractament de les migracions?

La política de seguretat de la UE està altament militaritzada i té un enfocament ofensiu i intervencionista. Existeix un potent lobby militar que influeix decisivament en aquesta política i en la construcció d'un pol militar-industrial que promou la venda d'armes i l'exportació de conflictes internacionals.

Tota aquesta política es paga amb els impostos de la ciutadania i es practica d'esquena a la societat i sense comptar amb la seva opinió. És insolidària amb les necessitats socials europees i de la resta del món i únicament busca enfortir els interessos de l'oligarquia del capital. Es pot aspirar a la desmilitarització de la defensa a Europa i en el planeta i a l'aposta per la seguretat humana en comptes de la seguretat militar. Però la UE no ho fa.

Com estan evolucionant les desigualtats en la UE?

Una anàlisi de les polítiques socials seguides pels països industrialitzats en la UE mostra tres moments diferenciats. El primer període, dècada dels 80 i primers 90, es caracteritza pels canvis efectuats en les polítiques socials. Les Institucions de la UE opten per reformes que converteixen els Sistemes de Protecció Social Universal i Públics en Sistemes Mixts, és a dir, aquells de finançament públic però amb producció privada. A més, són segmentats (contributius, no contributius, assistencials, etc.) i es fixen diferents nivells de protecció. Domina la ideologia de "els avantatges del privat", que serveix d'excusa per a posar en mans del mercat el que abans es-

tava en l'esfera pública. Es passa de la concepció "ciutadana portadora de drets" a "usuària consumidora de serveis". En aquests moments, per paradoxal que sembli, no solament no disminueix la despesa pública total, sinó que augmenta en uns 11 punts sobre el PIB en els països industrialitzats. Les partides amb el creixement més fort són les de pensions i sanitat.

El segon període, des de 1992 fins a 2008, va estar determinat per la reestructuració de polítiques econòmiques (entrada de l'euro) i polítiques fiscals (reducció de despeses com forma de compensar els déficits, en lloc d'augmentar ingressos). Això accentua la vulnerabilitat del sistema davant les fortes pressions del mercat i els processos d'integració econòmica supranacionals coneguts com "globalització". La unificació de les polítiques econòmiques i fiscals, amb dues referències clau, el Tractat de Maastricht (93) i Pacte d'Estabilitat (97), suposa problemes comuns als sistemes de protecció social. Les mateixes polítiques en tots i cadascun dels estats membres de la UE, produeixen en aquest moment un estancament en el volum de despesa social entorn del 26% del PIB.

El tercer període, des de l'esclat d'aquesta crisi, és regit pel pacte de l'Euro i el Pacte Fiscal. El volum de despesa social disminueix de manera dràstica i especialment en els països del sud europeu, incrementant-se la desigualtat fins a extrems insuportables.

Es retallen les despeses de prestacions i especialment les pensions, la sanitat i la prestació d'atur. S'instal·la la idea d'estat "Assistencial" davant situacions de necessitat imperiosa, suplantant a l'estat "de Benestar".

Les conseqüències d'aquestes polítiques es visibilitzen en l'anàlisi de cadascuna de les partides de la despesa. Augmenta la vulnerabilitat social, al créixer la pobresa, l'exclusió social, la inseguretat i precarietat laboral i la societat de control (absència de llibertat, lleis especials d'estrangeria, majors poblacions recloses).

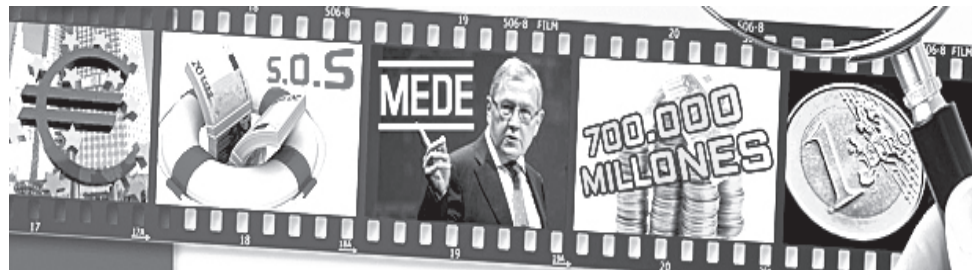
Aquestes polítiques neoliberals desmantellen els serveis públics afavorint la privatització. No corregeixen el desequilibri i el deute en matèria de cures, sinó que els agreugen. Al transferir a l'esfera "privada" cures, com escoles infantils, atenció a la dependència, etc. aquelles dones que no poden afrontar els preus es veuen obligades a sobre-carregar-se, ja que la societat segueix sent profundament patriarcal i les cures no estan repartides equitativament. La majoria de les persones considerades pobres a Europa són dones. Són

les més afectades per la discriminació en matèria d'ocupació, salaris i salut. Aquestes polítiques produeixen pobresa, desigualtat i exclusió social, alhora que beneficien a uns pocs amb les privatitzacions i els rescats. Les ciutats i les regions perifèriques del món veuen augmentar les borses de pobresa. Noves formes d'exclusió del dret a la salut en els països de la UE es relacionen amb la desigual distribució i accés als serveis i als recursos entre nacions i territoris regionals i entre treballadores/és autòctons i extracomunitaris. La societat és cada vegada més desigual.

Pretenen estendre la idea que l'única manera per a sortir de la crisi és "tornar al pur mercat com regulador de les relacions econòmiques i socials, d'acord amb les lleis de l'oferta i la demanda". No obstant això, aquest model capitalista ha causat 27 milions de persones aturades en la UE; el 13% de la població ocupada en situació precària; el 15% de la població per sota dels llindars de pobresa; milions d'immigrants (mà d'obra barata, esclava), a qui se'ls nega qualsevol dret de ciutadania i se'ls utilitza com exèrcit de reserva, fomentant el racisme i la xenofòbia en les societats d'acollida; societats cada vegada més desestructurades amb regressió i desarrelament social; deterioració ecològica i mediambiental, possiblement irreversible.

Quines són les polítiques d'immigració de la UE i com es prenen aquestes mesures?

La Unió Europea aborda el tema de les migracions des d'una perspectiva econòmica: la lliure mobilitat de les persones i les treballadores i treballadors (comunitaris) per la Unió exigeix suprimir les fronteres internes. Però també exigeix aixecar controls més precisos en les fronteres exteriors, per a totes aquelles persones extracomunitàries. Les persones estrangeres només són tingudes en compte en la UE com treballadores/es útils a les economies nacionals. Per això, tant el seu accés al territori de la UE com la seva mobilitat per ell estan severament restringits. Quant als seus drets ciutadans o la seva integració social, la UE simplement es desenten. El territori de la Unió està obert a la lliure circulació de capitals

De què va la Unió Europea?

i persones. Qualsevol ciutadana/o de la Unió podrà lliurement instal·lar-se, treballar, invertir...i exigir el compliment dels seus drets en qualsevol dels estats pertanyents a la Unió.

Quin és el concepte polític-jurídic de ciutadania que sustenta la UE?: “Tota persona que ostenti la nacionalitat d’un Estat membre posseïx la ciutadania de la Unió, que s’afegeix a la ciutadania nacional sense substituir-la”. “Els ciutadans de la Unió seran titulars dels drets i subjectes dels deures previstos en el Tractat de la Unió. Tenen el dret: de circular i residir lliurement en el territori dels Estats membres; de sufragi actiu i passiu en les eleccions al Parlament Europeu i en les eleccions municipals en l’estat membre en el qual resideixen...” (Tractat de la Unió).

Des de la concepció que la nostra civilització occidental sustenta, ser ciutadà/ana significa ser portador de drets. Drets que són universals (Carta de NNNU), inalienables, inherents a la persona i fora de les concretes polítiques, així com de les lleis del mercat. Tots els individus extra-comunitaris, és a dir, de fora dels estats de la Unió i sense nacionalitat de qualsevol d’aquests estats membres, manquen del status de ciutadans. Són considerats de segona categoria, ja que es regeixen no pel dret Comunitari (Tractat de la Unió, Carta de Drets Fonamentals, etc.), sinó pel dret d’estrangeria vigent, bé de forma unificada -Espai Schengen-, bé de forma estatal -lleis d’estrangeria en cada estat-

Els immigrants tenen drets com estrangers, però no com ciutadans. I si no tenen papers, els seus drets es veuen minvats al mínim, com ha ocorregut amb el Reial decret- llei 16/2012 de reforma sanitària a l’Estat Espanyol, que ha posat fi al dret a la sanitat universal. En la política sobre migracions de la UE és essencial l’Acord de Schengen, vigent des de 1995. Unifica el control de les fronteres en un doble sentit: d’una banda, desaparició de les fronteres interiors, i per una altra, enfortiment de fronteres exteriors per a impedir immigracions no funcionals al mercat i per a controlar els fluxos migratoris de tots els països de la UE, llevat de Irlanda i Regne Unit. De totes maneres, el propi espai Schengen ha estat posat en dubte quan les ampliacions de la UE propiciaven les migracions de persones dels països de l’Est recent incorporats. Així, Bulgària, Romania i Xipre han vist com la Comissió Europea els negava l’entrada en l’espai Schengen, i per tant, negava a les seves ciutadanes/us la llibertat de moviments. Això demostra, una vegada més, que els discursos “paneuropeus” i de fraternitat

no són més que retòrica.

L’objectiu que estableix la UE en matèria migratòria no persegueix finalitats humanitàries, ni vela pel benestar. És un objectiu merament econòmic. “La Unió desenvoluparà una política comuna d’immigració destinada a garantir, en tot moment, la gestió eficaç dels fluxos migratoris (Article III-267)”. Mitjançant lleis o lleis marc europees es fixen les condicions d’entrada i de residència, visats de llarga durada i de permisos de residència, inclosos els destinats a la reagrupació familiar. Es defineixen els drets d’aquestes persones de tercers països que es trobin en situació regular. També dissenyen els processos d’expulsió i repatriació per a qui no estigui regularitzat. Aquestes lleis permeten que es repeteixin successos com la tragèdia de Lampedusa o el que està passant a les fronteres de Ceuta i Melilla.

Què és el MEDE?

Es coneix com MEDE al Mecanisme Europeu d’Estabilitat. És un organisme intergovernamental per als països de l’anomenada “zona euro” i l’objectiu exprés del qual és salvaguardar l’estabilitat financera de la moneda. Per a això, podrà “mobilitzar fons i proporcionar suport a l’estabilitat, sota una estricta condicionalitat”. Això és, farà préstecs subjectes a condicions neoliberals. Revisarà periòdicament el compliment d’aquestes condicions i comptarà amb tota la força de la UE per a sancionar els incompliments.

Els fons del MEDE els aporten els països subscriptors de forma proporcional a la grandària de la seva població. I aquests fons són els que atorguen la capacitat de vot. Així, entre Alemanya, França i Itàlia poden aconseguir la majoria simple. Aquest organisme és una mostra més de la falta de democràcia real en la UE, ja que està fora de qualsevol dels tractats vigents i no ha de sotmetre’s al control parlamentari.

El MEDE preveu cinc instruments d’assistència financera. Un d’ells permetrà rescatar països que ni tan sols ho hagin sol·licitat, en el cas que el Consell de Governadors del MEDE consideri que està en risc l’estabilitat de la zona euro. Un altre està pensat per a rescatar directament a la banca d’un país, sent el responsable últim del préstec (i de les condicionalitats) dit país i no el sector bancari. En altres paraules, el MEDE té expressament previst un mecanisme de socialització de les pèrdues dels bancs. Les activitats del MEDE estan lliures d’impostos directes i els estats haurien de retornar els impostos indirectes

que el MEDE hagués pagat. A això se suma que el personal del MEDE, així com els seus directius, gaudeixen d’immunitat de jurisdicció en les seves activitats oficials.

El capital autoritzat del MEDE ascendeix a 700 000 milions d’euros. Pot semblar una xifra molt elevada, però si la comparem amb el deute públic espanyol (952.014 milions d’euros al novembre de 2013) o italià (2.068.722 milions), constatem que no arriba per a rescatar les finances públiques d’aquests països, si fos necessari.

Llavors, per a què serveix? Realment, no persegueix acabar amb el problema del deute, sinó que pretén “estabilitzar-lo”, tornar-lo “sostenible” i, de passada, garantir que els Estats apliquen les polítiques neoliberals. Ocupa la mateixa funció que va tenir el FMI en la crisi del deute dels anys 80. És un exemple clar que la UE és un projecte per a beneficiar al capital i no per a les persones.

Per què el BCE no pot prestar diners als Estats?

Segons l’article 104 del Tractat de Maastricht, el Banc Central Europeu (BCE) no pot prestar directament als Estats ni comprar el seu deute, de manera que quan aquests necessiten diners prestats ho han de demanar als bancs privats o emetre deute públic. La diferència estriba que obtenir els diners directament del BCE no tindria interès (o un interès baixíssim) mentre que obtenir-lo de la banca privada suposa pagar interessos molt més elevats. Això reporta enormes beneficis per als bancs privats, ja que reben els diners prestats del BCE a un interès que ronda el 1%, mentre que ho presten als Estats a interessos entorn del 5% (encara que en ocasions han arribat al 15%).

En el cas de l’Estat espanyol, si es calcula la diferència entre els interessos que han vingut pagant les administracions públiques i el que haurien hagut de pagar al tipus d’interès oficial amb el qual el BCE presta els diners a les entitats privades, només en el període del 2008 al 2013 s’obté un sobrecost de més de 100.000 milions d’euros que ha de desemborsar la població espanyola a la banca privada. Només amb aquesta quantitat es podrien haver evitat la major part de les retallades socials.

Una estimació ràpida del sobrecost de finançament per a tota la Zona Euro tenint en compte el volum dels deutes públics de la resta dels estats i els tipus

d’interessos suportats, llança una xifra superior al bilió d’euros des que va començar la crisi. El més paradoxal és que els diners que presten als Estats els bancs prové en moltes ocasions dels mateixos Estats, com ha ocorregut en el cas dels rescats bancaris. Aquest és un altre clar exemple de com la construcció de la UE s’ha fet pensant en els interessos dels grans bancs i corporacions i no en les seves ciutadanes. Ja que el fet que el BCE no pugui prestar diners als estats és una decisió política (a EEUU, per exemple, la Reserva Federal sí pot prestar a les administracions públiques), que només beneficia els interessos particulars dels grans bancs, perjudicant a la resta de la població, el deute derivat d’aquest sobrecost és un deute odiós, que ha de repudiar-se.

Redueixen les polítiques de la UE la bretxa de gènere?

La bretxa de gènere és la diferència entre la taxa masculina i femenina en la categoria d’una variable. Per exemple, en la UE la bretxa salarial entre homes i dones és del 16,2%. Això vol dir que, de mitjana, les dones cobren un 16,2% menys que els seus companys, pel mateix treball. Existeixen altres variables, com la taxa d’atur, que presenta una bretxa entre dones i homes del 10,9%; el risc de pobresa (26,1% enfront del 24,2%), repartiment de tasques domèstiques i de cures (una mitjana de 6 hores dedicades per les dones a aquestes tasques, enfront de 2 hores i 20 minuts dels homes). A més, un 80% de les cuidadores són dones. El treball a temps parcial i precari s’enceba especialment amb les dones (un 31,5% de les dones, enfront d’un 7,8% en els homes), mentre que les dones en llocs de Direcció són minoria (només un 5% són dones responsables en entitats financeres europees), etc.

La gran majoria d’aquestes dades demostren la desigualtat en termes negatius per a les dones.

Al costat de la bretxa de gènere s’usen altres indicadors, com l’índex de concentració, de distribució i de feminització, tots ells per a indicar-nos que les discriminacions i l’opressió de les dones segueixen existint dintre dels països que formen la UE. Podem recórrer a qualsevol de les estadístiques oficials per a buscar i confirmar aquestes dades.

Com ha quedat clar en altres respostes sobre les UE i les seves polítiques i institucions, la UE és una supraorganització NO democràtica, basada en els principis d’acumulació i benefici d’unes poques empreses i ens financers. No obstant això, per a aparentar una imatge d’institució democràtica, crea algunes altres (com el Parlament Europeu) o inclou dintre del Dret Comunitari alguns principis fonamentals, com el de la igualtat entre homes i dones o el de no discriminació per raó de sexe. Al seu torn, dintre del presumpte compliment d’aquests principis generals d’igualtat i no discriminació, la UE ha instaurat algunes institucions com l’Institut Europeu de la Igualtat de Gènere, el Comitè consultiu d’igualtat d’oportunitats i la revisió de l’equilibri dels comitès i els grups d’experts creats per la Comissió. Realitza uns informes periòdics i destina fons a projectes amb el supòsit objectiu d’acabar amb la desigualtat i la discriminació (programes Progress, EQUAL, etc.).

Però tot això comporta una enorme contradicció: si la UE desemmascarada es basa en els principis de l’economia capitalista de màxim benefici d’uns pocs, que utilitza a les dones mà d’obra precaritzada, complementària, barata i disciplinada. Aquests principis aguditzen i consoliden la divisió sexual del treball que ens esclavitzava i invisibilitza com dones, però de la qual tant necessitem per a mantenir el model d’enriquiment explotador. L’exemple clar són els ajustaments econòmics que ens vénen imposant des de la pròpia Comissió Europea i que estan precaritzant més encara les nostres vides. Aquests ajustaments repercuteixen en la disminució del pressupost destinat a desenvolupar o mantenir les insuficients polítiques d’igualtat, el que consolida i incrementa les desigualtats existents, malgrat les altres polítiques minúscules de “rentat de cara”.

La lògica del capital i dels mercats -que és el motor de la UE entra en absoluta contradicció amb la lògica de les cures, que té com finalitat sostenir la vida, satisfer necessitats i generar benestar. La UE obvia totalment la essencialitat de la cura de la vida pel simple fet d’haver estat assignats històricament aquests papers a les dones i per això, haver estat reclousos en l’àmbit del “privat” o domèstic (l’aliança entre el capitalisme i l’heteropatriarcat). El principi d’acumulació de la riquesa per part d’unes poques elits del capital productiu i financer, que a més és un dels objectius de la UE, va de la mà de la insostenibilitat de la vida i no trenca amb els esquemes d’opressió i desigualtat, sinó que els consolida.

Que no ens enganinyin!

TREBALL - ECONOMIA

Cal treballar per a reforçar la capacitat d'acció col·lectiva de la classe treballadora, tasca en la que els i les anarcosindicalistes hem d'abocar tots els nostres esforços, amb el suport mutu i l'acció directa

Resistir no és suficient: Construïm l'autogestió

Secretariat Permanent CGT
Catalunya

L'1 de maig és una data molt significativa per a totes i tots els militants de la causa de la classe treballadora. És una data en la qual, des de l'any 1889, les organitzacions del moviment obrer de tot el món sortim a ocupar l'espai públic per a reivindicar els nostres drets i per a honorar la memòria de tots i totes aquelles companyes que han patit al llarg dels segles la repressió a mans dels servidors del Capital i de l'Estat, per haver lluitat contra l'explotació i l'alienació que ens imposa el seu sistema econòmic i social. És una data carregada d'història, vinculada a la lluita per la jornada de vuit hores i a la memòria dels obrers ajusticiats l'any 1887 a Chicago, després de la revolta de Haymarket.

És per a nosaltres un moment propici per a visibilitzar la vigència del conflicte de classes, per a reivindicar el que som i el que hem estat, per a exhibir públicament el fil roig i negre que ens uneix amb totes i tots els qui ens van precedir en la lluita per l'emancipació social. Tanmateix, i malgrat la intensa significació associada a aquest dia, l'1 de maig no és sinó una data més en el calendari.

Perquè per a nosaltres tots i cadascun dels dies de l'any són l'1 de maig, tots i cadascun dels dies de l'any han de ser bons per a la lluita, per a l'organització, per a la pràctica del suport mutu, per a treballar per la defensa dels drets de la nostra classe, per a fer camí vers la revolució social i la construcció de la societat autogestionària i antipatriarcal.

És per això que aquest 1 de maig hem de sortir al carrer no pas mirant al passat, sinó amb una mirada projectada al present i al futur. Estem vivint en una època caracteritzada per una agressiva ofensiva política i empresarial, per la regressió de drets a tots els nivells. Una època en la qual se'ns ha fet pagar un cop més a les treballadores i al conjunt de les classes populars tots els efectes derivats de l'esclat de la bombolla especulativa que havia caracteritzat el funcionament de l'economia capitalista durant els últims anys.

D'un temps ençà, hem assistit a la conversió d'una gegantina crisi financera internacional en una crisi del deute públic, la qual està essent utilitzada, sobretot als països del sud d'Europa, com un mecanisme de desposseïció dels sectors més vulnerables de la població, dins d'una estratègia conscient de socialització de pèrdues privades a costa dels nostres salaris, les nostres condicions de treball i els nostres drets socials. Una estratègia la cara visible de la qual han estat i són les reformes laborals, amb totes les seves conseqüències (major precarització, afèbliment de la negociació col·lectiva, més poder en mans dels empresaris...), les

retallades a l'ensenyament, la sanitat, les pensions públiques i els ajuts a la dependència, les privatitzacions, els desnonaments, l'enduriment de les mesures repressives, i un llarg etcètera.

Davant d'això també han proliferat en els darrers temps noves formes de resistència, algunes de les quals han aconseguit un ampli suport social i han arribat a posar en qüestió públicament el discurs hegemònic dels austericidès que ens governen i de la xarxa d'interessos mediàtics que els serveix com a altaveu. Molta gent ha reaccionat davant l'atac que estem patint, i ho ha fet organitzant-se i sortint al carrer. Cal congratular-se d'aquest fet, tot constatant, però, que la resposta popular no ha aconseguit fins ara aturar l'ofensiva, i que, si bé ha assolit victòries, aquestes han estat victòries parcials.

En cap cas creiem que s'hagin de menysprear, i menys encara quan han sorgit de dinàmiques organitzatives que han constituït un marc al si del qual moltes persones s'han empoderat i han pres consciència de la seva força col·lectiva. Però comença a ser urgent assumir que en els moments actuals

resistir, només, ja no és suficient. Necessitem assolir victòries en les àrees fonamentals, que ens serveixin com a

exemple per a fer veure a tothom que podem guanyar, victòries que facin trontollar el poder dels nostres ene-

mics de classe. Victòries orientades a fer que la por canviï, definitivament, de bàndol.

I si hi ha algun àmbit en el qual això resulta urgent és en l'àmbit laboral, el qual és determinant per a totes i tots aquells que no disposem, per a sobreviure, de res més que de la nostra força de treball. Sabem, perquè ho patim cada dia, que ens trobem immersos en un món del treball extremadament precaritzat, dins del qual assistim al definitiu naufragi del model de mediació i pacificació dels conflictes que els "sindicats" del sistema s'han encarregat de gestionar des dels anys de la mal anomenada "transició política".

En aquest context, cal treballar intensament per a reforçar la capacitat d'acció col·lectiva de la classe treballadora, i en aquesta tasca nosaltres, els i les anarcosindicalistes, hem d'abocar tots els nostres esforços, amb els mètodes de lluita que ens caracteritzen: el suport mutu i l'acció directa. És hora d'enfortir l'autoorganització de les treballadores i dels treballadors des de la base, d'articular formes de solidaritat activa amb les lluites de les precàries, de socialitzar i estendre les vagues indefinides, d'ampliar la base social de suport als conflictes, més enllà dels centres de treball. És hora de persuadir a tothom que juntes podem, no només resistir o plantar cara, sinó també vèncer, derrotar la patronal i els seus servidors governamentals.

Aquesta és, ha de ser, la nostra tasca en els temps que han de venir. Perquè si nosaltres no ho fem ningú no ho farà per nosaltres. Prenem el carrer i anem a les manifestacions, participem en accions col·lectives, desobeïm! Amb una actitud de combat, és hora d'encadenar victòries i que l'optimisme esborri el cansament de les mirades.

L'1 de Maig i tots els dies de l'any, lluitem per l'emancipació social.

El 1r de Maig de 2014, dia de les treballadores i els treballadors, la CGT de Catalunya es va manifestar, en solitari o conjuntament amb altres organitzacions i col·lectius a Barcelona, Vic, El Vendrell, Reus, Granollers, Tarragona, Igualada, Mataró, Girona, Lleida, Terrassa, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Mollet del Vallès i Badalona.

Pel repartiment del treball i la riquesa, prou corrupció, prou repressió!

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

El 1r de Maig sempre ha de ser un dia reivindicatiu i de reconeixement de la lluita com garantia dels drets: al treball digne; a una jornada laboral que possibiliti conciliar el treball obligatori amb la vida social; a un salari i prestacions socials suficients, bé quan es té ocupació i també quan no se'n té; a pensions adequades per a viure amb dignitat; a la llibertat sindical i de negociació col·lectiva, etc....

Drets que al sisè any de la crisi-estafa del sistema capitalista i, a dos anys de les Lleis de Reforma Laboral i de la Seguretat Social, han desaparegut amb aquest cop d'estat que governs, poderosos i empresaris han donat contra "el seu estat social i de dret" i que ens ha fet retrocedir laboral, social i política-

ment a temps del capitalisme caciquil i medieval, situant-nos davant el mirall que ens retorna a la realitat de l'horror, on ja se'ns garanteix per la seva banda que "el futur encara serà pitjor per a la majoria social".

Aquest és el futur-present que ens tenen dissenyat a l'Estat espanyol:

- Sis milions de persones en atur, desnonades de l'ocupació i negant-los el seu dret més essencial: el dret a "guanyar-se la vida". Per extensió ens neguen la protecció davant estats de necessitat: sense prestacions socials ni Rendes Bàsiques suficients per a viure dignament.

- Més de mig milió d'ocupacions públiques destruïdes, fent dels serveis públics "organismes ineficaços", amb les seves polítiques de retallades, de no inversions, fins a dur-los a la desaparició. Al no cobrir les necessitats bàsiques de les persones, troben l'excusa "perfecta" per a traspassar al mercat i

als seus amics empresaris privats, milers i milers de milions, en un descarat robatori del patrimoni públic, del que és de tots i totes.

- El dret a la Negociació Col·lectiva i a la Llibertat Sindical, han estat arrabassats als treballadors i treballadores, a les seves organitzacions sindicals, sacrificats en l'altar de l'única llibertat existent, la del capital, perquè la voluntat unilateral dels empresaris sigui qui organitzi al seu antull, el treball i la vida, convertint a la persona assalariada, en una mera mercaderia d'usar i llençar.

- L'empobriment material de milions de treballadors i treballadores, a través de mecanismes com la retallada massiva de les rendes salarials, està generant una de les societats més desiguals del món: 20 persones de l'estat espanyol acumulen tanta riquesa com el 20% de la població més empobrida, és a dir més de 8 milions de persones.

- I quan les persones sortim al carrer en defensa d'aquests drets bàsics, essencials per a una vida mínimament digna..., intenten emmordassar-nos i fer-nos callar, amb successives lleis cada vegada més lliberticides (Llei de seguretat ciutadana, Llei de l'avortament, Llei de vaga, Llei de jurisdicció universal etc..) i repressió policial absolutament desproporcionada.

El 1r de Maig, ha de seguir sent el dia que milions i milions de treballadors i treballadores, diguem PROU i omplim les nostres vides quotidianes, no de sofriment ni desesperació, sinó de LLIBERTAT, imposant a governs, empresaris i poderosos, un altre Ordre Social, un altre sistema, on el repartiment del treball i de la riquesa, faci que una VIDA DIGNA per a totes les persones sigui possible aquí i ara.

Lluita i dignitat, cap a la vaga general laboral i social

QUI PAGA MANA

Primer de maig, ponts i lemes

Emili Cortavitarte Carral

Malgrat el ritual en què es poden convertir els primers de maig, tots i cadascun d'ells tenen les seves circumstàncies que els fan singulars.

Des de 1889 es va establir com a jornada de lluita, en commemoració dels anomenats màrtirs de Chicago -1886-, com a reivindicació de la jornada de 8 hores o com a data d'inici d'una vaga general que portaria a la revolució social.

En molts territoris del planeta continua essent prohibida, en altres ha estat interrompuda al llarg dels anys (Sant Josep Obrer a Espanya, durant la llarga nit franquista), en molts altres (de l'òrbita geopolítica occidental) s'intenta que formi part del conjunt de dies de descans dels treballadors i treballadores (no de tothom) i així amortir la seva força reivindicativa.

Bé, tornant a la caracterització d'aquest any, una d'elles sens dubte ha estat la de pont festiu. Els mitjans d'incomunicació enlluernats amb la "magnífica" campanya de vacances i turisme de la Setmana Santa i amb la no menys grandiosa recuperació ("¿Cuan grande será?, se preguntan en Europa", Rajoy dixit) de l'economia espanyola i catalana, han insistit fins a la sacietat en la vessant festiva. Totes les seves portades, contraportades i minuts escombraries han estat per motivar-nos amb el bon clima, la fira d'abril de Barcelona i Sevilla, el dos de maig madrileny, l'incomparable gastronomia de qualsevol racó, les ciutats més turístiques, les destinacions menys conegudes ...

Altra característica destacable ha estat l'actitud prèvia dels sindicats institucionals. El dia 30 d'abril, els secretaris generals de CCOO i UGT van reunir-se amb el president del govern central. Es pot intentar explicar per allò de la dificultat de trobar un forat en agendes tant atapeïdes; però, quina casualitat que després de mesos de no tenir oportunitat de veure'ls, el senyor Rajoy trobi forats pocs dies abans de les marxes del 22 de març a Madrid i un dia abans del primer de maig. Encara menys comprensible és que Méndez i Toxo perdin el cul d'aquesta manera i en aquestes dates.

El lema de les manifestacions dels anomenats sindicats majoritaris no es quedà enrere: "Sense ocupació de qualitat no hi ha recuperació". Sembla que aquests sindicats encara no s'han assabentat que el grau de desocupació és brutal (especialment entre els joves), que una part molt important i significativa de l'ocupació té molt poques garanties i gens de qualitat, que bona part de la classe treballadora actual està formada per amplis sectors (aturades, pensionistes, treball en l'economia submergida, precàries...) que no poden sentir-se representats per aquesta crida.

No obstant, milers de persones van participar en altres manifestacions i actes reivindicatius i alternatius arreu.

O els seus beneficis o la nostra salut

Secretaria de Salut Laboral de la CGT de Catalunya

Un mantell de silenci l'oculta, però les fredes dades oficials confirmen que milers de treballadors i treballadores pateixen cada any malalties i accidents a conseqüència d'haver de treballar per guanyar-se la vida.

El 28 d'abril, Dia Internacional de la Seguretat i la Salut al Treball, ha estat un moment més de denúncia i sensibi-

lització, una data fixada per la Organització Internacional del Treball (OIT) per intentar aturar aquesta veritable sagnia. I els exemples són masses en el nostre entorn més immediat. Com masses són els centenars de treballadors i treballadores mortes i afectades de greus patologies conseqüència de l'amiant només a Castelldefels, Cerdanyola del Vallès i el Prat de Llobregat. Com impossibles d'assumir són els tres treballadors/es morts cada dia a l'Estat espanyol al 2013, xifra que

arriba a un mort cada tres dies a Catalunya. I com terribles són els centenars d'accidentats que han quedat amb greus patologies.

Des de la CGT de Catalunya som conscients que les xifres oficials només són la punta de l'iceberg i que reflecteixen només una petita part d'una problemàtica que es conseqüència de la insaciable cobdícia de la nostra burgesia, obsessionada en obtenir cada cop més beneficis, en el seu deliri a la recerca de la màxima productivitat, a pesar

d'aconseguir-los a costa de la vida dels treballadors i treballadores.

En aquests moments d'extensió de la precarietat laboral, on les lleis permeten a molts empresaris no complir els convenis col·lectius i on són moltes les que es veuen obligades a fer hores extres i a treballar en condicions poc saludables, la sinistralitat laboral no para d'augmentar.

I continuarà augmentant desgraciadament si no diem prou. Si no com capaces d'organitzar-nos, plantar cara i

lluitar per a que la Prevenció de Riscos entri a tots els centres de treball, des del més petit al més gran, a través d'una lluita sindical coherent i combativa, aconseguint que la vida de les persones passi per davant dels interessos del capital. Ens hi juguem molt. Des de la CGT de Catalunya considerem que són masses companys i companyes les que han pagat un preu massa alt per tanta avarícia capitalista. El dilema és clar: o els seus beneficis o la nostra vida.

Organitzem-nos per lluitar! Prou deliri productivista a costa de la nostra salut!

Les seves crisis ens emmalalteixen encara més: no t'empassis el que sigui, en el lloc de treball

SP Comitè Confederal CGT

La declaració dels Drets Universals de NNUU de 1948, proclama el dret a la vida, el dret al treball, el dret a la salut i el dret a un habitatge digne, com drets fonamentals o inalienables de tots els éssers humans.

La primera pregunta que plantejem és que no existeix aquesta igualtat proclamada constitucionalment, i la desigualtat de tracte, per a les persones assalariades (la majoria de la societat), es converteix en norma en aquests temps d'estafa social, denominada pels poderosos i empresaris, crisi econòmica o recessió.

Els éssers humans no tenim un tractament igualitari per a l'exercici efectiu dels drets reconeguts a tots i totes. Per contra, els éssers humans ni naixem iguals, ni tots som portadors dels mateixos drets, a pesar que el món del dret formal insisteixi una vegada i una altra (que ho fa) a proclamar el contrari.

La sortida a la "crisi econòmica" s'està fent sobre una major precarització de les condicions d'ocupació i, alhora, sobre les condicions de vida al desprotegir a la classe treballadora de serveis públics essencials per a una bona salut: prestacions d'atur, rendes bàsiques que assegurin un mínim vi-

tal, habitatge i habitat accessible amb elements essencials (aigua, energia elèctrica, etc.), accés a cures i sanitat suficient i eficient, alhora que educació lliure, i clar, els costos en termes de salut són i seran elevats.

Un treballador, una treballadora precaris, on la temporalitat del seu contracte és una característica, i el contracte a temps complet i fix s'ha convertit en una anomalia, és un treballador o treballadora més vulnerable, que ocupa amb major freqüència un lloc de treball amb pitjors condicions de treball, i que "amb la condició de treballar" es veu impel·lit a "empassar-se el que sigui".

La seva capacitat per a exercir el seu dret de protecció a la salut, es veu disminuïda, quan no anul·lada. La cadena de conseqüències, tant per la fràgil seguretat jurídica del contracte, com per l'absoluta llibertat de desprendre's del mateix, no només disciplina al treballador i a la treballadora, sinó que li crea una consciència on el treballar en qualsevol condició: accidentabilitat, ansietat, dissociació, sinistralitat, agressions a la seva salut mental social i biològica, considera que l'important és treballar i la seva seguretat física, la seva salut, passa al plànol de la "causalitat", a veure si hi ha sort i no em toca a mi.

Els col·lectius més vulnerables a

l'efecte de la crisi són els treballadors i treballadores joves nascuts en les dècades dels 80 i els 90 del passat segle, que mai han sofert una conjuntura econòmica com l'actual. No estan acostumats a viure sota pressió i molt sensibles a la conciliació de la vida laboral, social i familiar, es veuen immersos en la perplexitat d'un "sense futur i sense diners". Dissociacions, agressivitat, ansietat, depressions...

Els treballadors i les treballadores immigrants, generalment en llocs de baixa qualificació professional, amb contractes temporals o simplement sense contracte, en atur fonamentalment i amb "rebuig latent". Manquen d'una xarxa familiar i social, a l'estar lluny del seu país, que els aportí suport emocional, ajuda i assistència tant en l'emocional com en el no emocional. I negat el seu dret fonamental a la lliure circulació i a l'assistència sanitària, els seus nivells de salut es degraden integralment.

En el cas dels treballadors i treballadores

majors de 45 anys, i especialment els que estan prop de la jubilació, la possibilitat de perdre l'ocupació i la certesa de no tornar a ingressar al mercat de treball, si es perd l'ocupació, fa aparèixer conseqüències derivades d'aquesta pèrdua, salut mental, ansietat, depressions, dissociació, etc. i alhora, les conseqüències derivades en un descens en les cotitzacions socials i per tant en la consegüent pensió. Perceben i viuen la realitat com una amenaça, paralitzant la seva voluntat.

La desigualtat de tracte ha empitjorat

dramàticament a l'Estat Espanyol amb les polítiques dels governs i els poderosos "anti-crisis". Les persones pobres: assalariats i assalariades, excloses, pensionistes, joves, dones..., som cada vegada més pobres i les persones riques i poderoses, menys del 10% de la població de l'estat espanyol, no han notat "les seves crisis" i, han traslladat a la majoria de la població una pitjor salut laboral, social i mental.

Una bona salut és acabar amb aquest sistema, el Capitalisme. Ens hi va la Vida!

28 D'ABRIL 2014 DIA MUNDIAL DE LA SALUT LABORAL

les seves crisis ens emmalalteixen encara més
ino t'empassis el que sigui
al teu lloc de treball!

¡ENS HI VA LA VIDA!

CGT CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL
www.cgt.org.es www.rojoynegro.info

La Renda Bàsica de les iguals, una eina per a la transformació social

Secretaria d'Acció Social Comitè Confederal CGT

“La CGT acorda assumir la Renda Bàsica de les Iguals com una eina vàlida per a la transformació social i el repartiment efectiu de la riquesa. Reivindiquem el dret a una renda suficient de subsistència per a totes les persones (per tant individual i universal), sense condicions (ni contrapartides) i en quantia suficient, de manera que permeti l'autonomia de les de baix”. (Acords XVII Congrés Confederal de la CGT).

La RBis és una eina més dintre d'un llarg camí de lluites contra el capital protagonitzades des de baix, una proposta transformadora perquè trenca amb la lògica capitalista i porta l'empremta llibertària puix que busca eliminar la desigualtat com base per a una societat d'iguals, perquè distribueix la riquesa fora de les lògiques de l'ocupació i l'explotació, perquè estableix un recorregut basat en l'acció directa de qui patim al sistema i reclamem el dret a una vida digna i perquè s'organitza des de l'horitzontalitat i la recerca de solucions col·lectives a problemes individuals com mètode per a construir alternatives.

La Renda Bàsica de les Iguals (RBis), autonomia per a les de baix

- Es tracta d'un dret individual a diferència de la majoria de les ajudes que estan destinades a la unitat familiar. En aquest sentit està dirigida a l'emancipació de les persones, amb

les seves necessàries implicacions en la igualtat de gènere o l'autonomia de la joventut.

- Parlem d'un dret universal puix que qualsevol persona que visqui en el lloc té dret a percebre-la, sense cap altra limitació. Aquesta condició ens iguala a totes respecte a aquest dret i facilita la tramitació de la RBis, eliminant burocràcia innecessària, la fiscalització de l'esfera privada per part dels serveis socials, la culpabilització de les persones aturades i la criminalització de la pobresa.

- És un dret incondicional que no requereix de cap requisit ni contraprestació, tampoc són necessàries la recerca activa d'ocupació i altres polítiques de 'reinscripció' destinades a exercir de contenció social i situar a les persones empobrides com objecte d'intervenció de l'Estat i el capital.

- L'import és el suficient per a satisfer les necessitats bàsiques i es fixa en l'equivalent al llindar de la pobresa (calculat com el 50% de la renda per càpita). La RBis ha de ser una quantitat suficient per a no haver de tornar al mercat de l'ocupació, parlem del treball productiu en mans de l'Estat o la patronal, a l'ocupació que no es destina a sostenir la vida o avançar cap al benestar del conjunt de la societat, sinó al lucre o el control social. Partim de la base, des d'una concepció clarament llibertària, que tota persona al llarg de la seva vida, de forma natural i lliure aporta a la societat, cures, reproducció de la vida, amistat, suport mutu. Si a més té els recursos suficients per a viure dignament, podrà contribuir a la comunitat amb treball creatiu, la reconstrucció dels llaços comunitaris. El posar en comú sens dubte donarà l'autonomia necessària per a construir processos socials de sortida del sistema, d'emancipació enfront de l'Estat.

Fons de la Renda Bàsica

El fons es nodreix de les aportacions individuals de totes les persones que conviuen en el mateix barri o poble. La quantitat que cada persona aporta al fons és d'un 20% del que li correspon, el 80% ho percep la persona inicialment amb tendència a arribar a zero. El Fons de la Renda Bàsica s'autogestiona des del barri, veïnat o poble a través de les assemblees de veïns i veïnes per a cobrir les necessitats col·lectives, parlem d'aplicar la democràcia directa en la presa de decisions que afecten a la comunitat. El model proposa que en fases successives el percentatge col·lectiu s'incrementi fins a arribar al 100%, moment que la riquesa produïda en el territori seria de propietat comunal i autogestionada per l'assemblea.

La RBis neix de baix per a les de baix com una eina més de lluita social. La Renda Bàsica de les Iguals, és sobretot, una eina que pot possibilitar l'autonomia de les gentes de baix, autonomia per a experimentar noves formes individuals i col·lectives de viure sense la necessitat de ser explotades per un règim que tendeix a la plena precarietat laboral i existencial, a més trenca amb l'exclusió social i l'exèrcit de reserva, redundants en necessària millora i poder de negociació de la gent front en les relacions laborals. Aquesta autonomia ens permetria decidir si és necessari (ètic, sostenible...) o no anar a treballar en la construcció de pantans, d'automòbils, d'aeroports, d'armament, etc, és per això que parlem d'incondicional pel que fa a l'Estat i les seves 'polítiques d'inclusió'. Sobre el que és convenient aportar, ho discutirem i debatrem, des de la pedagogia, des de la llibertat i no

des de la imposició de l'estat i del capital, és a dir, analitzant des de la base de la societat, amb la gent, quins són les necessitats i els recursos disponibles.

Per què la Renda Bàsica de les Iguals?

La crisi ha accentuat l'explotació, totes les mesures, lleis i reformes estan encaminades a traspasar rendes del treball al capital, a través del benefici empresarial, la privatització del públic i del sistema financer, devoradors incansables de recursos amb la complacència de l'Estat.

L'ocupació es planteja com un problema irresoluble des de l'òptica capitalista, el propi sistema sembla incapaç d'absorbir més mà d'obra, mentre urgeix un debat seriós sobre el mite del creixement i la importància de reduir dràsticament la producció industrial, particularment la més contaminant, innecessària o perjudicial per al sosteniment de la vida, parlem de milions de llocs de treball inútils i de la impossibilitat manifesta d'arribar a la plena ocupació.

D'altra banda el treball és una realitat diversa, en absolut unívoca: enfront de la concepció de la primacia del treball remunerat (o ocupació), trobem moltes altres realitats considerables com treball, sobre les quals destaca el que algunes autores agrupen sota el nom

de "treballs de cures", majoritàriament realitzats per dones. Aquest treball, com la resta de treballs considerats 'no productius' pel sistema, no reben una contrapartida en forma de salari, a pesar que sense ells no es reproduiria la mà d'obra que requereixen i sostenen al capitalisme i a l'Estat, o com diria Kropotkin, el treball individual és la conseqüència dels treballs anteriors i presents de tota la societat.

Per a Bakunin, vendre la força de treball no és una transacció lliure. Les persones hem d'assolir l'autonomia del capital.

Les que viuen de la seva capacitat d'oferir força de treball han de deixar de dependre d'aquelles que viuen de la força de treball de les altres. Mentre una minoria sigui a qui se li atorgui la capacitat de crear ocupació i, d'aquesta manera, controlar la renda que arriba a la gent, no hi haurà possibilitat d'assolir la millora de vida de la immensa majoria de persones.

En el capitalisme seguir demanant treball (assalariat) o ocupació és continuar depenent de la minoria de privilegiats que viuen a costa de l'explotació de les altres.

Si volem avançar en la justícia social i la llibertat de les persones hem de pensar en mecanismes de distribució de la riquesa que no depenguin del mercat de treball, que no depenguin de cap mercat.

Exigim un dret (la RBis) que ha de finançar-se a través d'impostos sobre el benefici del capital i el lucre i així acabar amb l'acumulació capitalista.

La vaga a l'FNAC El Triangle esdevé també vaga viral

Una vaga de desprestigi de la marca FNAC amb l'impuls de xarxes socials i vaga de signatures de 80 escriptors/es el 23 d'abril a Barcelona

Moisés Rial (@llibertats)
Secretari de Comunicació CGT
Catalunya

Fins ara, les vagues es convocaven amb l'objectiu central d'afectar la capacitat de producció als centres de treball, mesurat exclusivament amb el seguiment dels treballadors/es en la convocatòries de vaga, en el lloc de treball i la pèrdua de capacitat productiva, com a forma de protesta per la millora de les condicions de treball, i en els darrers temps, a resistir la dilapidació de condicions de treball o de pèrdua de llocs de treball.

El cas de la vaga de l'FNAC El Triangle, ha trencat el rol de vaga industrial, primerament perquè al ser sector de serveis, i per tant que depenen de les vendes que puguin fer als consumidors, que en bona part tenien beneficis amb el consum econòmic que feien consumidors, que majoritàriament eren en definitiva treballadors/es d'arreu, i que tenien un element més en comú: majoritàriament els consumidors són precaris/es (a Catalunya 92% nous contractes són precaris).

I la situació de por que impera el treball precari, el passat 23 d'abril, alhora ha estat el catalitzador d'una corrent d'empatia, amb un crit de dignitat de precaris del món uniu-vos a la lluita de les precàries de l'FNAC i no hi compreu a un dels dies de més facturació: el 23 d'abril, dita diada de Sant Jordi. La vaga trenca el que li convé a tota empresa, que quedi dins el si de les parets del centre de treball i es va dirigir als consumidors i sovint treballadors precaris, amb jornades prèvies de vaga i aquí comença la vaga viral de desprestigi de marca, fruit de publicar la degradació de les condicions de treball, amb una pancarta davant FNAC de vaguistes "cobrar 500 euros al mes és violència", que va crear una corrent d'empatia a milers i milers de persones que van compartir imatge via Twitter, whatsapp, telegram, Flickr, Instagram, etc. El desconeixement del director de la Razón Paco Marhuenda en rèplica a l'activista de la PAH Ada Colau sobre les condicions de treball a l'FNAC a La Sexta, van rebre una rèplica sindical Contudent de CGT i un estat de consciència de l'explotació laboral, desconixedora del grau de precarietat concreta a FNAC.

El treball comunicatiu coordinat amb la secció sindical de CGT FNAC Triangle, que tot i no ser majoritari al comitè, CGT va mantenir la vaga en solitari, a la qual hi va renunciar UGT afavorint els dictats de la multinacional. CGT posant els arguments de salaris ínfims, les denúncies per utilitzar sistemàticament incapacitat temporal dels treballadors com a causa d'acomodament, moobing, etc, a mitjans de comunicació que també pateixen onada de precarietat i acomiadaments, va fer que mitjans públics com TV3, 3/24, Catalunya Ràdio, entre altres, en fessin difusió a dies

previ al 23 d'abril, i l'element clau és tenir el coneixement de la relació dels 80 escriptors que havia convidat a signar llibres als estands de l'FNAC El Triangle vora Plaça Catalunya, iniciant des de Twitter piulades demanant posicionament individualitzat escriptor a escriptor, si pensaven anar a signar i vendre llibres a un centre de treball amb vaga registrada per la CGT, el 23 d'abril. La reacció fou d'una massa de precaris, moviments socials, gent anònima solidària i no oblidem, també lectors, demanant als mateixos escriptors/es a favor de qui estaven, o amb les precàries FNAC o amb els explotadors de l'FNAC que els rebaixen un 15% els salaris aplicant reforma laboral aprovada per PP i CIU, i a més els retiren l'assegurament mèdica, entre altres.

I començant per l'escriptor Toni Albà (@tonialba) dient que no signaria a FNAC es van anar afegint via Twitter els escriptors/es @millonariorojo, @roccasagan, @mpsierra, @vedell-consagrat, @amoragacarmen, @jaumebarbera, @pepbras, @pgaguado, @whistplayers, @modernetdemerda, @thenewraemon, @pau Farras, @buena fuente (amb la significativa xifra de 1.697.055 seguidors/es a Twitter que van rebre avís que no signaria a FNAC), @czanon, @alfredbosch, @juangomezjurado, @ristomejide (1.689.340 seguidors/es), @miguelnoguera, @paulaboneti, @ricRuiz-Garzon, @joanridao, @mikiesparbe, @sorluciacaram, @m_atelier, @lavolatil, @lyona_ivanova, @maximhuerta, @cskliar, @ibanyarza, @blackiebooks, @edcandaya, @jordimataviadiu, @patriciperezof, @cristina_pardo a més dels escriptors que ho van comunicar via e-mail o a través de tercers a xarxes com David Castillo, Antonio Baños, Àlex Hinojo als que cal agrair a tots ells/es l'adhesió a una vaga laboral en un dia tant significatiu i que la seva consciència a favor de que la gent que treballa en la cultura no pot ser amb explotació laboral com a l'FNAC i que els seus lectors, de ben segur, també ho van agrair.

Es va reforçar la campanya amb etiquetes twitter #vagaFNAC i #nosignisalFNAC reforçat amb eina col·laborativa Titanpad per relacionar els escriptors que es van anar afegint va crear una viralitat i un impuls de la vaga laboral a vaga social viral, que cada nova adhesió d'escriptor/a publicitava la vaga als respectius seguidors/es i que hi havia alternatives de comprar llibres en altres llibreries i cooperatives que a l'FNAC.

El salt a vaga viral definitiu fou el continu de vídeos virals que demanaven no comprar a l'FNAC i solidaritzant-se amb la vaga de les precàries de l'FNAC com El Sobrino del Diablo, Fernando, del grup Reincidentes, Miguel Costas, de Siniestro Total, David Fernández (CUP), Joan Tardà (ERC), David Caño (poeta), Daniel Higiénico (Cantautor), Pau Llonch (PAHC Sabadell i Seminari Taifa), Cesc Freixas

(Cantautor) i Ada Colau (PAH) que va donar empenta final perquè el 23 d'abril FNAC El Triangle fos la vaga dels precaris amb #FNACexplota, perquè als seus llocs de treball encara no s'han organitzat sindicalment tot i patir condicions similars, però hi havia una presa de consciència social en nom de tots els precaris, de donar-hi recolzament a allò que FNAC li feia més pànic, enfonsar la recaptació econòmica de venda de llibres i d'altres productes via vaga de consum social, en un dels dies de més vendes, el 23 d'abril massivament compartida via missatges amb mòbil amb Whatsapp i resta de xarxes socials, essent Trending Topic a l'Estat en un dia clau com el 23 d'abril. Les treballadores de l'FNAC, ja fa massa anys que pateixen rotació constant, precarització condicions de treball, pressions per fer socis i venda d'asseguraments i productes, a canvi de sous pròxims al Salari Mínim Interprofessional, que fa que actualment un 60% de la plantilla cobri al voltant de 500 euros en jornada a temps parcial, a 7,75 euros l'hora.

La CGT l'FNAC ja ha dut denúncies a inspecció de treball per moobing, per acomiadaments per escrit per baixa laboral, rotació per impedir estabilitat de plantilla i sotmesos a un conveni de grans superfícies signat per sindicats grocs majoritaris FASGA i FETICO, que van ampliar 28 hores anuals de treball sense pagar-les, fet que a FNAC laboralitza diumenges i festius gratis, a més d'eliminar plusos de festius, i gràcies a la dignitat de la CGT FNAC, s'ha fet trontollar a aquesta multinacional francesa, que té com a màxim accionista a François Pinault, una de les 100 fortunes més grans del món, a base de precaritzar i retallar salaris a treballadors.

I el passat 23 d'abril, qui va poder-hi ser va poder observar el centre de treball buit de compradors, significatiu seguiment de plantilla, només tapada amb directius d'altres tendes aquell

dia, i que la resta dels 80 escriptors/es que tenien previst assistir-hi, durant l'horari de vaga de CGT no varen signar llibres, fent el buit a la multinacional FNAC, no assistint a la signatura dels seus propis llibres en solidaritat amb la vaga com és el cas de @Arcadi42, @juditmasco, @GabiMartnez, @Episodios_AG, @CarlaMonteroM, @forges, @Rocioramos_paul, @Rivasbarrs, @CoiaValls, @jaumeclotet, @elsapunset, @ben_brooks, @martaltes, @DoloBeltran, @ManuelCuyas, @BolichesIPAB, @LUJAN_AR, @BeaRoqueT, @AmandaLPostre, @martigironell, @SimoClara, @albertvillaro, @ChristianG_7, @frimiralles, @DiazCortesJorge, @krapolis, @Marc_Cornet, @JoelDicker, @SaraRattaro, @FlaviaCompany, @marcoschicot, @nadalrafel, @mparodiadzll, @josefajram i @JVidalBiosca entre altres, una exitosa vaga de firmes d'escriptors, que va tenir d'altres que van assistir a concentració en solidaritat com Julià de Jodar i Manuel Delgado.

I ara els directius de l'FNAC ja saben que botigues buides el 23 d'abril

i baixada de vendes, que la vaga de consum encara continua perquè mentre no es faci un gir, el desprestigi de marca FNAC ja està associada a la precarietat i l'explotació laboral per la presa de consciència que a l'FNAC i a qualsevol lloc on hi hagi condicions d'explotació laboral s'abstenen de comprar-hi i que comprar-hi és sinònim de consumir a qui fomenta la precarietat i condicions indignes. La única alternativa viable que tenen és acceptar reunir-se amb els representants de CGT FNAC per revertir les condicions actuals per recuperar drets laborals i salaris dignes a ple Segle XXI i fer que els i les treballadores de l'FNAC surtin de la pobresa laboral que se'ls sotmet.

La millor inversió per FNAC és tenir treballadors estables, amb salaris i condicions molt superiors al conveni de grans superfícies, el preu mínim que exigeixen els qui han deixat d'anar a comprar a l'FNAC i milers de persones que han seguit i participat en aquesta vaga viral, que de ben segur, n'hi haurà d'altres arreu on hi hagi precarietat i explotació laboral.

Per què vam colpejar l'FNAC

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social CGT Catalunya

“Prendre com a objectiu estratègic uns quants petits conflictes en àmbits especialment precaritzats, sobretot al sector serveis, i “dedicar-hi especial atenció” amb campanyes de suport concretes. Aquests no tenen perquè donar-se necessàriament en petites empreses, sinó també en establiments o centres de treball de grans empreses, o multinacionals.” Aquest va ser un dels acords aprovats en el Xè Congrés de la CGT de Catalunya el passat 11 i 12 d'Abril. Només 5 dies després, l'organització inicia una de les més fortes campanyes socials de denúncia realitzades contra una empresa i, segurament, la de major intensitat en 7 dies de vertigen.

La CGT hauria recolzat el conflicte, com sempre, però hi vam afegir el plus de dedicar la ‘especial atenció estratègica’ que indicava l'acord pres i no donar ni una hora de descans a l'empresa.

En el cas de la FNAC el seu taló d'Aquiles era, clarament, l'exposició pública de les seves pràctiques explotadores i comparar-les amb la falsa imatge creada a cop de màrqueting. El que va passar és prou conegut: Un corrent de solidaritat i militància que va anar pujant dia rere dia fins a convertir-se en tsunami de pressió. Cada dia llençàvem a la xarxa elements nous de la campanya. Tots els canals socials s'anaven saturant d'indignació i recolzament a les reivindicacions de la plantilla, missatges de Whatsapp que donaven la volta a tot Catalunya, vídeos de companys i companyes solidàries que van atiar més la resposta social, escriptors/es que s'anaven sumant al boicot de firmes de llibres i una traca final amb uns piquets potents i nombrosos el dia de la vaga que van garantir un dany econòmic directe i indirecte molt elevat.

Sense la militància i complicitat de molts activistes socials el resultat

hagués estat molt menor. La vaga en sí va tenir una bona participació tot i que va haver de vencer moltes dificultats: la por associada a la inseguretat laboral, pressions directes de l'empresa i el treball d'UGT en contra de la vaga.

Ara bé, tornem a la pregunta que dona títol al text: Per què es va fer? Per què es va redactar aquell acord de congrés?

Les persones amb condicions de precarietat són ja la majoria de la classe treballadora a l'estat espanyol. L'estructura clàssica sindical basada en les seccions sindicals d'empresa no és suficient pel model d'atomització i inseguretat que genera la precarietat: Canvis continus d'empresa, feblesa sindical, manca de relacions personals, alts nivells de coacció empresarial.

Fins ara, el sindicalisme donava una resposta genèrica o bé debatia ‘com és que els precaris no s'afilien’. Potser perquè l'estructura no era prou efectiva per una realitat que ja s'està estenent com a norma. Així doncs, cal fer algunes adaptacions.

Primer de tot, cal trencar el cercle viciós de la impunitat. Les empreses es senten molt segures amb tantes armes a la mà i tantes febleses de la part dels i les treballadores en condicions de precarietat. L'ultraexplotació rarament deriva a un conflicte laboral obert i, quan ho fa, és molt difícil que arrenqui amb força. Això paralitza a les persones treballadores, que cauen en el pesimismo i la resignació de no veure sortida. Volíem, per començar, un toc d'atenció que demostrés que cap partida està predeterminedada i que cap empresa està lliure de rebre una resposta proporcional a les seves pràctiques.

Segon, les persones que treballen en condicions precàries han de veure que hi ha resposta en el sindicalisme, en el nostre cas l'anarcosindicalisme, per a organitzar-se i plantar cara. Que donant i rebent solidaritat es poden crear xarxes de recolzament mutu que minvin l'aïllament que generen les condicions de treball i

canvis continus d'empresa. Si ens ho creiem, començarem a organitzar-nos, decidir i actuar. Si pensem més en termes de sector productiu i territori per donar resposta, canalitzarem la solidaritat que han cortocircuitat amb l'aïllament i fragmentació. Com fan els i les companyes de Reus ‘visitant’ un i altre cop el restaurant ‘La Ferrreteria’ que acomiada, precaritzada i assetja.

Allà on la secció sindical és feble, o directament no existeix, el sindicat sectorial ha d'actuar, el territori ha de respondre. Estenent i buscant la complicitat dels moviments socials solidaris, socialitzant els conflictes laborals doncs, com no ens cansem de repetir, les lluites socials i laborals són la mateixa lluita. D'aquesta forma afegim una potència que permet equilibrar la relació de forces i

començar a guanyar conflictes. La campanya contra les pràctiques explotadores d'FNAC va ser un acte de suport mutu. Però especialment, va ser una crida a les persones que treballen en condicions precàries a organitzar-se, a deixar clar que les barreres que han aixecat entre nosaltres poden ser tirades a terra amb allò que sempre ens ha fet fortes: la solidaritat.

La CGT davant la situació del Mercat de Treball i l'EPA del 1er Trimestre 2014

Secretariat Permanent del Comitè Confederal

CGT es pregunta i li planteja a la societat, de quina recuperació parlen govern i empresaris, davant un mercat de treball que destrueix diàriament 2000 llocs de treball i més de 500.000 persones que “s’han donat de baixa” del mercat de treball per desesperació i emigració.

L'EPA del primer trimestre del 2014 ens mostra el desastre que tenim els treballadors i treballadores des de fa 6 anys, data de l'inici de l'estafa social, que ells anomenen crisi, per obra i desgràcia de lleis d'impunitat per als empresaris, rics i poderosos (la Reforma Laboral, la Reforma de les Pensions, etc).

La desolació del mercat de treball a l'Estat espanyol és patètica:

- Es destrueix ocupació a 184.600 persones en aquest trimestre, alhora que més de 187.000 persones abandonen la població activa i, en conseqüència, l'atur baixa en 2.300 persones.

- Però en disminuir la població activa, la població ocupada cau fins al nivell més baix conegut des del 2002. Només estan amb treball 16.950.600 persones i, per tant, la taxa d'atur augmenta tres dècimes, el 25,93%.

- En els tres últims trimestres que ha crescut el PIB (suposadament hem sortit de la recessió) s'han destruït 210.000 llocs de treball i l'ocupació que es destrueix és fix i a jornada completa. La contractació indefinida torna a caure un 1,2%, mentre que la contractació temporal augmenta, situant la taxa de temporalitat en el 27,1%.

- L'ocupació a temps complet només aquest trimestre ha baixat en 176.800 persones, mentre que l'augment de

la contractació a temps parcial continua incrementant en 7.800 persones, situant-se ja en el 16,2% de tota la contractació.

- L'atur juvenil, encara amb l'exili obligatori de milers i milers de joves, ha augmentat en sis dècimes en aquest trimestre, situant-se en el 54,88%.

- El drama augmenta i augmenta: gairebé 2 milions de llars tenen tots els seus membres aturats i l'atur de llarga durada ja suposa més de 3,4 milions i l'empobriment absolut arriba a gairebé 800.000 persones que no reben cap tipus de prestació.

- La cobertura per prestacions d'atur només arriben al 32,5% dels 5.935.359 aturats i aturades, la qual cosa significa que hi ha 3.997.656 persones que no perceben prestacions per desocupació.

Per a CGT les sortides a aquesta “estafa -crisi” no poden ser tornar als

anys 50 del segle passat: emigració, fam, manca de llibertat i de justícia social. Aquí ens estan portant governants i empresaris.

Per a CGT només hi ha un camí: el Repartiment del Treball i de la Riquesa, i aquest camí només ho garanteix la lluita, al carrer i a les empreses.

Decret de Plantilles: comentaris crítics a unes onades mediàtiques

Josep Ma Casasús Rodó

Sembla que el Departament d'Ensenyament de la Consellera Rigau ha entrat en campanya, en defensa del recent Decret de Plantilles (que reforça això ara tant popular del "dret a decidir": el dret a decidir, en aquest cas, no pas de la Comunitat Educativa ni tan sols de l'Equip Directiu, sinó únicament del Director del centre educatiu). Des del Departament s'han mobilitzat tots els efectius possibles, si més no a les planes del diari més cool, l'Ara, per tal de convèncer-nos de la substancial millora que això implicarà per als nostres centres, i per a esvaïr les pors que es proclamen des de certs col·lectius (començant pels més afectats en primera instància, els interins i substituïts, tot i que el decret afecta a fons a tots els docents públics).

Rigau es fa la foto amb el Bassas

Dimecres 26 de març, la Consellera Rigau es feia la foto amb el Bassas a les planes de l'Ara i es vantava de "modernització". Ja li va bé una mica d'aparador, després de les baralles dialèctiques amb la Fundació Bofill i la FAPAC, les quals van gosar criticar una política de retallades que ha incrementat les desigualtats i afavoreix la concertada. A la pregunta del periodista en què es feia ressò de les queixes dels sindicats, la consellera responia: "Els sindicats tindran el mateix control que ara". Afirmació molt certa, sí, perquè actualment, en el procés que porta un substitut o interí a ocupar una plaça vacant en un centre, ara per ara, no hi han intervingut mai directament els sindicats. Per tant, els sindicats tindran en l'assignació el mateix control que fins ara: comprovar si s'apliquen les normes del joc. Però les noves normes del joc comporten unes zones obscures de possibles arbitriats, a les quals els sindicats ja no hi podran objectar incompliment de la norma. El nou Decret de de Plantilles, en definitiva, debilita el paper dels sindicats. Però és que de fet la Consellera Rigau no recull el veritable temor: els que hi surten perdent, molt més que els sindicats, són els claustres de professors i les comunitats educatives (incloent-hi els pares representats al Consell Escolar).

Ara parla un director

Dijous 27 de març, novament l'Ara, convertit en una mena de plataforma pro-Rigau, publicava una entrevista amb un director favorable al Decret. Al títol hi havia d'aparèixer una de les paraules fetitxe: "lideratge". El lector s'havia de convèncer que el director ara podrà "animar i orientar els companys i els alumnes". Quanta feina se li ha girat al director, oi? Com s'ho farà, però, aquest SuperDirector, per ani-

mar i orientar centenars d'alumnes? Que no és el que ja fem, dia a dia, els mestres i professors que estem a les aules? D'altra banda, com a professional de l'ensenyament, no em sento desorientat, i sols em desanima pensar que a partir d'ara sols s'esperarà de mi una acceptació, sense veu ni vot, al projecte unipersonal d'un director. Delata aquest desig "d'animar i orientar" un paternalisme poc conseqüent amb els valors democràtics i amb una educació que posi veritablement al centre l'afany d'aconseguir que els nois i noies siguin ciutadans autònoms i crítics. L'únic inconvenient que hi veu aquest director al Decret de Plantilles, és que se li gira molta feina, i tanmateix s'ha de conformar amb una remuneració (horària i dinerària) de fa vint anys! I sobretot, ens diu que no patim pel risc d'arbitriats: la comunitat escolar el controlarà (s'oblida, però, aquest senyor director, que amb els canvis legislatius, especialment de la LOMQE, el paper del consell escolar, on són representats famílies, alumnes i treballadors passa a ser merament consultiu...).

La veu d'una màscara

Ens envaeixen, doncs, onades successives de mobilització mediàtica a favor del Decret de Plantilles, per tal de convèncer la "ciutadania" de les seves bondats (han desistit, em penso, de guanyar-se el convenciment i la complicitat del gruix dels professionals). Nova traca: article d'opinió en l'edició del dissabte 20 de març, a càrrec de Carles Mata i Clavell. L'autor del text es presenta com a "expert directiu de centres docents públics". Aparentment, doncs, parla una veu objectiva, un "expert" (una altra de les paraules fetitxe, això és, una paraulota enganyosa). El lector li suposa, doncs, un mínim d'imparcialitat, de distanciament, car no és directament una de

les parts afectades pel Decret. S'ha oblidat, però, la redacció del diari Ara, d'assenyalar una dada molt rellevant: Carles Mata i Clavell és també el president d'AXIA, l'associació de directors que ha promogut, i segons algunes veus pràcticament ha dissenyat a la mida dels seus desigs, el Decret de març. Cal insistir que aquest decret s'allunya dels valors democràtics tant pel que fa als continguts (s'entén l'autonomia dels centres, cadascun amb complexos i plurals Comunitats Educatives, exclusivament com a 'autonomia' del Director) com per la forma en què s'ha cuinat. Se sospita que en la seva elaboració hi han tingut més pes certs lobbys, com AXIA, que les institucions pròpies d'un estat de dret democràtic, com per exemple els sindicats. En qualsevol cas, per tal de defensar les "oportunitats" del Decret, Carles Mata i Clavell evita presentar-se sota el rostre d'AXIA, i s'amaga rere la màscara d'expert.

Faramalla dialèctica

Llegim-lo, tanmateix, amb bon ànim, sense suspicàcies, confiant que si Carles Mata i Clavell està convençut de les bondats del Decret de Plantilles, hi trobarem al seu text els aspectes positius que potser aquells que som crítics no sabem reconèixer... Fem balanç, però, d'una primera lectura. En primer lloc, empatx de la paraula fetitxe, "liderar". En segon lloc, molta frase bonica però poc concreta, com els eslògans publicitaris: "sistema educatiu d'excel·lència i de qualitat", "l'alumnat és el gran protagonista", "condicions de plena equitat"... Alguna frase, fins i tot, sembla mancada de sentit: "ens calen [...] centres que aprenguin"... Amb el nou decret, els centres, i no pas els alumnes, passaran a aprendre?! I això gràcies al fet que el director decideixi qui en forma part com a docent?! Cal fer, doncs,

una segona lectura, d'aclariment de significats, a la manera de la saviesa tradicional de Confuci...

De l'autonomia de centre a l'autonomia del director

Abans de començar, cal recordar que el Decret de Plantilles determina que el Director, de forma unipersonal, és qui planteja un projecte, i en funció d'aquest, assumirà responsabilitats de Cap de Personal, de manera que marcarà perfils professionals i consegüentment decidirà, després d'un mínim de tres entrevistes, quin professional ocuparà la plaça. Ara bé, Carles Mata

i Clavell, al llarg del seu text, sols a un parell de paràgrafs parla del director com a responsable últim i individual, i prefereix anar colant un ambient "les direccions". Per a mostra un botó. "Les direccions participaran en la selecció del candidat". Fals! A què es refereix amb "les direccions"? Als Equips Directius? No! No és l'Equip Directiu sobre qui recau la responsabilitat, sinó exclusivament en el Director, així en singular, sense cap mena d'acompanyament. Per què en la defensa del Decret l'autor utilitza un enganyós terme en plural ("les direccions")? Per què no diu clarament el que determina el decret: "El director participarà (decisivament) en la selecció del candidat"? Aventuro la hipòtesi que la raó és que és difícilment defensable que fer recaure en una única figura d'entre tota la Comunitat Educativa (el director) tot el pes de disseny del projecte educatiu i la configuració de l'equip de professors, sigui veritablement un mecanisme per a "incrementar l'autonomia i l'autoorganització dels centres docents públics". Amb aquest decret s'ha restringit l'autonomia dels centres docents (amb unes Comunitats Educatives complexes i plurals), a l'autonomia d'una sola persona. I a mi, això em sona més a autoritarisme que a l'autoorganització dels centres que s'atreveix a esmentar, com a esquer per a convèncer-nos, Carles Mata i Clavell al seu text.

Els buròcrates irresponsables

Ens diu que el director, a partir d'ara, deixa de ser "un buròcrata sense responsabilitats". Està clar que el sistema actual no és òptim i hi ha problemàtiques que requereixen nous instruments. I que en l'exercici professional de les funcions respectives sempre hi podem trobar diferents

NO PER ENTREVISTA, SÍ PER LLISTA!

Transparència i igualtat en la contractació de personal interin. No al decret de plantilles.

Cap alumne sense mestres, cap mestre a l'atur. Substitucions des del primer dia.

No a la massificació. Readmissió del personal acomiadat.

Per la qualitat educativa i la reducció de l'atur. 18h lectives ja!

Mateix treball, mateix salari.

Assemblea d'Interines

graus d'implicació o eficiència Però si dilluns, en arribar a l'institut li diguéssim al director de qualsevol centre, encara que sigui amb un cert to de broma, que és un "buròcrata sense responsabilitats", o fins i tot, posats a fer grossa la broma, "buròcrata irresponsable", com creieu que s'ho prendria? Hauríem d'aclarir-li tot seguit que és la descripció que ens dona del col·lectiu actual de directors Carles Mata i Calvell, president d'una associació de directius! Imaginem, a més a més, que el director a qui ens adreçéssim vingués d'una reunió als Serveis Territorials, en la qual no ha aconseguit més professorat per al curs vinent, o ha sabut que se li retallará encara més la dotació pressupostària; aleshores ens podria etzibar, enfadat i amb tota la raó del món, que els buròcrates i els irresponsables són uns altres!

Professionalitzem!

Una altra d'aquelles expressions que enlluernen i fan cool: "professionalitzant les direccions". Vol dir, doncs, Carles Mata i Clavell, que les actuals direccions no són "professionals"? És que resulta que els centres docents actuals estan dirigits per "amateurs", o per voluntaris de bona fe (equivalents als monitors d'esplai, dit amb tot el respecte i admiració envers els monitors)? Jo em pensava que els directors sortien d'uns claustres formats per docents professionals, amb una formació degudament acreditada per a accedir al lloc de treball, i que a més a més, molts d'ells han passat com a mínim unes oposicions. De professionals, ja ho som, tots. Ni els directors ni la resta de treballadors de l'ensenyament som "amateurs". Què s'amaga, doncs, da-

rera d'aquesta "professionalització"? Potser hauríem de dir-ne "privatització encoberta", en tant que es copien els models de funcionament i de mercat laboral de les empreses privades, els quals, amb l'excusa d'una mítica i mai no demostrada eficàcia, precaritzen els treballadors i eliminen les condicions de possibilitat de l'exercici de la reflexió crítica i l de a participació democràtica a la societat. "Professionalitzar" està conjugat aquí com a verb neoliberal. I ni l'autonomia ni l'autoorganització reals caben en el marc del neoliberalisme. Mentre els uns es 'professionalitzen' (els director passen a ser 'gestors empresarials'), els alumnes es converteixen en mers 'clients' o 'usuaris'.

L'apoteosi del director

L'article de Carles Mata i Clavell acaba de forma apoteòsica (apoteosi del director, vull dir). Necessitem el sorgiment d'un nou tipus de directors que "potenciïn el treball en xarxa", és a dir, que els mestres i professors "col·laborin i intercanviïn experiències". Això és com la quadratura del cercle: el model de presa de decisions basat en la figura forta d'un director és tot el contrari del que es pretén aconseguir, això és, el treball en xarxa i en col·laboració dels professionals. Són dos models incompatibles. També es

demana a aquesta nova onada de directors que "impliquin famílies i agents educatius en les noves necessitats pedagògiques". Des del moment que ni famílies ni agents educatius no tenen pràcticament cap mena de poder decisor en el disseny del projecte educatiu, com s'espera que després s'hi impliquin? Aquí fa aparèixer la paraula màgica, aquesta mena d'elixir anomenat "lideratge", el qual faria créixer miraculosament la implicació allà on s'ha exterminat de bell antuvi de soca-rel.

Cap a on anem?

En definitiva, aquest 'expert' convençut a mi no em convenç. Dit d'una altra manera: no em ven la moto. El seu text està calculat per fer colar un decret autoritari i antidemocràtic, d'inspiració empresarial, embolcallant-lo amb tot allò que de fet elimina del sistema educatiu (la participació democràtica en la configuració dels projectes, el treball en equip). Si volem incrementar l'autonomia i autoorganització dels centres, si ens prenem seriosament que volem "uns instituts on mestres, professors i directors treballin de bracet" (Carles Mata i Clavell dixit), amb aquest Decret ens n'estem allunyant en direcció totalment oposada a velocitats supersòniques.

* Josep Ma Casasús Rodó és Professor de l'INS Manolo Hugué de Caldes de Montbui

Conveni del metall de Barcelona: nova traïció de CCOO i UGT

FEMEC-CGT

CGT donàvem el nostre suport a la vaga del metall a la província de Barcelona dels dies 29 d'abril i 6 de maig, però UGT i CCOO, els sindicats que tenen el privilegi de seure a la taula negociadora de conveni amb la patronal, van tornar a desconvocar una vaga a canvi de misèria, en un escenari en que ens acostem als 500 dies sense conveni. Deien que calia fer vaga per defensar "el marc de negociació", recuperar els endarreriments i poc més.

La CGT manifestem que hi ha 1000 motius per fer vaga en el metall però que no cridariem als treballadors a lluitar perquè aquests sindicats se sentin còmodes en les negociacions. No volem que el salari de dos dies es desaprofités amb "l'acord menys dolent possible", sense comptar amb els que treballen i ens fessin tornar als tallers i centres de treball amb l'amenaça de l'abisme, si volem seguir lluitant.

No és el mateix remoure el galliner perquè la patronal accedeixi a alguna cosa que els mantingui en la negociació, que organitzar una resposta contundent de tot el metall per parar els peus a les sangoneres que ens exploten, ens retallen drets i ens acomiaden. CGT hauria secundat la vaga i continuat reclamant assemblees unitàries del metall amb tots els sindicats, en tots els comitès, amb treballadores i aturats, amb reivindicacions clares i aprovades per la gent disposada a lluitar. En definitiva, el camí difícil, però l'únic que pot fer tremolar a aquests empresaris que estan aprofitant la crisi per augmentar els seus beneficis i precaritzar a les plantilles.

Però de nou sindicats majoritaris han tornat a desconvocar la vaga dient, en un comunicat patètic, haver aconseguit recuperar les pèrdues d'IPC, "gràcies a la mobilització dels seus delegats i de les plantilles i a l'acció jurídica". No és la primera que desconvocuen així. La realitat però és que només negocien misèria. Amb una sentència guanyada davant el Tribunal Superior de Justícia que contempla el pagament immediat dels endarreriments des de 2013, l'hi faciliten a les empreses que ho paguin en tres anys! 507 € que són nostres s'ho queden els empresaris i ens ho aniran pagant en comodíssims terminis mensuals de 18 € el 2014 i 9 € el 2015 i 2016.

La CGT ens comprometem a fer el que està a les nostres mans per aconseguir un conveni digne i perquè aquesta nova claudicació no quedi sense resposta. Per això vam convocar el 9 de maig una concentració davant de Foment del Treball, la patronal de Catalunya, que serveixi de punt de partida per aixecar un moviment de rebuig tant als empresaris esclavistes que dirigeixen el metall, com a les negociacions que dilapiden els sous i les condicions laborals guanyades durant decennis de lluites exemplars entre els metal·lúrgics/ques.

La regressió creixent del sistema fiscal

Francisco Navarro

El govern del regne d'Espanya prepara pel final d'aquesta legislatura una reforma fiscal que hem de contextualitzar en un procés iniciat fa dècades i caracteritzat per una profunda regressió, és a dir, per l'augment de la pressió tributària sobre les classes populars envers als més rics. És un fet flagrant que la pròpia dinàmica capitalista genera creixents desigualtats socials i que un sistema fiscal que funcioni amb un criteri de justícia social podria corregir parcialment aquest escenari. Per contra, el sistema de recaptació actual no només no obeeix a aquest criteri sinó que funciona de manera inversa i, per tant, genera per sí mateix pobresa i desigualtat. En aquest sentit, han sigut determinants tant les reformes realitzades en matèria fiscal com l'utilització del deute públic com a mecanisme per a socialitzar les pèrdues de la crisi.

En un sistema fiscal progressiu una major capacitat econòmica ha d'implacar un major esforç fiscal. En canvi, les principals polítiques que han determinat la tendència de l'actual sistema impositiu tenen una direcció totalment inversa.

Un dels puntals d'aquesta tendència és l'augment de la importància dels impostos indirectes envers de la tributació directa. Els primers es concentren principalment en l'Impost sobre el Valor Afegit (IVA) i altres impostos que graven el consum de benzina, tabac, alcohol, etc. Els impostos directes es corresponen principalment amb l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF) i l'Impost de Societats (IS), que grava els beneficis de les empreses. No s'ha de ser un expert en economia per entendre que un augment de l'IVA suposa un major esforç quant menor és la renda de la persona que paga l'impost. I que, per tant,

els continus i substancials augments d'aquests impostos han representat un major sacrifici fiscal per a les classes populars.

D'altra banda, les reformes sobre la recaptació directa s'han basat, per un costat, en la reducció des dels anys 80 dels trams més elevats de l'IRPF, que gravava les rentes més altes, i en subvencions per inversions en plans de pensions i serveis sanitaris privats que res tenen a veure amb un criteri de justícia fiscal d'un impost progressiu com aquest. És veritat que hi ha hagut d'altres aspectes de l'IRPF avantajosos per les rentes més baixes, però en general aquest impost ha patit una regressió durant les tres últimes dècades.

Més regressives han sigut les reformes aplicades sobre l'IS de les grans empreses, que a través de múltiples deduccions, desgravacions i altres tipus de mecanismes d'enginyeria fiscal, gaudeixen d'un tipus efectiu molt favorable al voltant del 10%. A tot això cal sumar que grans capitals tributen un 1% a través de les societats

d'inversió SICAV i que, segons els mateixos inspectors d'hisenda, més del 70% del frau fiscal es concentra en les grans empreses i fortunes, la qual cosa es manifesta, per exemple, en què 33 de les 35 empreses espanyoles de l'IBEX tenen fons a paradisos fiscals. Sense oblidar-nos d'impostos fiscalment eliminats com el de Patrimoni que afectava principalment a les grans propietats. Cal advertir que totes aquestes reformes regressives també han suposat una reducció important en els ingressos de l'Estat causant un problema de subfinanciació pública. Com a suport, el govern té sobre la taula la proposta de nou tecnòcrates triats per l'ocasió que pertanyen al món acadèmic més ortodox. Són propostes que segueixen la mateixa orientació d'augmentar la pressió fiscal sobre les classes populars i que generaran més desigualtats, a saber, augmentar l'IVA dels productes que són importants en la cistella de la compra com el transport públic o l'habitatge, reduir impostos directes com l'IS i l'IRPF sobre tots els nivells de renda

o, inclús, que es consideri l'habitatge habitual com una propietat més a l'hora de fer la declaració de la renda. Veurem què acaba aplicant el govern però almenys ja té unes recomanacions a gust del client.

Per concloure, a tot aquest anàlisi cal incorporar el fet que els ingressos públics financen cada vegada més un deute il·legítim creixent degut en gran part al rescat bancari, a uns interessos elevadíssims causats per l'especulació del deute, que permet una estructura institucional al servei del capital financer, i una pressió fiscal substancialment menor a la mitjana de la Unió Europea degut al ridícul esforç fiscal que fan els més rics. Tot plegat té com a resultat un sistema fiscal greument regressiu i on el deute públic es converteix en un eficient mecanisme de transferència de renda de les classes treballadores als més rics.

* Francisco Navarro és economista del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa.

Notícies sindicals

La Farinera 10 SL de Reus explota, assetja i acomiada les treballadores

El conflicte amb el restaurant La Ferreteria de Reus per explotar, assetjar i acomiadar els treballadors, i, a més, no pagar a alguns els salaris que els deu, es va estenent. Després de les tres concentracions-escrache de més de 20 persones cada una a les portes del restaurant realitzades les últimes setmanes repartint octavetes i demanant a la gent que no hi consumeixi i els faci boicot, i de l'acció durant la manifestació del passat 30 d'abril amb motiu del 1r de Maig, el 9 de maig més de 30 persones es van concentrar repartint octavetes al restaurant La Nau de Tarragona, propietat, a l'igual que La Ferreteria, de la societat La Farinera 10 SL. Altres accions estan previstes a Reus als restaurants Arrels i Vinatxo, propietat de l'administrador i del secretari respectivament de La Farinera 10 SL. També són propietat de la societat les caves i restaurant Simó de Palau de l'Espluga de Francolí.

La precarietat laboral s'ha vist accentuada amb la última reforma laboral i altres lleis aprovades pel govern espanyol, que comporten retallades salarials i de tot tipus, i un mercat de treball totalment flexible i desregulat, facilitant l'explotació i els acomiadaments i deixant a les treballadores indefenses en mans de la patronal. Un exemple de precarietat generalitzada el tenim en el sector de l'hoteleria, i una mostra és el que està passant a restaurants propietat de La Farinera 10 SL, com La Ferreteria de Reus o La Nau de Tarragona.

Si treballes en aquests establiments, et trobes que:

- Et fan fer funcions que no es corresponen amb el teu contracte i més hores de les marcades, i a més no te les paguen.
- No disposes de calendari laboral, realitzes jornades maratonianes i et canvien l'horari d'un dia per l'altre.
- No es respecten els descansos marcats pel conveni, tant pel que fa a les jornades de descans com a les pauses per menjar.
- L'empresa pressiona i assetja els treballadors per tal que signin baixes voluntàries o acordin acomiadaments

sense percebre la indemnització que els correspon.

- Si reclames els teus drets i no et sotmetes a les pressions de l'empresa, ets acomiadat/da, com li ha passat recentment a una afiliada de la CGT treballadora de La Ferreteria que es troba a l'espera del judici per l'acomiadament i l'impagament de 13000€ en concepte de salaris, o a dos treballadors de La Nau, que tot i haver aconseguit en el judici una sentència d'acomiadament improcedent, després de 9 mesos de tenir la sentència judicial per la qual se'ls havien de pagar 10000€, a dia d'avui encara no han cobrat ni un euro. L'objectiu de l'empresa: fer pagar a la plantilla la seva mala gestió empresarial i substituir les actuals treballadores per altres amb condicions més precàries i pitjors salaris, utilitzant a més contractació fraudulenta.

Demanem que no s'hi consumeixi fins que no respectin la normativa laboral vigent i paguin els salaris que deuen als treballadors acomiadats.

Amb la solidaritat i el suport mutu, amb la combinació d'acció sindical i acció social, hem de guanyar aquest conflicte.

CGT Reus

Protesta contra la privatització de la sanitat el 7 d'abril a Tarragona

Més de dues-centes persones es van manifestar la tarda del 7 d'abril pel centre de Tarragona sota el lema "Privatitzar la sanitat mata". La convocatòria, organitzada pel Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública de Tarragona, integrat pels sindicats CGT, Co.Bas i la CUP, comptava amb el suport d'una desena de col·lectius locals i organitzacions diverses i s'emmarcava en el conjunt de convocatòries promogudes a nivell estatal per la Red Autogestionada Anti-privatització de la Sanidad.

La manifestació va sortir de l'estàtua dels Despullats i va finalitzar a la plaça de la Font. Al llarg del recorregut es van cridar consignes en contra de la privatització de la sanitat, així com del pagament del deute. La manifestació es va aturar davant de l'Hospital Santa

Tecla, on on es cridaren lemes contra la "teclarització" i el director general de la Xarxa, Joan Maria Adserà.

La convocatòria va finalitzar davant de l'Ajuntament, on una delegada de la CGT a l'Hospital Joan XXIII va llegir el manifest. Les reclamacions que es van fer, entre d'altres, han estat la derogació de la Llei 15/97 i el RD 16/2012 com a mesures per a lluitar contra la privatització de la sanitat pública i contra l'exclusió sanitària, respectivament.

Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública de Tarragona

Una altra sentència guanyada a Caprabo per discriminació i persecució a la CGT

El text de la sentència del mes d'abril no deixa cap dubte: hi ha hagut discriminació, vulneració de drets, i persecució a la CGT. Per això no només condemna a l'empresa per discriminació i obliga a retornar a la companyia Vanessa a la seva botiga, sinó que condemna l'empresa a 19.000€ d'indemnització pels motius anteriors i com a prevenció perquè l'empresa deixi d'actuar contra la CGT.

L'empresa ha recorregut i cal esperar la sentència en uns mesos, però la sentència deixa clar que l'actuació de l'empresa ha estat un clar atemptat contra la CGT.

L'empresa va aplicar el trasllat una delegada del Comitè com rebequeria per haver hagut d'acceptar per via judicial un horari compatible per a l'atenció a la seva filla, com a família monoparental. En el mateix acte de judici, finalitzat amb acord, l'empresa va lliurar la comunicació de trasllat forçós, davant la presència de la jutgessa. El jutge que ha sentenciat en aquest segon judici, no ha dubtat de l'acció contra el dret a la indemnització i com a represàlia, assetjament empresarial i discriminació.

Esperem que pugui servir a més companyes i companys que es troben en situacions similars.

CGT Caprabo

Situació conflictiva als remolcadors del port de Barcelona. La resistència continua

El passat mes de novembre la part social va evitar, en els remolcadors de Barcelona, l'aplicació de les empreses de la UTE REBARSA-SAR d'una "Modificació Substantial de les Con-

dicions de Treball" que va pretendre eliminar un terç dels llocs de treball i posar a la resta de treballadors, als que haguessin quedat, en condicions d'esclavitud. I això amb les empreses obtenint encara substanciosos beneficis. Però els números semblen ser el de menys; les empreses entenen que calia aprofitar l'ocasió, i per a ells el moment propici és l'actual, beneït i abonat per la seva última i infame "reforma laboral". La part social, després de desconvocar una vaga, va aconseguir que les negociacions es traslladessin a gener de 2014, en el que havia de ser el marc normal de discussió d'un nou conveni col·lectiu. Es va pactar entre les parts, negociar les condicions dels treballadors de flota abans del 7 d'abril 2014, i aquí estem, encallats:

La proposta empresarial d'inici d'aquesta negociació ha consistit simplement en la pretensió que amb males arts van intentar el passat Octubre: que els treballadors que quedin després de l'eliminació d'un terç dels llocs de treball, ho facin en règim d'esclavitud: 14 dies consecutius de guàrdia i 14 dies de descans, quedant eliminades les seves vacances. D'aquesta postura de principi, pràcticament no s'han mogut; durant els últims tres mesos únicament han arribat a variar el nombre consecutiu de dies en què es realitzarien les guàrdies i poc més. L'última proposta de les empreses consisteix així, en un règim de treball que suposaria una cadència de treball de 6 dies consecutius de guàrdia alternats amb 6 dies de descans seguits de 6 dies de treball més i 12 dies de descans.

Seguint aquesta seqüència de forma indefinida, 6-6-6-12 ... arribarien a totalitzar, segons les empreses, d'entre 144 i 132 guàrdies a l'any (sobre les 109 actuals), sent el nombre exacte de guàrdies en funció que es prescindixi o no del remolcador que es tripula eventualment per treballar a 12 hores en els mesos de vacances, i de si s'eliminen 12 o 15 llocs de treball. En el cas que es prescindís de contractar personal eventual per al remolcador de 12 hores, i a més s'eliminaran 15 llocs de treball en lloc de 12, les empreses consideren que llavors hi hauria la possibilitat de gaudir de trenta dies consecutius de vacances a l'any, encara que no saben precisar en quins mesos i no acaben de garantir de forma segura aquesta possibilitat. No cal, per descomptat, el "caramel" per als bons nois; ofereixen uns 4 euros per l'hora que fèssim de més sobre les actuals, i només per als treballadors que ara estan, mai per als "nous" ... sempre és bo - per a ells - crear diferències que divideixin els treballadors per fer-nos

així més vulnerables.

La proposta empresarial és inacceptable a totes vistes, però fonamentalment perquè, a més d'il·legal, implicaria, donada la forma en què es desenvolupa l'activitat del remolc a Barcelona, un règim extenuant de treball i jornada que posaria en risc injustificable la seguretat de les tripulacions i els vaixells, efecte que a més tindria la tendència a accentuar-se, ja que ja s'està constatant en l'últim trimestre un augment de la càrrega de treball durant tot el període de guàrdia. S'argumenta també, des de la majoria dels treballadors, la impossibilitat de la conciliació familiar que suposaria el canvi de règim de treball, conciliació que s'ha establert sobre la base del règim i cadència actual de guàrdies amb el qual els treballadors van ser contractats en el seu moment. A més, ens consta que tal tipus de jornada, no faria més que afavorir la introducció de competidors estrangers que intenten aplicar-la, amb dues tripulacions per vaixell, mantenint durant molts dies consecutius fent vida a bord, de forma alterna.

En definitiva; la introducció en els nostres ports d'una precarietat laboral i d'un dèficit de seguretat a nivell tercermundista, tan sols en benefici de la cobdícia més abjecta dels grups inversors que, al seu dia, van absorbir les nostres companyies. Però ja és sabut: "la cobdícia produeix el que l'aigua de mar ... quanta més es beu d'ella més és la set que dona".

Tanmateix, encara en contra de tanta pertinàcia i obstinació, la part social, de bona fe i en mira d'arribar a un acord que procuri certa estabilitat laboral a la plantilla, ha mostrat una flexibilitat més que raonable, presentant en el transcurs de la negociació diverses alternatives: congelació salarial i fins i tot fórmules per a la reducció salarial de fins a un -4% anual en el cas que la facturació continués baixant respecte de l'any 2013, parada eventual d'un remolcador (de set que operen actualment) fins que la facturació es recuperi a valors anteriors sempre que això no impliqués acomiadaments forçosos, sinó baixes incentivades i voluntàries. Així mateix, s'acceptaria realitzar un nombre aproximat de tres guàrdies de 24 hores més a l'any per cada tripulant.

La resposta de les empreses és que no acceptaran cap altra alternativa de la nostra part que no passi per realitzar un mínim de 132 guàrdies anuals. A més han deixat clar que qualsevol canvi i reestructuració del sistema de treball ha de ser permanent i irreversible de cara al futur i tot en el cas que els marges de benefici es recuperin a valors superiors als d'abans

de la crisi. Tot això deixa entreveure un rerefons ideològic en el fet de prendre rebaijar fins al vergonyós, les condicions laborals dels treballadors, simplement reflecteix mala fe, no hi ha una justificació econòmica real. A tot això cal afegir que ja s'està constatant en la facturació de l'últim trimestre un increment constant respecte del mateix trimestre de l'any anterior. Els mateixos treballadors són testimonis dia a dia, que la càrrega de treball no para d'augmentar, mentre el port de Barcelona no deixa d'engrandir les seves instal·lacions en previsió d'una major activitat.

D'entrada, per als seus plantejaments de cadència i nombre de guàrdies, les empreses es basen en la comparació a règims de jornada en altres ports espanyols de molt inferior activitat al de Barcelona (Tarragona, Santander, Màlaga, etc) i on ja incompleixen la llei de jornades especials "Reial Decret 1561/95, de 21 de Setembre, sobre Jornades Especials de Treball en el Mar" d'una forma escandalosa. Nosaltres, davant les previsions de precarietat laboral, pèrdua de qualitat del servei i falta de seguretat en la tripulació i al port de Barcelona i la pròpia ciutat, que suposaria el arribar a aquesta extenuant jornada de treball, i per sentit de la responsabilitat davant tot, ens veiem obligats a promoure per dur a terme com més aviat millor, la iniciativa que es va prendre des de la "Plataforma de Treballadors de Remolcadors Portuaris i d'Embarcacions de Tràfic Interior de l'Estat Espanyol": la denúncia a l'autoritat laboral corresponent de tots aquells règims de jornada que en les flotes de remolcadors que operen en qualsevol port espanyol, de forma explícita i flagrant, vagin en contra de llei.

Així doncs, la situació a la qual ens està conduint la pertinàcia de les empreses, és la de la conflictivitat, tant en el pla legal com el sindical, atès que aquesta part social no està disposada a acceptar règims de treball que incorrin de manera extrema en il·legalitat. Si es permet la precarietat a Barcelona, els altres ports importants cauran també. Des de l'assemblea de treballadors se'ns manifesta una creixent impaciència i se'ns reclama, cada vegada més, l'inici d'accions sindicals més dures, d'acord amb la tossuderia i obstinació de l'altra part. Sense descartar qualsevol mesura legal que de forma paral·lela pogués acabar per adoptar, d'antuvi des del comitè, acabat pràcticament el termini de negociació, i donada la distància entre posicions, ens preparam per defensar la nostra postura en un procés arbitral (o judicial si fos necessari) que esperem dictaminis una solució raonable i, en major part favorable per als treballadors, i alhora, serveixi de model i referència.

CGT Remolcadors Barcelona

Concentració el 6 de maig a Barcelona contra l'acomiadament per part de SITEL de dos afiliats de CGT

Des que el 8 d'abril del 2014 l'empresa SITEL va aplicar el seu ERO/ERTO i ens ha deixat clar que no li va agradar gens el paper que la CGT ha ocupat en les negociacions.

La CGT, estàvem demostrant en la negociació l'innecessari del ERO/ERTO i l'empresa ha reaccionat acomiadant a aquells que lluiten i estan en les negociacions per a no permetre que juguïn amb els treballadors.

Als nostres companys de CGT David Díaz i Oriol Romero (delegat en el Comitè) els han atrapat en una trama digna d'un "culebrón". Han estat acusats per l'empresa de lladres i han estat comminats a que signin la baixa voluntària del seu lloc de treball, a canvi de no ser denunciats pel penal. Per a la CGT aquesta acusació no és certa i la seva "recomanació" es pot considerar un xantatge. Els fets que van succeir són els següents:

El passat 27 de març l'empresa estava rebutjant material Informàtic amb la mateixa empresa que ja havia realitzat treballs per a SITEL. Els companys li van preguntar al transportista què feia amb el material ja que ho estava estavellant contra el fons del camió. El mateix transportista, vam recalcar que estaven fora de l'empresa, els va donar permís per a quedar-se el que volguessin. David i Oriol van entrar dues caixes de PC de nou a l'empresa pujant-los al despatx de Seccions Sindicals en la 4ª Planta. Una hora més tard l'empresa els va citar i els va començar a acusar de ROBOTARI i a recomanar que si no volien ser denunciats davant els mossos d'esquadra signessin la baixa voluntària de l'empresa.

La CGT considerem intolerable aquesta actitud de l'empresa que més sembla un xantatge que una recomanació. Curiosament i després de ser acusats, els nostres companys, van sortir per a parlar amb el transportista i que es reafirmés en el que els havia dit anteriorment, que podien agafar el que volguessin. En aquest mateix moment es van trobar amb que l'empresa els va interrompre per a convidar al transportista a que marxés. Amb posterioritat el transportista ha canviat la seva versió.

Qui pot creure's que algú amb 6 anys d'antiguitat en l'empresa cometrà un robatori davant de les càmeres de seguretat, passant per davant de la recepcionista, a ple dia i retornant el material robat a l'interior de l'empresa?

Aquests acomiadaments són indubtablement conseqüència directa de l'acció sindical de la CGT a SITEL contrària a l'ERO. Més concretament, són una agressió a un delegat que ha estat implicat en la negociació i en la defensa dels drets dels seus companys i companyes i que ha fet públic durant l'últim mes les diferències de posicions en les negociacions amb UGT i CCOO.

Aquesta agressió de SITEL es quedarà sense resposta. Anem a lluitar pels seus llocs de treball amb tots els mitjans jurídics i sindicals a la seva disposició. Com a inici de la campanya de suport, un centenar de persones ens vam concentrar el 6 de maig a la seu de SITEL a Barcelona repartint octavetes i passejant-nos per l'interior cridant consignes contra el seu acomiadament.

CGT Transports Barcelona

ATLL vol subcontractar una gran part de l'activitat, el manteniment i l'operació, a l'empresa Operadora ATLL S.A. (ACCIONA)

La Secció sindical de CGT a Aigües del Ter-Llobregat hem advertit als treballadors i treballadores dels plans de l'empresa de segregat el "negoci" de l'aigua en una altre empresa del grup ACCIONA creada "ad hoc". La Direcció d'ATLL Concessionària de la Generalitat de Catalunya, S.A. ha comunicat al comitè d'empresa la intenció de subcontractar una gran part de l'activitat, el manteniment i l'operació, a l'Empresa Operadora ATLL, S.A. de capital cent per cent ACCIONA. En aquesta maniobra s'inclou també el traspàs de 200 treballadors i treballadores dels 223 que hi ha actualment a ATLL Concessionària.

ATLL Concessionària està a l'espera de la corresponent autorització per part del Govern i tan bon punt la Generalitat doni el seu vist i plau ho posaran en pràctica.

Entre els impactes que tindran aquestes maniobres en la gestió d'un recurs

tan bàsic com l'aigua (un negoci per a ells) hi haurà el de generar més beneficis per al grup ACCIONA, cobrant de la concessionària els serveis presats amb el consegüent augment de les despeses que després repercutiran a les tarifes de l'aigua. No faltará el de la inestabilitat laboral amb acomiadaments i importants rebaixes salarials i condicions laborals.

Per començar, la trajectòria laboral d'ACCIONA és una llarga llista d'acomiadaments massius i retallades en salaris i en drets laborals. Les empreses que són adquirides per ACCIONA canvien radicalment el seu model de negoci, passen de crear béns a oferir serveis i en aquesta conversió la qualitat i la seguretat davant l'usuari o client es volatilitza i el manteniment i les renovacions són despeses que volen evitar (TRANSMEDITERRANIA, 2002-2012).

Amb l'anàlisi de la poca documentació que disposem (només la que hi ha pública, l'empresa es nega a lliurar el contracte de concessió), alguns economistes alerten dels riscos als quals ens enfrontem.

Els/les companys subrogats/des passaran a ser assalariats/des d'una empresa cent per cent ACCIONA, on no hi ha res, no tindrà infraestructures i no serà l'exploadora dels actius dels quals disposa la concessionària, ja que els plecs diuen que només hi pot haver una única concessionària. Els nous actius que generi la concessionària tampoc no seran gestionats per l'Operadora. Finalment, tots els actius tornaran a la Generalitat al finalitzar la concessió.

Totes les informacions apunten que segurament l'Operadora cobrarà de la Concessionària el servei que li prestarà, més el marge de benefici industrial i l'IVA, cosa que pot provocar un increment major en el preu de l'aigua per a la ciutadania.

Els/les companyes que siguin subrogats/des a ATLL Operadora poden trobar-se amb diverses situacions però el més fàcil per estalviar costos a l'empresa és la implantació d'un ERO, i ja hem explicat el tarannà d'ACCIONA.

Altres aspectes a considerar és la pugna en els tribunals de les dos empreses que es van presentar al concurs de privatització d'Aigües Ter Llobregat. Si els tribunals es pronuncien en contra de l'adjudicació a ACCIONA, probablement Concessionària i Operadora demanaran les seves indemnitzacions, una per la rescissió del contracte i l'altra subsidiàriament. El Govern amb els diners de tots els/les ciutadanes, hauria de desemborsar a les privades una important quantitat

d'€. Una mesura força impopular que no es poden permetre, la qual cosa ens fa pensar que donaran facilitats a ACCIONA per a la consecució dels seus plans de negoci i molt possiblement l'Administració doni el seu vist i plau per a que es produeixi la subcontractació del servei, ja que com hem dit abans els hi va de molts milions d'€.

En qualsevol circumstància als/les treballadors/es sempre ens toca perdre, si no és a curt termini serà a mitjà perquè els anys de permanència que creieu que tenim són de la concessionària però no pas de l'Operadora. No sabem quina quantitat de temps s'ha inclòs en el contracte entre Generalitat i ACCIONA, els 50 anys de l'oferta o els 20 mesos dels plecs?

Per tot això convidem a reflexionar del perquè ens subrogaran a 200 treballadores a una empresa quan no hi ha necessitat pel servei.

Pel que fa a la part social els que negocien les nostres condicions laborals, són dues de les persones que van negociar els 20 mesos de garantia i el NO retorn a l'Administració.

L'única sortida segons nosaltres és l'oposició ferma a que ATLL Concessionària subcontracti el servei i amb ella a 200 companys/es.

Secció Sindical CGT ATLL

Ocupació de seus INEM/SOC el 30 d'abril

En el marc de la mobilització estatal contra l'atur, les retallades socials i per la renda bàsica, continuïtat de la dinàmica de les Marxes de la Dignitat del 22 de març, el 30 d'abril es van ocupar seus del SOC/INEM a diverses ciutats de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol, accions a les quals des de la CGT es va donar suport i participar, com a Barcelona, Tarragona, Mollet o Rubí entre altres.

A Barcelona la CGT va participar en l'ocupació d'una oficina de l'INEM-SOC al c/Sepúlveda conjuntament amb organitzacions d'aturats, la PAH, i altres grups socials i sindicals de la ciutat a partir de les 11 hores, tallant també el tràfic al carrer.

Considerem que la mobilització és totalment imprescindible per denunciar la situació d'emergència social que està patint la majoria de la societat, per generar consciència ciutadana que SI ES POT canviar el model de societat a què ens tenen sotmesos.

Parlem

Glòria Ochoa, Sara Alcina, Cristina Esteve, ex-treballadores precàries de la

“L'FNAC és una peça més de la mà”

Txema Bofill
Gràfic, Roser Pineda

Entrevista col·lectiva a ex treballadores de la FNAC. Ens donen testimoni del seu compromís personal i polític. I ens mostren que sense mitjans es pot plantar cara als abusos i maltractes de les multinacionals. Una lluita exemplar.

El propietari de la FNAC és el multimilionari Pinault, el tercer home més ric de França, especialista en la deslocalització d'empreses, finançament d'eleccions (a les dretes i als socialistes), és a dir, en comprar-se polític, evitar impostos a base dels paradisos fiscals i en crear ONGs per a desgravar. Pinault te una ONG en defensa de les dones maltractades, fet que no li impedeix d'explotar, maltractar o acomiadar a milers de les seves treballadores. És dels que aprofita la crisi per acomiadar i reduir sous.

Nosaltres hem de ser implacables contra la multinacional FNAC. Per tant, boicots i sabotatges permanents a les FNAC, que segueix agredint impunement als treballadors. És el mínim que es mereixen les treballadores en lluita. Solidaritat i continuïtat a les lluites iniciades.

Gràcies per aquest aire fresc en l'entrevista. Un exemple de treball col·lectiu i vitalisme.

- Quin ha sigut el vostre recorregut laboral a FNAC?

Glòria Ochoa: Vaig entrar a l'Fnac fa gairebé dos anys, com a venedora al departament de llibres i papereria.

Sara Alcina: Jo em vaig incorporar al 2009 també a Llibres, però vaig estar gairebé dos anys d'excedència per maternitat, reincorporant-me al febrer del 2013.

Cristina Esteve: Vaig entrar al 2010 a Llibres també.

- Com ha anat la vaga anunciada pel 23 d'abril?

El 23 d'abril va ser una jornada de vaga que culminava un seguit de vagues parcials i mobilitzacions convocades des del març, com a resposta a l'aplicació unilateral per part de l'empresa d'una nova retallada de les nostres condicions laborals. La proposta de vagues es va plantejar en una assemblea de tots els Fnacs de Barcelona, sobretot, des de les seccions de CGT l'Illa i CGT Triangle, i les valoracions i ganes eren molt diverses. Finalment, només es van convocar en aquests dos centres. Després d'un seguit d'aturades parcials els dissabtes, patint tot tipus de boicots per part d'UGT (desconvocatòries unilaterals, criminalitzacions, votacions a petició de l'empresa) i pressions constants per part dels capatassos i directors de

botiga d'Fnac, la vaga del 23 d'Abril es va mantenir només a la botiga del Triangle.

- Com us ha tractat els mitjans de comunicació? Heu rebut suport i solidaritat d'altres empreses i fàbriques en lluita, de ciutadans i moviments socials?

Amb la vaga del 23A el conflicte laboral a l'Fnac ha fet un salt a l'espai públic. Ha estat una vaga que, si bé el seguiment de la plantilla ha demostrat les dificultats, pressions i reptes de mobilització interna, també ha estat una prova de foc de vaga social i solidària. El dany cap a l'empresa es va vehicular a través d'una campanya mediàtica de desprestigi mitjançant xarxes socials com twitter, amb la qual es va aconseguir que gairebé el complet de les escriptores i escriptors que havien d'anar a firmar a les paradetes d'Fnac no hi assistissin. Cal afegir una insòlita cobertura mediàtica, un missatge viral a través de watup fent crida al boicot i nombrosos vídeos de solidaritat per part de figures polítiques i del món de la cultura, la majoria vinculades als moviments socials. Durant gairebé tot el dia, es van concentrar un centenar de persones a les portes d'Fnac-Triangle, principalment companyes i companys de CGT, però també companyes i companys d'altres empreses en lluita, com Panrico, i d'altres sindicats combatius, així com persones vinculades als moviments socials.

- Els amos de la FNAC son una multinacional francesa, kering (abans PPR). Què pretenen amb les retallades, maltractes i acomiadaments?

La multinacional Fnac és una peça més de la màfia econòmica i financera mundial. Els plans d'estalvi, els models de contractació, les polítiques de recursos humans són càlculs crematístics aplicats amb total impunitat per la maximització de beneficis, executats per un aparell jeràrquic infinit que, tanmateix, arriba a la nostra realitat humana en forma de condicions laborals abusives, acomiadaments i maltractes. Tot i que parlem de condicions laborals, aquestes situacions penetren en el terreny quotidià i emocional, en allò personal que hem intentat fer polític no amb poques dificultats. I és que a l'Fnac, com a moltes grans empreses, la no menys patriarcal "gran família Fnac", amb el seu corporativisme pseudoprogressista, pretén dissociar la vivència laboral de la realitat de multinacional depredadora.

- Com està la situació de la FNAC i com s'hi ha arribat?

Des del 2010-2011 l'empresa aposta per la reducció de plantilla i la contractació a temps parcial i temporal. Així doncs, s'ha arribat a un 60% de la plantilla treballant a temps parcial, en

jornades de 14, 20 o 26 hores setmanals. Molts treballadors i treballadores porten anys, demanant augmentar la jornada i se'ls ha denegat. Fins i tot, hi ha casos a Inspecció de Treball de persones que els van pràcticament obligar a signar una reducció de la seva jornada. Això ha implicat un augment de la càrrega física i mental del treball. Malgrat la minsa jornada laboral, les responsabilitats, objectius i pressions van augmentant sota l'argument de la crisi i la caiguda de vendes. Tot això, es garanteix mitjançant la tutela i el control obsessiu dels teus moviments, eliminant estones de descans (cal remarcar que el dret a descans està fixat passades les 6 hores - un quart d'hora i forçant una acceleració del ritme de treball.

- Alguna denuncia en concret de mobbing, de maltracte de treballadores?

Ja el 2008 una inspectora detecta un cas de mobbing i la seva conclusió és que l'Fnac porta a les seves treballadores a situacions límit, i aquestes acaben marxant de l'empresa. La rotació a l'Fnac és molt alta, la plantilla majoritàriament compleix un perfil d'universitària, jove, que al cap d'un temps es crema i marxa. D'aquesta manera l'Fnac s'assegura una plantilla barata, qualificada, aplicada, submissa i amb dificultats per organitzar-se sindicalment. Amb la dificultat abans esmentada per augmentar les hores, i el context d'atur estructural i massiu actual, fa ja uns anys que aquest perfil es resisteix a rotar, i es queda a l'empresa amb por i resignació, o bé, practicant un corporativisme agressiu. D'aquesta manera, podem veure com creixen els acomiadaments (200 a tot l'estat en el que portem de 2013/14) així com els casos de mobbing, d'estress, d'ansietat

i de depressió.

- Quina és la situació actual en l'empresa? En quins punts no cedeixen els capatassos de la FNAC d'Espanya?

Aquesta hiperexigència i vigilància constants de la que parlàvem comporten una destrucció del teixit relacional al lloc de treball. Les conseqüències d'això són dramàtiques, perquè impliquen la deshumanització de les relacions i l'enorme dificultat de portar l'ethos polític en aquest espai, que esdevé una terra erma i robotitzada, camp de cultiu per l'alienació. Un dels llegats més potents del feminisme ha estat, precisament, assenyalar que és d'aquesta política relacional de la que depèn la llibertat, i això val tant pels homes com per les dones. I d'aquí la gravetat d'aquest model d'organització laboral, que té conseqüències radicals no solament de caràcter material -en termes d'exploració-, sinó també de caràcter simbòlic.

No cedeixen en res, al gener d'aquest any vam consensuar una carta amb 22 reivindicacions amb la resta de sindicats que es va fer arribar a la Direcció. La seva resposta ha estat un no rotund a cedir en cap sentit, fins i tot en mesures que no impliquen cap tipus d'inversió ni de pèrdua en termes econòmics. Per tant el pols és molt fort.

- Quines relacions teniu amb els sindicats oficials?

Amb la firma del darrer Conveni de Grans Magatzems 2013-2016, demolidor en retallades de salaris i drets, els principals sindicats de la patronal, FETICCO i FAGSA, es guanyen el definitiu descrèdit de la plantilla. En aquell moment, UGT aprofita per ocupar el ninjol deixat per aquests i intensifica

el seu paper d'estreta col·laboració amb l'empresa per aconseguir la pau social dins les botigues. A la nostra botiga, per exemple, ens han aplicat una estratègia molt agressiva de guerra bruta basada en el desgast, evidentment dictada pel director i recursos humans, arribant a presentar-se en una citació a Inspecció de Treball per una denúncia interposada per la nostra secció per defensar l'empresa, o passejar-se per la botiga hores abans d'una aturada parcial dient als treballadors i treballadores que la vaga era il·legal, i un llarg etcètera de persecucions, campanyes de difamació, cooptació de les lluites i orquestració d'una autèntica caça de bruixes contra qualsevol que es desplaçés del discurs corporatiu. CCOO, per la seva banda, va una mica de la maneta amb UGT. Però hi ha de tot, a la nostra botiga hi ha hagut companys i companyes de l'UGT que, desobeïnt la Direcció del seu sindicat, han seguit les aturades i han estat amb nosaltres repartint octavetes i cridant consignes.

- Com i quan van començar les lluites i vagues a FNAC?

Les lluites a Fnac comencen entorn al febrer del 2013, quan l'empresa fa una primera amenaça d'ERTO salvatge en el que apliquen la doctrina del xoc per imposar les seves retallades. Al març d'aquest any repeteixen la jugada. Les retallades no són tan grans, però escandalitza que no es basin en pèrdues reals, sinó en futuribles (una porta oberta per la darrera reforma laboral), cosa que a més, senta un precedent perillós, el primer en el sector. La plantilla ja té l'experiència de l'any anterior i la mobilització s'escampa més ràpidament, tot i que acaba cooptada pels sindicats grocs que, un cop més, actuen d'apagafocs. Observem però

amb...

Fnac Illa Diagonal i membres secció sindical CGT: compromís i passió en la lluita

“Lluita econòmica i financera mundial”

que les bases d'aquests sindicats estan cada cop més indignades. Ha estat un procés molt interessant.

- Alguna relació entre les lluites dels diferents FNACs d'Espanya? i amb les de France, Portugal, Alemanya, etc?

La coordinació ha estat només entre botigues d'Fnac Espanya, sobretot, mitjançant les xarxes socials a nivell general i com a CGT, amb els companys de Fnac Madrid. A França porten fent concentracions i acció directa, com la retenció o “segrest” de directores i recursos humans des del 2009. Podria resultar molt interessant el contacte internacional, entrar en contacte amb altres formes de lluita anima i ajuda a prendre consciència de la dimensió real del conflicte.

- Com us heu organitzat? En assemblea de treballadors?

Des de l'Fnac Illa hem intentat funcionar, sobretot, mitjançant assemblees, ja siguin de secció sindical com assemblees d'afiliats i afiliades i també de treballadors i treballadores. Ha estat un factor que ens ha comportat molt desgast. La destrucció del teixit relacional comentada, comporta la progressiva desaparició dels espais de confiança informals que reivindicuem com el lloc des d'on fer una política basada en l'afinitat i la cura, i són importants per construir un sindicalisme de base i participatiu. Ens ha costat mantenir un ritme propi que hem intentat respectar al marge dels tempos marcats per un model molt androcèntric d'hiperactivisme, per una banda, i les exigències d'acceleració del capitalisme salvatge per una altra.

Malgrat aquestes dificultats, funcionar en assemblees ha donat espai a que participin de forma activa en el conflicte treballadores i treballadors, a més de les delegades sindicals, intentant desbancar el comitè per posar el focus de decisió i acció en la secció i les assemblees.

- Quines son les represàlies i abusos des que heu començat les protestes i lluites?

Les treballadores més actives de la secció de CGT hem sofert una criminalització oberta de cara a la resta de la plantilla, pressions psicològiques fortes, utilitzant tan aspectes de distribució del treball (rotació constant de secció d'aquestes persones), com aspectes personals (enfrentaments entre treballadors i treballadores, discussions a botiga, traves per aconseguir reduccions per guarda i custòdia -arribant a amenaçar veladament a una de nosaltres amb l'acomiadament si s'agafava els dos dies de permís per hospitalització del seu fill-) i tot tipus de coaccions. Han jugat al desgast psicològic.

- La multinacional FNAC fomenta l'esquirolatge intern, i la divisió dels treballadors?

Si, des de que apareix la secció sindical de CGT a l'Illa s'ha fomentat la divisió dels treballadors i treballadores aïllant i criminalitzant totes les persones vinculades o afins a CGT, també s'ha seguit un procés semblant a Triangle. Per posar un exemple, el passat novembre del 2013, després de les eleccions sindicals en les quals CGT vam treure tres delegades, s'havia contractat una persona a llibres encadenant contractes temporals de tres mesos, que en el moment que va demostrar afinitat amb les persones de CGT se li va deixar de renovar el contracte, avisant-la d'un dia per l'altre sense motiu justificat.

- Com fomenta la multinacional la cultura de la por?

En la darrera aturada parcial que vam fer a l'Illa Diagonal vam poder veure al director de la botiga i la cap de recursos humans a la porta de la botiga amb una llibreta i un boli a la mà, apuntant qui sortia amb nosaltres. Conductes com aquestes, juntament amb el càstig exemplaritzant (la criminalització i el mobbing al que sotmeten a tot qui s'alça contra els abusos, els 200 acomiadaments que han realitzat només durant el darrer any alegant “baixada de rendiment” i altres estratègies més subtils.

- Hi ha discriminació sexista a la FNAC? Com tracten a les dones?

Fnac presumeix d'un Pla d'Igualtat completament buit, mentre impedeix de facto a les seves treballadores conciliar la vida laboral i familiar mitjançant uns horaris completament irregulars i el treball en diumenges i festius (sense cobrar cap incentiu, pel mateix preu). A nivell macro també ens trobem que aquest model laboral que va cap al “mini-job” de la Merkel, a Alemanya, on està ja implantat, està afectant especialment les dones, empobrint-les i incrementant la dependència respecte a l'Estat, la família o, el que és tant o més alarmant: la parella. Si a aquest model laboral li sumem el desvallestament dels serveis públics i socials i que aquest treball de cures està recaient en les dones, ens trobem amb un panorama esfereïdor i d'una gran violència patriarcal, estructural i programada. Iniciatives tan potents com la Vaga de dones, apunten també en aquest sentit.

- Per què heu deixat l'empresa?

A la secció sindical de CGT Illa hem marxat les primeres integrants més o menys en bloc, les cinc dones que hem estat el nucli dur durant el darrer any a la nostra botiga. No podiem més, ha estat un procés molt cru i a la vegada molt fèrtil en el que hem batallat amb ungles i dents per trac-

tar de plantar la llavor de la dignitat a la Fnac i, en conseqüència, hem rebut de valent per totes bandes. No hem fet distincions entre allò personal i allò polític, no hem escatimat en hores d'assemblees, feina fins a la matinada, converses, rialles, trobades, organització, relacions, afinitats, discussions, plors, pors i esperances. Aquest és un tarannà molt nostre, de les dones i sobretot de les feministes, una intensitat i un plaer que tenen el cost que, quan el desig desapareix, és molt difícil continuar.

Per sort, pensem que la llavor ja ha estat plantada i que sempre que hi hagi algú que la regui, seguirà creixent. A l'Illa deixem una secció amb relleu, nosaltres seguim actives sindicalment, però des de fora del centre de treball, i a Triangle, per la seva banda, continuen amb molta força, per tant estem contentes.

- Quines son les perspectives de la lluita a FNAC? Què penseu aconseguir?

Hem de continuar amb la campanya sostinguda de boicot, difonent la situació i mantenint el pols, treient el conflicte, com s'ha fet amb el 23A, dels límits del estrictament sindical per seguir teixint laços de solidaritat. Hi ha un objectiu estratègic, que és canviar l'equilibri de forces perquè l'empresa es vegi forçada a asseure's a escoltar les nostres reivindicacions. Per l'altra banda hi ha un objectiu més tàctic de donar eines d'empoderament als treballadors i treballadores, tractant d'apropar l'assemblearisme, l'autogestió, la solidaritat i el suport mutu de forma que es percebin com un camí transitible cap a la dignitat, potser l'únic que ens queda (que no és poc).

- Quines son les coses bones que us han passat?

Aconseguir que la vaga del 23A fos un èxit social. El recolzament dels companys i companyes, ex-treballadors i treballadores i el sindicat en conjunt, en especial les amigues i companyes del grup de Dones Llibertàries de la CGT, la Llum, la Roser, l'Elena, la Isa... Haver viscut l'experiència d'una secció formada per dones, el plaer de lluitar, d'abandonar l'aïllament per recuperar allò col·lectiu.

- Quines son les experiències dolentes?

La pressió, l'assetjament, la violència. L'esquirolatge intern. El patriarcat dins l'entorn sindical, que encara és una assignatura pendent.

- Què heu après de la lluita fins ara?

Hem après moltíssim. Destacar la necessitat d'atendre més el treball invisible de suport i de cura en l'entorn de lluita, no només en termes estratègics, sinó aportant una visió feminis-

>> LES FRASES...

“A l'Fnac els plans d'estalvi, els models de contractació i les polítiques de recursos humans són càlculs crematístics aplicats amb total impunitat per la maximització de beneficis”

“Amb el seu corporativisme pseudoprogressista l'Fnac pretén dissociar la vivència laboral de la realitat de multinacional depredadora”

“Funcionar en assemblees ha donat espai a que participin de forma activa en el conflicte treballadores i treballadors”

“El patriarcat dins l'entorn sindical encara és una assignatura pendent”

ta que posi l'accent en les necessitats emocionals i de teixit de la persona. No com un afegit, sinó com un eix central de la pròpia lluita.

- Per què us vareu sindicalitzar a la CGT?

En primer lloc, per un sentiment llibertari compartit i, després, perquè coneixem l'excel·lent tasca que portava fent en Ferran Moltó a la Fnac de Triangle amb la resta de la secció, que

ens van acollir molt bé.

- Quines han sigut les influències importants en la vostra vida?

Som molt heterogènies, esmentem alguns dels bagatges i les diverses experiències activistes que conflueixen en la nostra secció, però que no totes compartim o no en la mateixa mesura: l'esquerra independentista, el feminisme, l'okupació i els espais autònoms o el pensament llibertari, per esmentar alguns exemples.

SENSE FRONTERES

Cal obrir una investigació rigorosa per aclarir l'abast de la tragèdia i determinar el grau de responsabilitat de l'agressió espanyola en els bombardejos químics al Rif (Marroc) entre 1921 i 1927

Bombardejos químics en el Rif

Gas Mostassa espanyol o napalm marroquí: un error no justifica un altre

M. Gabriela Serra,
Centre Delàs d'Estudis per la Pau
(<http://www.centredelas.org/>)

El 21 de juny de 2008, el diputat republicà Joan Tardà, per problemes burocràtics en el pas fronterer, no va aconseguir entrar a Nador (Marroc) per participar en el Segon Col·loqui Internacional sobre la guerra química contra el Rif organitzat pel Congrés Mundial Amazigh, la Confederació d'Associacions Culturals Amazigh del Nord del Marroc i el diari el Mòn Amazigh.

Sota el lema "Reconeixement, Responsabilitat i Reparació", aquest segon Col·loqui donava continuïtat al realitzat el 2004 amb l'objectiu de posar sobre la taula la responsabilitat moral, jurídica i política de les institucions espanyoles i franceses de l'època, per l'ampliament demostrada utilització d'armament químic en la guerra del Marroc. Alhora, en els dos col·loquis, s'exigia la realització d'una rigorosa investigació capaç d'identificar i determinar si l'alt índex de càncer existent a la zona del Rif guardava relació causa -efecte amb els bombardejos amb armament químic realitzats per l'exèrcit espanyol entre 1921 i 1927. També es reclamava que, en cas de demostrar-se la relació, el govern espanyol adoptés mesures de suport a les víctimes.

Com s'ha dit, el diputat republicà no va aconseguir participar en el segon Col·loqui Internacional, però sí ho van aconseguir membres de la Plataforma contra el complex químic militar de La Marañosa, potent grup antimilitarista del sud de Madrid que des de 1994 desenvolupa una pertinaça campanya oposant-se a l'ampliació i existència de la fàbrica d'armament químic La Marañosa d'on van sortir les bombes de gas mostassa que van ser llançades sobre el Rif. Gràcies a la presència de membres de la Plataforma, la gent amazic va aconseguir escoltar veus que, des de la península, denunciaven l'atrocitat comesa al Rif i evidenciaven el seu compromís a seguir lluitant per clausurar la fàbrica d'horors La Marañosa. Joan Tar-

dà no tenia bones notícies a compartir en aquest segon Col·loqui. Abans al contrari. Era portador de males noves: la Proposició no de Llei que Esquerra Republicana de Catalunya havia presentat al Congrés de Diputats a l'agost de 2005- entre el primer (2004) i el segon Col·loqui Internacional (2008) -després de gairebé dos anys- va ser denegada per la Comissió Constitucional del Congrés el 14 de juliol de 2007.

La proposta "De reconeixement de responsabilitats i reparació de danys com a conseqüència de l'ús d'armament químic en el Rif", instava el govern espanyol a:

1. - Reconèixer la responsabilitat de l'Estat espanyol per les accions militars desenvolupades per l'exèrcit espanyol contra la població civil del Rif per ordre de la seva màxima autoritat, el rei Alfons XIII, durant els anys 1922-1927.
2. - Comprometre l'organització i celebració d'actes de reconciliació, de fraternitat i de solidaritat envers les víctimes, els seus descendents i el conjunt de la ciutadana rifeña, com a

forma d'expressar la petició de perdó per part de l'Estat espanyol.

3. - Facilitar l'obra investigadora dels historiadors i de tots aquells interessats en aprofundir en el coneixement dels fets històrics mitjançant l'adequació dels arxius militars als protocols que regeixen avui dia l'arxivística actual.

4. - Procedir a la revisió de les anotacions, referències i capítols relatius a les campanyes militars portades a terme per l'exèrcit espanyol, continguen

des en museus, monuments, casernes militars, llibres de text, manuals militars... que ocultin l'ús d'armament químic i/o tergiversin la veracitat històrica.

5. - Recolzar aquelles associacions culturals, acadèmiques i científiques espanyoles i marroquines dedicades a la tasca d'investigació dels efectes i conseqüències de l'ús d'armament químic al Rif.

6. - Assumir les possibles compensacions econòmiques de caràcter

individual que puguin reclamar pels danys causats.

7. - Contribuir en el marc de la cooperació hispano-marroquí, a la reparació dels danys col·lectius i a la compensació del deute històric a través d'una activació i increment dels plans de cooperació econòmica...

8. - Dotar els hospitals del Rif, i especialment els de les províncies de Nador i Alhucemas, d'unitats sanitàries especialitzades en el tractament oncològic que contribueixin a disminuir els alts percentatges de malalties cancerígenes.

Malgrat que en l'exposició de motius, s'argumentava amb rigor que, des d'inicis del segle XX, l'Estat espanyol va desenvolupar una guerra d'agressió contra la població rifeña utilitzant armes no convencionals expressament prohibides per la Convenció de l'Haia de 1899 i 1907 i ratificades a Versalles el 1919; aquest armament químic es va utilitzar indiscriminadament contra població combatent i civil. Per si fos poc, Espanya que el 1925 -en el període més àlgid de la seva ofensiva amb armament químic-, ja havia subscrit l'acord de Versalles, es va adherir al protocol de Ginebra sobre la Prohibició d'armes químiques i bacteriològiques. Malgrat tot això, el PSOE -llavors al govern- i el PP -a l'oposició- van votar en contra de la proposta. Esquerra Unida i PNB van votar al costat d'Esquerra Republicana 33 en contra i 3 a favor.

Això sí, no es va qüestionar la veracitat de les atrocitats comeses contra el poble amazic, ni l'existència de

La CGT i la solidaritat amb el poble amazigh

Mouatamid

El Centre Delàs d'Estudis per a la Pau, en la seva revista nº49 Materials de Treball, publica un article de Gabriela Serra sobre l'ús d'armes químiques per part de l'exèrcit espanyol contra la població civil rifeña. Un país, el Rif, que després de sofrir l'ocupació de l'exèrcit espanyol, en l'època del Protectorat, i ser la primera població civil en la història sobre la qual es va descarregar armes químiques des de l'aire, va anar al seu torn ocupat pel sultà del Marroc, sofrint al seu torn les bombes de napalm, llançades per l'exèrcit marroquí, dirigit per Hassan II. Des del grup de treball per al nord d'Àfrica de la CGT, la solidaritat amb el poble amazigh ha estat un criteri a seguir i a estendre en l'estat espanyol, que va anar el responsable de l'ús d'armes químiques contra la població rifeña. Mai hem entès l'escassa existència d'associacions de solidaritat amb el RIF comparada amb la nombrosa existència d'associacions de solidaritat amb el poble saharauí. I la seva escassa visió crítica amb una República "Àrab" saharauí democràtica que nega el component amazigh del poble saharauí acceptant aquesta imposició de la ideologia opressora del nacionalisme àrab, dominant a Algèria, i la seva dependència d'un règim dictatorial com l'algerià. Considerem totalment justa la solidaritat amb el poble saharauí però també considerem que ha d'anar unida a la solidaritat amb tots els pobles oprimits per la monarquia alauita, pel Makzen. La solidaritat amb el poble saharauí, amb el poble rifeñy i, en general, amb el poble amazigh, amb el qual convivim molts segles, ha de ser un component essencial de la solidaritat internacional en l'estat espanyol.

l'acord germano-espanyol per a la compravenda d'armes químiques a l'inici de la contesa del Marroc i el suport tecnològic per la seva posterior fabricació a Espanya. No es va negar l'existència de la fàbrica d'armament químic de la Maraños, ni va objectar que l'aviació bombardegés poblats, mercats, pobles, camps de cultiu... en el que seria el primer bombardeig sobre població civil indefensa de la història. No van desmentir les afirmacions que l'exèrcit espanyol va cometre aquest abús veient que l'efecte esperat amb el gas mostassa no era l'esperat en el seu ús contra les tropes i per això va començar a bombardejar els socs setmanals de les diferents cabiles, llocs concorreguts per nens, dones i ancians (a més de per suposats homes a reclutar per les forces rifenyes). Ni tan sols es va objectar la veracitat de les afirmacions aportades en els últims anys, per diversos experts en investigació històrica, espanyols (Joan Pando, Maria Rosa Madarriaga, Àngel Viñas, Carlos Lazaro...) i internacionals (els alemanys Rudibert Kunz i Rolf-Dieter Müller, el britànic Sebastià Balfour...). Dos van ser els elements de discòrdia: el fet de "demandar perdó" -punt 1 de la Proposició no de Llei- i el d'haver d'acceptar la responsabilitat per l'increment de mortalitat i morbiditat pel caràcter cancerigen i mutagen de l'armament químic emprat -punt 6 de la Proposició no de Llei.

Pel que fa a "demandar perdó", tant el PSOE com el PP es van oposar amb vehemència. El Sr. Diputat Fernández Díaz va argumentar "[...] com a diputat espanyol, no estic disposat a acceptar que el poble espanyol, al qual jo com els altres col·legues que estem aquí representats, haguem de demandar perdó per un crim contra la humanitat que suposadament hàgim comès fa vuitanta anys [...] i si volen l'hi consulten vostès a la resta de ciutadans espanyols, també a Catalunya, i diguin-los a més de quina partida pressupostària pensen deduir la dotació corresponent per fer front a aquest deute històric[...]".

Per la seva banda el Sr. Diputat Galahe Corts després de deixar clar que, en aquells anys, el Partit Socialista va mantenir una forta oposició a la guerra colonial d'Àfrica i que Indalecio Prieto es va destacar per les seves contundents denúncies a les Corts, va precisar que "la actuació d'Espanya al Rif va estar motivada, des del punt de vista jurídic -i cal dir-ho-, per la

seva responsabilitat a la zona del protectorat del Marroc davant la rebel·lia d'unes tribus, que l'habitaven, contra el sultà del Marroc, ja ho hem dit. mai va ser una guerra d'agressió, i si no que l'hi diguin als caiguts a Annual i Monte Arruit".

Vet aquí una transmutació conceptual de "força oposició a la guerra colonial d'Àfrica" a "Mai va ser una guerra d'agressió".

No van ser millors les argumentacions abocades sobre el punt sis: Assumir les possibles com pensacions econòmiques de caràcter individual que puguin reclamar pels danys causats. El Sr. Diputat del grup socialista va adduir que, segons una conversa telefònica mantinguda amb el professor Brahim el Gueddari, director de l'Institut Nacional d'Oncologia a Rabat, aquest reconeixia que l'índex de l'activitat cancerígena era més elevat al nord rifenya que en el resta del Marroc, però que no es podia establir científicament quina era la raó. A més el Sr. Diputat recordava la Cambra que, posteriorment a l'ús de gas mostassa per part de l'exèrcit espanyol, Hassan II -llavors príncep alauita- havia atacat la mateixa zona amb napalm entre 1956 i 1959, pel que cabia deduir que la responsabilitat sobre els alts percentatges de malalties cancerígenes es relacionés amb el napalm i no amb el gas mostassa. Per la seva banda el diputat Fernández Díaz es va sumar a les argumentacions socialistes: "Encara que només fos des d'un punt de vista cronològic semblaria raonable plantejar-se si no tindran més probabilitats de ser les causants d'aquest increment de la morbiditat i de la mortaldat les revoltes del Rif dels anys 1958 i 1959, quan el general Ufkiir va es tar bombardejant la zona amb bombes de napalm".

Malgrat el "descàrrec de culpa" dels diputats socialista i popular, les "bombes X" o "bombes especials" -com les anomenaven l'oficialitat de l'exèrcit colonial espanyol- elaborades a partir de diversos materials (fosgen, difosgeno, cloropicrina i fonamentalment iperita, més coneguda per "gas mostassa"), van ser llançades sobre la població en quantitats difícilment calculable. Ara bé, el general d'aviació militar, Hidalgo de Cisneros, en la seva autobiografia titulada "Camio de rumbo" afirma: "En aquells dies em va tocar fer una feina veritablement canallesca, que em va atorgar el vergonyós i trist privilegi de ser el primer aviador que va

tirar iperita des un avió".

Des de el seu Farman F60 Goliath, només en l'estiu de 1924, va llançar 100 quilograms de bombes de gas mostassa. Altres càlculs apunten que, durant la campanya militar al Rif, es van arribar a utilitzar uns 127 bombarders, que van llançar unes 1.680 bombes diàries, generalitzant els bombardejos químics fins sufocar la revolta rifenya. Els bombardejos van ser tan constants que segons l'historiador Joan Pando: "...les pròpies tropes espanyoles van patir gairebé tantes baixes de iperitats com les rifenyes, i els parts oficials són ben explícits, amb noms i cognoms dels espanyols gasejats".

La guerra colonial va acabar el 1927, i van cessar els atacs. Però es va acabar també amb la vida de milers de víctimes innocents gasejades, es va afectar a altres milers de rifenys, es van contaminar els territoris bombardejats i es van afectar les aigües que van seguir provocant mort tot després de la retirada de les tropes espanyoles.

Els actuals governs d'Espanya i el Marroc, per diferents motius, però davant un enemic comú, el rebel poble amazic, no tenen cap interès a reconèixer, responsabilitzar-se i reparar el dany causat. No cal dir que seria un imperatiu moral que el govern espanyol reconegués la seva responsabilitat més enllà de les conseqüències que pogués comportar aquest reconeixement. Així com meritaria que els Protocols, Convencions i instàncies que, teòricament, vetllen pel control de l'armament químic fossin determinants i contundents en el seu actuar. I, responnent a la preocupació del diputat Fernández Díaz, sobre d'on obtenir els fons per al rescabament a les víctimes, suggerim que dels pressupostos militars, ja que militar va ser l'agressió, que des dels fons militars es solucionin les conseqüències. I òbviament no cal escudar-se en les atrocitats comeses per el napalm marroquí, per eludir les responsabilitats dels gasejats espanyols: un error no justifica un altre. Tal i com reclama la l'Associació de Defensa de les Víctimes de la Guerra del Gas Químic al Rif, creada el 1999 i menyspreada pel règim de Mohamed VI, cal obrir una investigació rigorosa i realitzada per autoritats competents per aclarir l'abast de la tragèdia i determinar el grau de responsabilitat de l'agressió espanyola. Reconèixer la culpabilitat i demandar perdó, és tan obvi....

Arrhash (Veneno)

Documental de Javier Rada y Tarik El Idrissi sobre la guerra química en el Rif

Documental Arrhash (Veneno)

Es un documental de Javier Rada i Tarik El Idrissi sobre la massacre química en la guerra del Rif. Arrhash (Veneno) neix de l'obstinada voluntat d'un jove rifenya, Tarik El Idrissi, per recuperar la memòria esborrada del seu poble.

Entre 1923 i 1927, l'exèrcit espanyol va bombardejar amb gas mostaza a població civil durant la guerra del Rif. Espanya es va convertir en una de les primeres potències a utilitzar aquests mètodes d'extermini. I va aconseguir que el seu crim romangués en un convenent oblit.

El productor i realitzador de documentals Tarik El Idrissi va voler investigar si era cert el que es murmurava en el seu poble (Alhoceima/Axdir). Per a això es va posar en contacte amb el periodista Javier Rada. I va sorgir l'objectiu comú de treballar com més aviat en això, ja que les últimes persones amb record eren massa ancianes com per a permetre's més lapsus històrics.

Dècades abans que la localitat basca de Guernica fos atacada per l'aviació nazi durant la guerra civil espanyola (1937), els pobles rifenys ja coneixien en les seves carns l'horror de ser bombardejats. Coneixien la grotesca imatge de veure als nens, els ancians, i les dones morir al pas dels avions. A l'horror de Guernica hem de sumar-li, no obstant això, un fet més sinistre. Els rifenys van ser atacats per la major arma destructiva de l'època: els gasos tòxics. Un armament prohibit entre els anomenats "pobles civilitzats" però utilitzat contra els anomenats "salvatges". Les potències occidentals van germanar a l'humà amb la rata i la panerola. I els van rociar fins a la mort.

Guernica acabaria convertida en un símbol internacional de l'horror, al ser considerat com el primer lloc en el qual es va bombardejar massivament des de l'aire a població civil. I el Rif, per aquella raó que la memòria l'escriuen els rics, es va sumir en l'oblit, propiciat, en part, pels governs d'Espanya i el Marroc. Fins a ara. Gairebé un segle després, un jove rifenya, resident a Madrid, iniciava una carrera contra rellotge per a salvaguardar la memòria dels últims testimonis d'aquella guerra. El Govern espanyol mai ha admès tals crims. I les víctimes, molt ancianes, amenacen amb morir sense haver explicat què va ocórrer durant aquells anys d'asfíxia i mort.

Aquest documental intenta posar la història en el seu lloc. Emplenar l'absència en els llibres de text. Recuperar la veu dels que van sofrir aquesta guerra química. No hi ha pitjor crim que el qual queda en l'oblit. La memòria és patrimoni de les víctimes, no dels botxins. Arrhash no hauria estat possible sense la veu i el record de les persones que van sofrir aquesta guerra. Són els últims testimonis d'un crim contra la humanitat.

Més informació al web del documental <http://www.arrhash.com/index.html> i al blog <http://venenodelrif.blogspot.com/es/>

SOCIAL

El sindicalisme no pot estar absent de la problemàtica social i nacional i ha de dissenyar un programa que li permeti prendre la iniciativa a la burgesia en la representació dels canvis que es produiran

Enfortir la classe, marcar el canvi

Procés Embat

Aquests temps de crisi econòmica i política requereixen d'una resposta contundent, tant en el front social com en el laboral. I, malauradament, estem lluny de donar-la.

Crear-la passa per construir la unitat d'acció més enllà de les estructures tradicionals. No per innecessàries, sinó per la imperiosa urgència de generar un programa conjunt i enfortidor de la classe treballadora, en la seva més àmplia diversitat (precàries, pensionistes, aturades,...), que ultrapassi les diferents estratègies sindicals.

Considerem que la unitat en les lluites concretes és una necessitat objectiva, que també s'ha de traslladar a les lluites socials. No obstant això, la unitat orgànica del sindicalisme combatiu no és un objectiu realista ni el plantejament per les dificultats que entranya. Però no ens hem d'aturar per, des de les bases, fomentar:

- Espais de debat entre militants sindicals que apostin per una visió de conjunt, en una perspectiva de classe i combativa.

- Fomentar la unitat pràctica del moviment obrer allà on sigui possible, per poder encarar les tasques locals que se'ns presentin.

De la mateixa manera, promoure un programa comú que pugui convertir el sindicalisme combatiu, a l'esquerra de CCOO-UGT, en un agent actiu i propositiu aquí i ara, i li doti de l'entitat necessària per fer capgirar les polítiques econòmiques cap als interessos de la classe treballadora i dels sectors

populars.

Un programa de punts bàsics assumible per un ampli espectre de l'esquerra sindical i del sindicalisme llibertari, i que al mateix temps suposi un punt de partida per arribar a la transformació social:

- Prohibició de l'acomiadament impropedent.

- Recuperació dels sectors estratègics de mans privades al control públic.

- La secció sindical i l'assemblea com l'element vertebrador d'acció i decisió.

- L'exigència d'una llei d'expropiació i control obrer.

- Treballar menys per treballar tothom. Repartiment del treball productiu i reproductiu.

Considerem que igual que el moviment popular, el sindicalisme no pot estar absent de la problemàtica social i nacional, i que ha de dissenyar conjuntament un programa que, a més de col·locar-li en una posició de força, li permeti prendre la iniciativa a la burgesia en la representació dels canvis

que es produiran en aquest període.

Hem de prevenir, alimentar i fomentar l'explosió difusa de pràctiques tradicionals de la classe treballadora, com són el control obrer i l'ocupació de béns de producció, que poden caure en el no-res o la integració si no realitzem un treball preventiu.

Per això, creiem fonamental crear organismes destinats específicament a la defensa de la classe treballadora, arreu del territori, mitjançant la cobertura política i tècnica dels processos de control obrer i de cooperativisme transformador.

La tasca no és fàcil ni agradable, ja que implica superar vells costums de rebuig entre actors de la mateixa classe treballadora. Però, no per això deixa de ser urgent i necessari crear aquests organismes de militants que apostin per fer una lectura, i una acció, de classe que ens torni a enfortir com a treballadores.

Procés Embat, per la construcció efectiva de l'anarquisme social i organitzat.

A tres anys del 15M: oposició popular

Aleix Romero

S'ha complert el tercer aniversari del 15M, aquell moment en que va semblar que les contradiccions posaven al sistema contra les cordes. El moviment es va fregar en una campanya electoral –"avorrida i previsible", assenyala Carlos Taibo–, que és, justament ara, el primer que se'ns acosta en el panorama polític. Existeix alguna possibilitat de que vegem repetir-se un fenomen similar?

Si és per motius, ara n'hi ha molts més, i més gruixuts, que fa tres anys: parlem de retallades criminals en polítiques públiques, d'aprofundiment en el neoliberalisme, d'una fúria normativista armada de contrarreformes amb les quals es pretén reactualitzar aquella amenaça que llançava Alfonso Guerra després de la primera victòria socialista: "A Espanya no la coneixerà ni la mare que la va parir". Que en les seves veleitats d'alquimista social el Partit Popular rebí suports puntuals, però vitals, del PSOE i dels sindicats

oficialistes –amén, per descomptat, del poder empresarial o l'Església– no és sorprenent: es tracta de la Unió Sagrada de les forces vives pel manteniment de l'estabilitat institucional que precisen totes elles per a garantir la seva pròpia supervivència.

Però no es veu una resposta popular a l'altura del desafiament. El significat dels escassos episodis positius, amb la lluita veïnal de Gamonal al capdavant, es restringeix al sentit de resistència: podrien repetir-se un, deu i fins a mil Gamonals sense que la situació política es revertís. Uns altres, com els incidents esdevinguts després de les Marxes de la Dignitat a Madrid, senzillament revelen el grau de desesperació existent. De totes maneres, els carrers no poden ser reduïts al paper d'escenari de la confrontació social. Han de demostrar també que són capaces de construir una alternativa enfront de la "Unió Sagrada".

A diferència de l'estratègia adoptada el 2011, avui dia s'ha posat l'èmfasi en la participació electoral. S'estigui d'acord o no amb ella, tot pas hauria

d'estar orientat per un guió acordat prèviament. I és precisament aquí on es nota la falta d'uns espais de contrapoder com àmbit de decisió: d'assemblees populars que actuïn com mecanismes per a l'estructuració organitzativa i l'avanç qualitatiu d'un moviment polític i social. Un dels millors ensenyaments del 15M és la importància de teixir una xarxa de múltiples assemblees locals i veïnals, però el principal repte segueix sent aconseguir potenciar en cada lloc un necessari gir al local que permeti representar les inquietuds de la població.

Encara que tot això pugui semblar un panorama ideal, no implica que sigui utòpic o fantasiós. El desig manifestat per les Marxes de la Dignitat de quedar-se a acampar a Madrid per un temps indefinit respon a aquest interès de vehicular solucions al marge d'unes institucions summament copades.

A tres anys del 15M ha arribat altra vegada l'ocasió per a les assemblees. En aquesta ocasió, no obstant això, resultaria contraproduent tornar als programes regeneracionistes i a les crides

a la voluntat de la classe política. És l'hora de passar a un protagonisme polític –que no s'hauria d'identificar amb l'institucional– que es caracteritzi per la seva capacitat de pressió. Seria també el moment d'abandonar les querelles cainites que tant ens caracteritzen, sempre que es respectessin uns objectius comuns. Encara que el vell

adagi "quant pitjor, millor" no és cert, sí cal reconèixer que l'experiència, els errors i les dificultats sobrevingudes pel context poden contribuir a temperar un moviment. Mai sabem quan pot esclatar l'espurna: esperem que en aquells dies hàgim après una mica.

* Article publicat a la revista Diagonal.

Retallem el sistema, recuperem la Utopia! Posem pals a les seves rodes!

Ateneu Llibertari Alomà de Tarragona

Amb el temps, s'han anat transformant les nostres lluites. Al 1936 es feia la Revolució, a finals del segle es resistia i ara, a inicis de segle XXI, sembla que ens acostuem a l'exploació, a la frustració, a la usurpació dels nostres drets i de la nostra llibertat. Acceptem com a natural la resignació: Encara sort

que tinc curro. Què serà el següent? Ens entossudim en que el sistema es pot reformar, mentre patim les seves crisis, la mercantilització i la precarització. S'humanitza la dominació i la violència del sistema capitalista però, fins a on som capaces de suportar-ho o resignar-nos?

El treball assalariat s'ha transformat en l'única manera de poder viure, condicionant totes les relacions socials. La realitat ens obliga a dependre d'aquest

per cobrir les necessitats bàsiques i les induïdes per la societat on vivim. Un espoli quotidià, una pèrdua de consciència en la nebulosa del fals benestar, desarmades i desorientades davant un món fet a la seva mida. Llavors, és l'única opció que tenim?

Posem pals a les seves rodes! Som força en potència, reapropriem del món que ens correspon i autogestionem les nostres vides. No és impossible, tenim exemples en l'autoorganització als

barris, en la creació d'espais alliberats on no decideixen per nosaltres, en l'ocupació d'edificis per poder viure, en la desobediència a les seves lleis, practiquem la solidaritat i creem noves relacions humanes no mercantilitzades. Només necessitem treure'ns el policia que tenim dins. Gaudim i construïm una nova realitat, al marge del seu sistema. La participació en el poder polític de l'Estat no és solució a res. Recuperem el desig de viure com vo-

lem, creant la situació que afavoreixi la insurrecció, destruint tota autoritat.

“No juguem al joc de Bcn World”, manifestació el 31 de maig a Salou

Assemblea Aturem Bcn World
<http://nojuguem.wordpress.com/>

La manifestació ciutadana contra el projecte Bcn World, convocada per l'Assemblea Aturem Bcn World i els més de 40 col·lectius que hi donen suport, tindrà lloc el 31 de maig (19h. Plaça Bonet) a Salou sota el lema: “No juguem al joc de Bcn World!”.

S'ha iniciat la campanya #nojuguem que pretén conscienciar a la ciutadania sobre els riscos associats al projecte Bcn World, sobretot vinculats a l'increment de les addicions al joc, les abusives rebaixes fiscals al sector dels casinos, el canvi radical al model de turisme familiar i vinculat al territori, i la gestió poc transparent i mancada de procediments democràtics que ha patit el procés parlamentari per modificar la legislació a favor de Bcn World. La campanya es vehicularà a través del web <http://nojuguem.wordpress.com/>. A partir d'ara l'Assemblea reforçarà la presència al territori, l'organització de xerrades i debats oberts sobre Bcn World, i el teixit de complexitats socials, econòmiques i polítiques necessàries per tal frenar els peus a Bcn World i proposar alternatives al desenvolupament necessari pel territori. L'Assemblea Aturem Bcn World vol fer constar:

- “Seguim denunciant la manca de transparència i informació clara sobre el projecte Bcn World. Organitzacions polítiques, econòmiques i sindicals estan donant suport cec a un projecte que no disposa encara de cap document

tècnic ni econòmic que n'expliqui els detalls ni n'avalui la viabilitat, tampoc en xifres de llocs de treball. Això només s'entén si, a canvi de les bones cares i els convenis signats a favor de Bcn World, algú rep alguna contraprestació.

- Denunciem la pressió desmesurada que Bcn World i en concret el seu president Xavier Adserà, està exercint sobre el Parlament i les organitzacions del Camp de Tarragona. Si per construir Bcn World van demanar que el Parlament modificués el marc normatiu, han d'acatar els terminis i els procediments que aquesta institució requereix. Pressionar sobre els diputats i l'activitat parlamentària és pròpia d'actituds assimilables a organitzacions mafioses. Com s'ha constatat aquesta última setmana, el Parlament tan sols ha escoltat les compareixences polítiques a favor de Bcn World, no ha escoltat ni acollit cap dels criteris tècnics que diferents entitats i experts van venir a exposar en la ponència parlamentària.
- El projecte de llei votat al Ple de Parlament, malgrat les suposades esmenes del PSC que “humanitzen” el projecte, continua sent un atemptat contra la fiscalitat que hauria de beneficiar l'economia productiva i la generació de llocs de treball de qualitat i estables, i no els casinos de Bcn World. La llei continua deixant a les mans dels promotors la possibilitat de modificar la planificació urbanística vigent, tot incrementant notablement la pressió humana sobre el.
- El pacte signat entre CiU i el PSC,

més enllà de verificar el que la legislació ja estipula sobre el compliment de la planificació territorial i ambiental (més faltaria!), cal fer-li una lectura en clau estrictament política. La sociovergència ha aparegut de cop de les mans de l'alcalde de Tarragona Josep Fèlix Ballesteros, gràcies a la qual probablement s'haurà assegurat un pacte de govern municipal pel 2015 i altres contraprestacions amb el Govern de la Generalitat. On quedem les declaracions dels socialistes en contra de les rebaixes fiscals als casinos i en contra de models de desenvolupament turístic que posin en risc el model de qualitat i respecte pels valors territorial?

- Animem a la gent del Camp de Tarragona a expressar la seva opinió sobre Bcn World en el multireferèndum que

tindrà lloc el 25 de maig, coincidint amb les eleccions europees, on tothom podrà mostrar el seu suport o rebuig a Bcn World. Ara és el moment, més que mai, de fer arribar a tothom els riscos associats a aquest projecte turístic del Camp de Tarragona.”

En qualsevol dels casos estem parlant de fracàs del Camp de Tarragona en el seu conjunt, de la seva classe política, dels centres de recerca en turisme, de la universitat, de les cambres de comerç, dels col·legis professionals i de la societat en general.

Si Bcn World s'acaba construint en els termes actualment plantejats serà un fracàs com a model, s'haurà apostat per un turisme amb els casinos i els centres comercials de luxe com a pilars centrals. Hauré fracassat perquè de res hauran servit tots els plans

territorials i plans estratègics per la nova economia del Camp de Tarragona que demanaven una reconversió del turisme cap a models més propers al territori, amb reforç dels seus valors i la seva gent, i girant la vista cap a l'interior. Fracassarem al veure com els diputats que ens haurien de defensar i ser capaços de trobar inversions que vagin en la línia de generar ocupació però alhora ser garantia de futur, qualitat i identitat, no han estat capaços de res d'això, s'han cregut xifres inflades d'increment d'ingressos tributaris per part dels casinos, i s'han venut a inversors i promotors de maleïda reputació.

Però si Bcn World no s'acaba construint, també hauré fracassat tots i totes, ja que hauré estat gairebé dos anys perdent el temps en quelcom que ningú havia demanat i que no estava previst en cap escenari de futur. Hauré fracassat perquè tot i sabent que Bcn World només era una cortina que no amagava res, hem donat fe cega a irresponsables empresarials que ens han col·locat la pastanaga al davant del front, com si d'ases fòssim engendrants. Hauré fracassat perquè no hauré escoltat les veus que ja ens alertaven que aquesta inversió tenia altes probabilitats de ser fictícia i que calia fer cas a l'estratègia turística que ja s'estava implantant al Camp de Tarragona i que no demanava Bcn World ni res semblant.

Des d'avui i fins el 31 de maig, direm ben alt i clar que “No juguem al joc de Bcn World!”.

Més informació al web <http://nojuguem.wordpress.com/>

STOP PUJADES es reinventa i agafarà un nou ritme de mobilitzacions

<http://stoppujadestransport.blogspot.com>

La Plataforma treballarà per la creació d'una Mesa Popular del Transport Públic, com un espai de debat i propostes obert i participatiu. Al mateix temps, demana la destitució del Consell d'Administració d'ATM, per no complir una petició popular i la voluntat institucional, de rebaixar les tarifes del transport públic.

Després de la divuitena mobilització que es va celebrar a La Sagrera de Barcelona, i de la negativa d'ATM de rebaixar les tarifes de Transport Públic a l'última Taula Social, la Plataforma STOP PUJADES ha decidit reinventar-se i obrir una nova etapa.

Aquesta nova etapa ve condicionada per l'immobilisme de l'ATM respecte les instàncies socials i institucionals i també per la demostració que la Taula Social -creada arran de les primeres protestes del mes de gener- ha sigut un

instrument estèril, amb una possibilitat nul·la de participació dels agents socials.

Recordem que a la demanda d'una modificació tarifària urgent, s'hi han sumat un centenar d'entitats i sindicats, un centenar de càrrecs electes, una trentena de municipis (entre ells l'Ajuntament de Barcelona), el Ple del Consell de l'AMB i, des del 13 de març, també, el Parlament de Catalunya.

Havent apel·lat a totes les instàncies institucionals i havent demostrat un suport popular elevadíssim, motiu pel qual s'han sostingut 18 setmanes ininterrompudes de protestes, STOP PUJADES considera oportú fer un canvi de rumb.

STOP PUJADES demana, en primer lloc, la destitució del Consell d'Administració de l'Autoritat del Transport Metropolità, presidit pel conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila. L'ATM té segrestat en aquests moments un acord polític i una demanda de la societat civil. Aquest

fet demostra una situació d'absolut dèficit democràtic i d'un paupèrrim crèdit polític de la Conselleria.

En segon lloc, observant la mancança d'un espai ampli, participatiu, on formular propostes reals a nivell tarifari,

de finançament i de servei del transport, es treballarà per la creació d'una Mesa Popular del Transport Públic. Un espai que permetrà explorar nous camps administratius, generar propostes i obrir una participació popular que

és, justament, allò que li cal a l'Àrea Metropolitana i al país i que no ha sabut fer l'ATM.

En tercer lloc, continuarem les mobilitzacions, però modificant-ne les periodicitats.

Multireferèndum, aprofundint en la democràcia directa

<http://www.multireferendum.cat/>

Què és?

Multireferèndum 2014 és una convocatòria per decidir sobre diferents qüestions d'interès públic bloquejades en les institucions polítiques, que es multiplicarà a Catalunya des del 23 d'abril fins al 25 de maig, dia de les eleccions europees.

Multireferèndum és una convocatòria, de la gent per a la gent, que neix a proposta de Som lo que Sembrem i la Plataforma Aturem el Fracking.

Els col·lectius promotors volem que s'expressi la voluntat popular de forma directa i determinant sobre problemàtiques aturades a les institucions o sobre les quals no es deixa decidir la població.

S'hi combinarà el vot electrònic i el presencial, tot garantint l'accés a informació contrastada i a diverses formes de debat i deliberació.

El procediment i la xarxa que en resultin estaran al servei de properes edicions, per anar construint una eina de referèndum obert, en els camins d'una democràcia d'arrel, creixent i directa.

Principis

- Independent: és una iniciativa no oficial, gestionada des del teixit associatiu i al servei de grups que necessiten dur les seves causes a referèndum.

- Cooperatiu: els col·lectius promotors de les preguntes cooperem per convocar amb el màxim de garanties la societat catalana.

- Confluent: és un vector de treball concret, de durada determinada i obert a persones i col·lectius interessats en les temàtiques tractades o en el mateix procés participatiu.

- Institutiu: treballem per bastir una eina lliure que sigui útil en el futur per seguir abordant problemàtiques tant locals com generals.

Què volem?

- Fer objectiva la voluntat popular en les matèries de la convocatòria.

- Aconseguir una alta participació i

que aquesta en sigui la principal força.

- Fer possible el vot a tots els municipis de Catalunya.

- Combinar amb èxit la deliberació pública, el vot electrònic i el vot presencial.

- Activar una xarxa a favor de la democràcia directa a través d'una experiència pràctica.

- Plantejar accions posteriors a la presa de decisions.

Temàtiques

En aquesta primera convocatòria, posarà a debat quatre temàtiques de caràcter general i una de caràcter local/territorial que es votarà de forma descentralitzada:

Temàtiques generals:

- Cultius i aliments transgènics

- Dret a referèndum vinculant per a les Iniciatives Legislatives Populares (ILP)

- Deute il·legítim

- Control democràtic i directe de l'energia

Temàtiques locals:

- Projecte Barcelona World (es vota al Tarragonès, l'Alt Camp i el Baix Camp)

- Municipalització del servei d'aigua de la ciutat de Lleida (es vota Lleida)

- Línies de Molt Alta Tensió (MAT) (Es vota a la Selva, el Pla de l'Estany, el Gironès, l'Alt Empordà i el Baix Empordà)

Qui el promou?

És una idea inicial de Som lo que Sembrem i la Plataforma Aturem el Fracking sorgida l'1 de Juny de 2013. Són promotors d'aquesta primera convocatòria les entitats que hi proposen preguntes i l'assemblea de Multireferèndum: Som lo que Sembrem, Xarxa per la sobirania energètica, Candidatura d'Unitat Popular, Plataforma Aturem Barcelona World, Assemblea en Defensa dels Serveis públics de Lleida, Plataforma No a la Mat, Multireferèndum.

Qui podrà votar?

Hi podran participar les persones

majors de 16 anys i residents a la comunitat autònoma de Catalunya. Caldrà acreditar la identitat i facilitar el lloc de residència.

La jornada central serà el 25 de maig mitjançant el vot presencial a peu de carrer. Com a reforç i complementàriament, hi haurà un període de vot electrònic i també un de vot anticipat en seus i espais públics. La ubicació de les meses serà publicada a la mateixa pàgina web.

Com es podrà votar?

Es podrà votar a través de qualsevol de les tres modalitats que es duran a terme successivament entre el 23 d'abril i el 25 de maig i també en qualsevol de les meses. Caldrà acreditar la identitat i el facilitar el lloc de residència.

Formes de vot:

Electrònic <https://www.multireferendum.cat> 23 d'abril – 16 de maig
Anticipat Centres socials, espais públics, etc. 17 de maig – 24 de maig
#25Maig Meses a les proximitats dels col·legis electorals 25 de maig

On es podrà votar?

La ubicació de les meses de vot anticipat i les de la jornada de vot del 25 de maig, al mapa del web <http://www.multireferendum.cat/participa/mapa-de-taules/>

Com ens organitzem?

Multireferèndum és una organització independent i el seu objectiu principal és facilitar el procés de referèndum popular, garantint-ne l'objectivitat i neutralitat. En paral·lel es treballa perquè aquesta experiència pugui donar lloc a una eina de futur. Els nivells de treball i decisió són:

ASSEMBLEA GENERAL

Espai on es prenen les decisions i un

s'acorden les línies generals de la campanya. És oberta, convocada públicament i territorialment rotativa. S'hi participa en qualitat de persona individual.

COMISSIÓ PROMOTORA

Està formada per un portaveu de cada grup promotor de preguntes i un nombre equivalent de persones de l'assemblea de multireferèndum. Fa un paper d'enllaç entre les entitats promotores i l'assemblea. Pot prendre acords d'urgència que hauran de ser validades posteriorment per l'assemblea i fer tasques de portaveu.

COORDINADORA I COMISSIÓ DE TREBALL

La coordinadora i les comissions són espais únicament de treball que desenvolupen els acords generals de l'assemblea i hi duen propostes.

FEDATARI/A

Persona responsable de les meses de vot amb la principal tasca de garantir que la consulta es desenvolupa segons la metodologia acordada. Fan també d'enllaç local amb l'organització general.

MESES DE VOT

Estan formades per un fedatari i un

mínim de dues persones més. Cal donar-les d'alta en aquesta mateixa pàgina web, indicant la seva ubicació perquè pugui visualitzar-se al mapa del multireferèndum. N'hi ha de dos tipus:

Meses #25dMAIG

Meses de vot anticipat

Per més informació de com donar-les d'alta i fer-les funcionar visiteu la secció "Col·labora" del web.

GRUP LOCAL

Conjunt de persones que treballen en l'organització de meses locals a nivell de poble, ciutat, barri, comarca, etc. Promouen, a la vegada, el debat sobre les temàtiques del multireferèndum.

ENTITATS OBSERVADORES

Entitats independents que garantirán la objectivitat del procés.

PERSONES I ENTITATS ADHERIDES

Donen recolzament material i simbòlic a la campanya.

Per a més informació sobre el multireferèndum, els actes i activitats, les adhesions, les meses de vot, com col·laborar-hi i participar-hi, etc, aneu al web <http://www.multireferendum.cat/>

La LOMCE i la masculinitat hegemònica

La Segregació de sexes a l'escola i el nacional-catolicisme

Roser Pineda
roserpineda@gmail.com

Molts són els aspectes que han generat dures crítiques envers la LOMCE. Un dels que conté una forta càrrega ideològica, i que en certa manera s'ha vingut considerant com de segon ordre és subvencionar dins la xarxa pública les escoles d'elit que segreguen l'alumnat per sexes. Cal tenir en compte, també, que un bon nombre d'aquestes escoles pertanyen a l'Opus Dei, fent palesa una aliança ideològica entre el govern, l'Església catòlica i la dreta política més conservadora. Aquest fet de separar l'alumnat per sexe dintre de les aules, no és una novetat, ja que a excepció dels anys de la II República i fins l'any 1970, les escoles públiques del reino d'Espanya sempre van segregat l'alumnat per aquest motiu. Lògicament, els resultats sempre foren deplorables, tercermundistes, d'analfabetisme general i, especialment, en el cas de les dones. Valgui el meu exemple, atès que jo vaig néixer a finals dels anys cinquanta del segle passat i vaig fer els estudis primaris en una escola de nenes. En acabat, vaig continuar en un institut de noies, amb la peculiaritat d'haver de cursar assignatures diferents de les dels nois: les de la Secció Femenina

que comprenia Hogar, Economía Doméstica, Labores, Religión Católica..., amb l'afegit de ser impartides en llengua castellana, malgrat viure a Catalunya. Ben segur que és fàcil adonar-se d'aquests greuges i molts d'altres que coneixem, els quals van significar veritables atemptats contra la dignitat, la consciència i la condició de ser dona. Certament, aquells temps ja han passat, però encara estem pagant amb diner públic escoles privades. I no només això, ja que a la Llei d'Educació (LEC12/2009, 10 de juliol), no hi ha una bona defensa de la no segregació de sexes a les aules, al contrari. Això esdevé un atac ideològic als avenços aconseguits en la nostra escola pública i majoritàriament, va en detriment també de les dones. Aquesta segregació de sexes a les aules vol ser defensada amb una malentesa justificació pedagògica. És a dir, bàsicament es pretén principalment fer valer dos supòsits: 1) Un millor rendiment acadèmic que afavoriria la desaparició del fracàs escolar; 2) Un desenvolupament biològic diferent entre nens i nenes. Històricament, si analitzem la formació d'homes i dones, veurem que sempre va estar separada per sexes, ja que temps enrere, es considerava que homes i dones tenien diferents funcions socials i, per tant, la seva formació havia de ser diferent. I tal com ja sa-

bem, els estereotips establien que el destí social de l'home era el de dirigir el món. El de la dona era el de formar-se només per a la procreació, formació que posava al seu abast nombrosos manuals. Així, és fàcil comprovar que les dones van ser excloses de la formació acadèmica social. Malgrat això, mai no vam estar al marge de la cultura. Per tant, aquest fet social mai no s'hauria de confondre amb el primer supòsit, que té com a objectiu el millor rendiment acadèmic. Pel que fa al segon supòsit referit al desenvolupament biològic, no cal explicitar que hi ha diferències entre homes i dones. Ningú no discuteix qui dels dos patirà perquè això ja està implícit al cos de manera intransferible. Però aquestes diferències no tenen per què comportar destins o una participació social diferent i tornar a una segregació escolar, que amb tota seguretat amagaria un perjudici evident pel sexe femení. És interessant saber que, actualment, només es compta amb l'experiència de segregació de sexes a les aules, en escoles d'elit. No hi ha cap estudi, ni empíric ni metodològic rigorós important, que sigui representativament aconsellable. Ni tan sols a favor d'una disminució del fracàs escolar com es pretén assegurar. Aquest anomenat fracàs escolar, dit sigui de pas, és majoritàriament masculí i amb escreix. Ara bé, aquest "fracàs escolar masculí", cal no oblidar que NO només es produeix a l'escola, sinó que hi ha un factor social d'allò que significa ésser home, lligat amb el comportament i la violència. En gran part és aquest factor social el responsable del fracàs escolar masculí. Aleshores, per què l'escola mixta? Per què estem a favor de l'escola mixta davant de l'escola segregada per sexes? És indubtable que és l'espai

social més democràtic on viurà una persona al llarg de la seva vida. És on es té l'oportunitat de créixer cognoscitivament, adquirir aprenentatges i destreses enmig d'un entorn social divers, que ajuda a percebre i acceptar les diferències, la primera entre elles, la sexual. És innegable que l'escola mixta té un gran camí al seu davant. Els moviments pedagògics aporten millores i avenços en associació amb experts i tècnics en altres camps. Però siguin quines siguin les seves aportacions i propostes sobre l'escola inclusiva, no serà mai real si no tenen en compte la primera diferència que moltes d'elles oblidem: ser home, dona o el que es vulgui ser. L'escola, la coeducativa i més lliure, a l'aula, al pati, als llibres, als aprenentatges afavoreix una diversitat de models masculins (oposant-se al model hegemònic tradicional) tot incloent la diversitat femenina de manera sistemàtica. Una escola esbiaixada d'aquest mo-

del mixte, representaria un pas enrere en tot, s'allunyaria del sistema social en què vivim, deixaria d'imitar-lo i s'oblidaria de la diferència i que cal respectar les dones. La segregació per sexes a les aules les podria tornar a convertir en ciutadanes de segon ordre i els homes tornarien als seus patrons de masculinitat clàssica, patriarcal, de nefast record. En resum, pagar amb diner públic una escola segregada com s'ha votat a la LOMCE només obeeix a una qüestió ideològica que afavoreix les posicions més conservadores de l'Església Catòlica Apostòlica i Romana, del PP i de la dreta política. Cal recordar que aquesta religió, així com la de l'Islam o la jueva, mai no han acceptat les dones en la seva jerarquia. Fonamentalment, volen dones obedients, submises i dependents. Cal traçar una mirada global a tot plegat que va de bracet amb reforma de la llei de l'avortament, perquè en definitiva es tracta d'una creuada contra les llibertats femenines.

Trobada de la Xarxa per la Sobirania Energètica el 3 de maig a Reus

Xarxa per la Sobirania Energètica i Campanya 25 anys accident Vandellòs I

La IV Trobada de la Xarxa per la Sobirania Energètica (<http://xse.cat/>) va tenir lloc el dissabte 3 de maig a Reus, organitzada per la Xarxa per la Sobirania Energètica i la Campanya 25 anys accident Vandellòs I. La Trobada va servir per fer la presentació de la Xarxa a les comarques de Tarragona i l'Ebre i es va fer en el context dels actes preparats amb motiu de la Campanya del 25 aniversari de l'accident a la C.N. Vandellòs I, conclouent amb la constitució de la Xarxa a les comarques de Tarragona i l'Ebre. La Trobada es va fer al Centre de Lectura, consistint en una ampla jornada de treball que va ocupar tot el dia des

de les 10h fins les 8 de la nit, tenint com a temes centrals:

- Infraestructures contra la sobirania energètica: Castor i centrals nuclears
- Relocalització; com apropar les energies a les persones
- Assemblea de la Xarxa per la sobirania energètica

La trobada va tenir 49 inscripcions corresponents a 26 Entitats diferents d'arreu de Catalunya. També va comptar amb l'assistència de persones a títol individual que s'han interessat per l'organització de la Xarxa. La jornada pel matí va estar dedicada a dos lluites territorials, la nuclear amb una ponència presentada per un membre de la "Campanya 25 anys accident Vandellòs I", el geògraf de la URV Sergi Saladié, i la lluita contra el projecte Castor, presentat per Joan Ferrando, membre de la Plataforma

Ciudadana en Defensa de les Terres del Sénia. Ambdues intervencions han fet èmfasi amb l'incompatibilitat d'aquestes instal·lacions amb la Sobirania Energètica. L'última sessió del matí va consistir en un taller sobre relocalització donat pels membres de la Xarxa Alfons Pérez i Mònica Guiteres. La tarda va donar pas a un debat sobre la relocalització de la distribució elèctrica a càrrec de Pablo Cotarelo membre de la Xarxa i d'Ecologistes en Acció i ha conclòs amb la reunió de la Xarxa amb les conclusions de la jornada. Entre elles cal destacar l'acord per constituir la Xarxa a les comarques de Tarragona i l'Ebre com una extensió de l'acció que aquesta està duent a terme a les comarques de Girona i Barcelona. Queda pendent el constituir formalment la Xarxa a les terres de Lleida. S'ha acordat també

preparar durant les properes setmanes una trobada de la XSE a les Terres de l'Ebre com a continuïtat de la voluntat d'expansió de la Xarxa a tot el territori. S'ha valorat molt positivament la transmissió on line de tota la Trobada en directe per la pàgina Web de la XSE, així com la participació en el taller de relocalització, una bona eina per fer l'anàlisi de la situació energètica actual però incloent els aspectes socials. Finalment s'ha fet una reflexió conjunta sobre el paper de l'ecologisme social en el moment actual i la necessitat de donar

una imatge més positivista de cara a l'opinió pública aportant solucions als problemes que planteja i amb la finalitat de guanyar pes en la presa de decisions polítiques.

DINAMITA DE CERVELL

L'evolució del pensament filosòfic i polític de Bakunin

Àngel J. Cappelletti

A diferència de Kropotkin, en el pensament del qual no va haver-hi canvis bruscs i radicals (si exceptuem el seu allunyament de la concepció tradicional del món i la seva ruptura amb la fe cristiana), Bakunin va sofrir una llarga evolució, tant pel que fa al vessant filosòfic-religiós com al socio-polític.

En ella es poden reconèixer tres etapes ben definides:

1. L'etapa idealista-metafísica, que va de 1834 a 1841.
2. L'etapa idealista-dialèctica, que s'estén de 1842 a 1864.
3. L'etapa materialista, que comprèn de 1864 a la mort el 1876.

Si es prescindeix dels anys de la infantesa i l'adolescència, en els quals Bakunin, encara que fill d'un aristòcrata relativament liberal, educat en universitats d'occident, rep l'educació pròpia de qualsevol fill de la noblesa de l'època, i accepta la doctrina cristiana tal com la interpreta l'Església ortodoxa (la qual cosa implica el reconeixement del sagrat dret del tsar a governar el seu imperi), pot dir-se que el seu pensament es desperta, cap a 1834, quan té vint anys, gràcies al contacte amb la filosofia idealista alemanya.

Nicolás Stankevich, poeta i filòsof malaurat, l'inicia en la complexa lectura de Kant. A través d'una nodrida correspondència, els destinataris principals de la qual són les seves pròpies germanes, el jove Mijail demostra un entusiasme gairebé sense límits per la filosofia transcendental. Pot dir-se que dins de la primera etapa idealista, el kantisme constitueix la primera subetapa. Aquesta s'inicia amb la visita a Premujino de Stankevich, a l'octubre de 1835. Bakunin estudia la *Crítica de la raó pura*. A l'any següent (1836), l'entusiasme metafísic, que aconsegueix rivets místics, segons demostren les cartes de l'època, es desplaça cap a Fichte. És l'exaltació de l'eticidad absoluta, del jo com a creador del món espiritual. Heus aquí la segona subetapa. Llegeix la *Guia de la vida feliç* i tradueix el tractat *Sobre la destinació del savi*. Convé advertir que en Fichte, pel qual cap acció pot considerar-se moral si respon a un imperatiu aliè al Jo, va poder trobar ja el jove Bakunin un germen de la seva afirmació anarquista de la personalitat com a valor suprem.

Per una evolució bastant lògica i fins, si es vol, necessària, de Fichte passa aviat a Hegel (1837). L'actitud d'eufòria metafísica i entusiasme místic continua i encara, si cap, es fa més ardent. Es tracta d'un Hegel romàntic, en el qual la laboriosa trama dialèctica importa menys que l'impetu ontològic, d'un Hegel fet a la mesura per qui desitja revolucionar tot el pensament sense canviar res de la realitat social i política. Aquest és, sens dubte, un Hegel bastant diferent

Bicentenari del naixement de Bakunin 1814-1876

A 2014 un any per seguir lluitant pel socialisme i la llibertat a construir sobirania popular.

Lluitar, crear poder popular!!

mikhaïl aleksàndrovitx bakunin

«La llibertat s'aconsegueix pel ple gaudiment de totes les facultats i potències humanes per a cada un per l'educació, per la instrucció científica i per la prosperitat material. Això només pot ser donat pel treball col·lectiu, material i intel·lectual, muscular i nerviós de la societat sencera.»

encara del que conreen els joves hegelians; el Hegel de la dreta hegeliana, el Hegel potser del mateix Hegel, tot i que intel·lectualment diluït i minimitzat. És la tercera subetapa. Llegeix la *Fenomenologia*, l'*Enciclopèdia* i

amb el seu viatge a Berlín, per seguir allí els cursos universitaris de filosofia, o, per millor dir, amb el seu allunyament de Berlín en 1842.

En 1840, el jove aristòcrata, que ha tingut seriosos conflictes amb el seu

Bakunin, juntament amb la major part dels seus compatriotes contemporanis, havia estat subjecte —abans del seu trasllat a Alemanya— a dues importants influències teutones: el romanticisme germànic i la filosofia de Hegel. Quan va arribar a Berlín, l'any 1840, aquestes influències seguien encara gaudint del major favor per part dels alemanys, i l'ambient intel·lectual que va trobar a Alemanya no era en essència diferent (encara que, tal vegada, de nivell més elevat) del que havia deixat a Rússia. El primer any de la seva permanència a Berlín va representar el final del seu període rus més aviat que el principi del seu període europeu».

“Entre els tres principis: federalisme, socialisme, i antiteologisme, troba Bakunin un vincle d'interna solidaritat”

la *Filosofia de la Religió*. Tradueix fragments de Hegel, de Marheinecke, de Goschel (Jeanne-Marie, Michel Bakounine, *Une vie d'homme*, Geneve, 1976, p. 33).

El hegelianisme serveix en aquell moment (la dècada del 30) a Rússia com a nou i adequat instrument intel·lectual per justificar l'autocràcia tsarista. El principi de la racionalitat del real conclou sustentant la racionalitat de l'Estat i de l'Estat absolut.

No hi ha dubte en el Bakunin d'aquests anys, segons el que pot entendre's de la seva correspondència, el més lleuger apunt de crítica social o política, sinó més aviat una adhesió almenys tàcita al *statu quo*. Tot el seu entusiasme està reservat per a la metafísica, l'única cosa que li interessa és l'espiritualitat transcendent i la infinitud interior. Més encara, segons anota en els seus quaderns hegelians (citats per Carr), creu que: «No existeix el mal; el Bé està a tot arreu. L'única cosa dolenta és la limitació de l'ull espiritual. Tota existència és vida de l'Esperit; tot està penetrat de l'Esperit; res no existeix més enllà de l'Esperit; l'Esperit és el coneixement absolut, la llibertat absoluta, l'amor absolut i, en conseqüència, la felicitat absoluta».

La segona etapa o època de l'evolució del pensament de Bakunin s'inicia

pare i ha renunciat a la seva carrera militar, preferint ser soldat ras de la filosofia alemanya abans que oficial de l'artilleria russa, inicia un contacte directe amb figures importants de l'idealisme. No arriba a ser deixeble de Hegel, qui ja no ensenya a Berlín, però escolta les classes de Schelling, un altre dels tres grans de la filosofia postkantiana. Alguns historiadors han suggerit la possibilitat que a l'aula de Schelling es trobessin junts en un moment donat Bakunin, Stirner i Kierkegaard.

L'ensenyament del vell filòsof, cada vegada més inclinat a la mitologia i a la teosofia, sembla haver decebut les expectatives de l'ardent rus. Després d'un any i mig aproximadament, es cansa i decideix desertar dels cursos universitaris. Encara que el seu propòsit inicial, en dirigir-se a Berlín, havia estat completar allí els seus estudis fins a doctorar-se i retornar després a la pàtria per ensenyar filosofia a la universitat de Moscou, aquest propòsit està ja totalment oblidat.

Diu I. H. Carr (*Bakunin*, Barcelona, 1970, p. 120): «El procés de la metamorfosi de la rebel·lió domèstica en rebel·lió política que es va operar en Bakunin a l'Alemanya de 1842 pot ser descrit en els simples termes de la literatura i la filosofia germàniques.

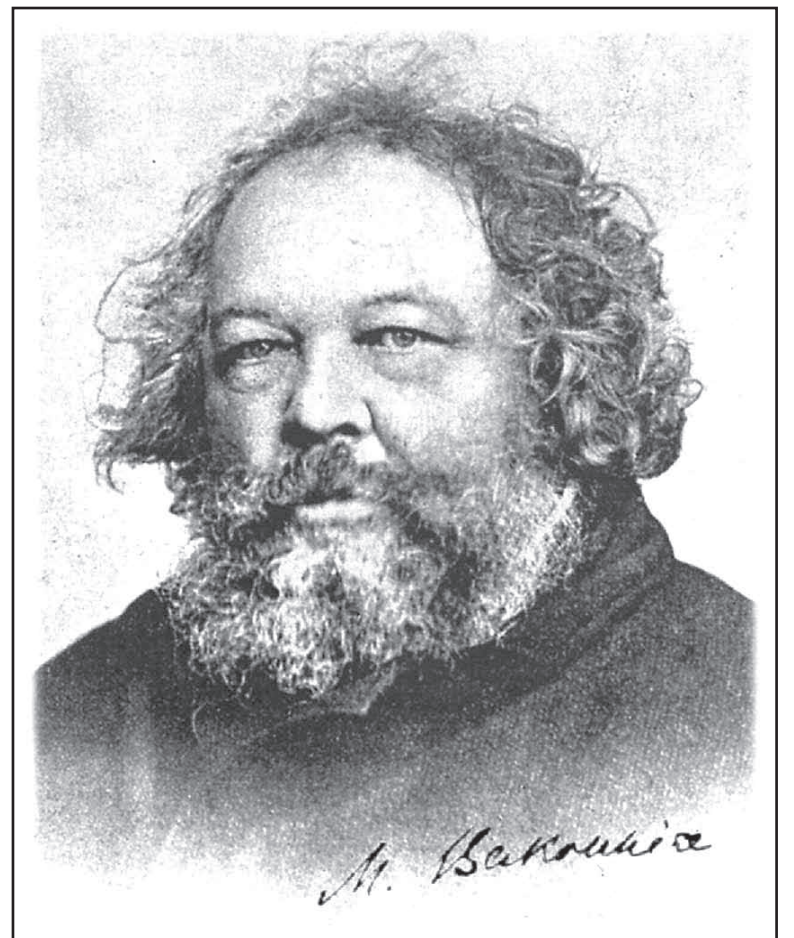
L'any 1842, després del seu viatge a Dresden, s'inicia, doncs, en rigor la segona etapa de l'evolució del pensament de Bakunin.

Així com l'iniciador de la primera etapa va ser Stankevich, el de la segona va ser Rugeix.

Aquest, que havia d'exercir també una forta influència sobre el jove Marx, era alguna cosa així com el portaveu de l'esquerra hegeliana a través del seu periòdic *Hallische Jahrbucher*.

En realitat, els anomenats «joves hegelians» eren radicals, dedicats sobretot a la crítica de la cultura i de la religió, per a això es valien del mètode dialèctic de Hegel, desestimant el seu sistema metafísic. No negaven que tot el real és racional, però insistien a subratllar la idea que el més real és l'esdevenidor (que es produeix d'acord amb un ritme dialèctic), per la qual cosa la realitat (i, per tant, la racionalitat) ha de ser concebuda com una perpètua transformació i res no hi ha menys real que l'estancament i la perpetuació del status. D'aquesta manera, convertien el Hegel històric que, almenys en els seus últims anys, es va demostrar un pensador altament conservador i àdhuc reaccionari, en un veritable filòsof de la revolució. La dialèctica, en mans dels joves hegelians, es constitueix així en un ariet contra la tradició, la monarquia, l'Església, el feudalisme, l'Estat.

Sota el pseudònim de Jules Elysard, publica el jove rus el seu primer assaig important, *La reacció a Alemanya*, típic exemple de la literatura de l'esquerra hegeliana, i segons Carr, «l'escrit més convenient i més sòlidament raonat que va sortir de la ploma

de Bakunin».

Amb aquesta obra conclou la primera subetapa del segon període del pensament de Bakunin, és a dir, l'època en què és un membre de l'esquerra hegeliana *stricto sensu*. Ha de tenir-se en compte, no obstant això, que en un sentit general segueix sent un dialèctic durant tot el segon període, és a dir durant vint anys més, tot i que les referències explícites a Hegel i a la dialèctica siguin cada vegada més rares. Feuerbach, des d'aquí, mai no deixa d'estar present.

Així com la primera etapa juvenil, metafísica, que es va desenvolupar a Rússia, pot denominar-se l'etapa conservadora, des del punt de vista polític-social (tot i que es tractés més aviat d'un conservadorisme implícit) així la segona etapa sencera (ja a Alemanya, ja a França, ja de nou a les presons russes o en el desterrament siberià), que en el filosòfic es caracteritza per una dialèctica bàsicament idealista, hauria d'anomenar-se en l'aspecte polític-social, el període democrata-socialista.

La segona subetapa d'aquest segon període s'inicia amb la lectura del llibre de Stein, *El socialisme i el comunisme en la França contemporània*, a través del qual es posa en contacte amb les idees de Saint-Simon, Leroux, Fourier i Proudhon. Gairebé al mateix temps coneix el poeta Herwegh, que el relaciona, al seu torn, amb el moviment de «La jove Alemanya» i li presenta George Sand. És, en veritat, el moment del descobriment de la cultura i l'esperit francès per a Bakunin. Durant la seva permanència a Suïssa coneix, no obstant això, l'obra, el pensament i, més tard, la persona mateixa de G. Weitling, sastre, fill natural d'un soldat francès i una donzella alemanya que en certa manera representa la síntesi de les dues nacions que successivament més va admirar Bakunin: Alemanya i França. El llibre de Weitling, titulat *Garanties de l'harmonia i de la llibertat* (1842), defensava un comunisme que gairebé podia anomenar-se «anàrquic», ja que, segons ell, en la societat ideal el govern és substituït per l'administració i la llei per l'obligació moral. A París, en 1844, coneix Lamennais, Leroux, Considerant, Cabet, Blanc, això és, la plana major del socialisme utòpic. Però coneix, sobretot, els dos homes que més han d'influir en la formació del seu pensament definitiu i madur, Karl Marx i Proudhon (un alemany i un francès, val la pena recordar-ho);

el primer com el pol negatiu; el segon com el positiu de la seva activitat intel·lectual.

De tota manera, malgrat tot el que d'ambdós aprèn i l'admiració que manifesta per ells, no es pot dir que Bakunin sigui en aquests anys marxista ni proudhonià. La seva ideologia, una miqueta difusa, correspon més aviat a l'ambient romàntic democrata-

egoisme i la generosa amplitud. «Pàtria» és no només llibertat sinó també igualtat i fraternitat. D'altra banda, en aquest moment, després del fracàs de la revolució de 1848, es defineix ja clarament la seva actitud antiburguesa. Com es veu en la Crida als esclaus, la burgesia constitueix per a ell una classe essencialment contrària a la revolució, mentre que els cridats a

“No es tracta d'acabar primer amb el capitalisme, perquè per fi s'esfondrin també l'Estat i la religió. Es tracta d'enfrontar-se a un únic enemic que té tres cares: la propietat privada, l'Estat i la religió”

socialista que precedeix la revolució de 1848 i, en termes molt generals, un idealisme ètic-social cada vegada més allunyat en la forma i en el llenguatge de l'idealisme dels joves hegelians, encara que no totalment aliè a ell en el fons. No sense certa raó, el seu amic l'escriptor rus Belinski escriu sobre ell en aquest moment: «És un místic nat i morirà sent místic, idealista i romàntic, perquè haver renunciat a la filosofia no significa que hagi canviat de geni» (citada per Carr).

La tercera subetapa del segon període, que s'inicia amb el seu viatge a Alemanya i la seva assistència al Congrés Eslau celebrat a Praga, al juny de 1848, es caracteritza per l'aparició (o, potser seria millor dir, per l'afiorament) del nacionalisme eslav i del panslavisme. Les posicions filosòfiques segueixen sent les mateixes, encara que cada vegada resulten més implícites, i tampoc es neguen els ideals democràtics i socialistes.

A diferència de molts dels líders polítics dels pobles esclaus subjectes a Turquia, que veuen en l'imperi rus l'única força capaç d'alliberar-los del jou musulmà i que, per tant, no tenen objeccions contra l'autocràcia tsarista, Bakunin insisteix, com els membres de la Jove Alemanya i com gairebé tots els nacionalistes de l'època, a vincular el nacionalisme amb la democràcia. La pugna essencial i la contradicció bàsica es produeix, segons Bakunin i aquesta majoria de democrates nacionalistes, entre dinastia i pàtria, entre Rei i nació, entre sobirania del monarca i sobirania del poble. En termes polítics és la lluita d'un individu (el monarca) i una petita minoria (els nobles) contra una immensa majoria (el poble). En termes ètics és ni més ni menys la baralla entre el vil

realitzar-la són els camperols (classe sens dubte àmpliament majoritària no només a Rússia i els països esclaus sinó a tota Europa).

Des de maig de 1849 fins a agost de 1861 primer roman pres a Saxònia, després a Àustria, després a Rússia i, per fi, confinat a Sibèria. La seva activitat literària (si s'exceptua la Confessió al Tsar) és pràcticament nul·la durant tota aquesta època. Podem inferir, no obstant això, que en arribar a Londres el 1861 porta les mateixes idees i propòsits que quan és detingut el 1849, ja que gairebé immediatament es posa a conspirar en pro de la llibertat de Polònia i treballa en la preparació d'una expedició a aquell país. Sembla com si, durant dotze anys, el seu pensament hagués estat congelat, fet que no resulta difícil d'explicar quan es té en compte que la ment de Bakunin necessita l'estímul dels fets socials per funcionar i per canviar en realitat, un canvi important —de fet, el més important de tots, ja que el condueix cap a la seva forma última i més característica— només es dona quan, fracassada l'expedició a Polònia, Bakunin, desil·lusionat dels nacionalistes polonesos, s'allunya també de tot nacionalisme, encara que no sense abans haver pagat encara un tribut d'admiració a Garibaldi, alliberador d'Itàlia, visitant-lo a Caprera, a començament de 1864.

La Tercera i última etapa de la seva evolució intel·lectual s'inicia poc després, a Florència, on s'estableix. Es caracteritza pel materialisme i l'ateisme en allò filosòfic, pel col·lectivisme en allò econòmic; per l'anarquisme en allò polític.

És fàcil advertir que aquesta evolució de Bakunin té un sentit invers a la que se sol donar en la majoria dels

pensadors i militants socials o polítics. Mentre la major part dels quals canvien i evolucionen solen passar de l'esquerra a la dreta, del culte a la revolució (o, almenys, del reformisme) a la reacció i al conservadorisme, en passar de la joventut a l'edat madura i la vellesa, Bakunin passa, precisament a l'inrevés, des del conformisme tradicional de la seva adolescència cap a l'anarquisme revolucionari dels seus últims anys, de l'idealisme metafísic al materialisme ateu o antiteu.

La tercera i última etapa de l'evolució del pensament bakuninista podria subdividir-se, com les dos anteriors, en tres subetapes:

1. La florentina (1864-1865).
2. La napolitana (1865-1867).
3. La suïssa (1867-1876)

Aquí es fa sentir, d'una banda, la influència de Proudhon i Marx; i de l'altra, la del científisme materialista de l'època. La primera subetapa pot considerar-se encara com un moment de transició. L'ateisme o, per millor dir, l'antiteisme és ja clar. Escriu en aquells dies: «Déu existeix; per tant, l'home és el seu esclau. L'home és lliure; per tant no hi ha Déu» (cit. per Carr).

No és difícil notar, d'altra banda, que l'ateisme i el materialisme de tot l'últim període no estan lliures de la influència de la dialèctica hegeliana. L'ombra d'aquesta persisteix en Bakunin fins a la fi. I el seu materialisme, que per la seva contraposició al de Marx i Engels, sol denominar-se «me-

cions poloneses. Però aviat va haver d'adonar-se de la falsedat de la compensació. La victòria del nacionalisme, lluny de portar després de si la victòria de la revolució, no hi havia ni fregat si més no la qüestió social. Una vegada alliberada, en lloc de superar les altres nacions en «prosperitat i grandesa», Itàlia les va superar solament en misèria. Els principals dirigents polítics italians van anar perdent el seu tint revolucionari... Ni Garibaldi ni Mazzini tenien res de revolucionaris. En la seva persecució d'un ideal s'estaven conduint de la manera més irresponsable, el mateix un que l'altre bàndol. S'estava apropant l'hora en què els revolucionaris de tots els països es veurien obligats a defensar els seus postulats davant la retòrica patriòtica-burguesa «d'aquells figurants».

En realitat, com afegeix el citat historiador, «*el Catecisme revolucionari* és el primer document en el qual es proclama la renúncia del nacionalisme com a factor revolucionari i en el qual apareix perfilat amb tota claredat el credo anarquista de Bakunin». Però ni tan sols aquí treu totes les conseqüències lògiques d'aquest credo. Encara no hi ha una radical negació de l'Estat ni un rebuig categòric del parlamentarisme.

A Florència funda Bakunin una fraternitat que, segons Woodcock, «ha passat a la història com una organització nebulosa», concebuda «com una ordre de militants disciplinats, lliurats a la propagació de la revolució».

La subetapa napolitana es reflecteix en el citat Catecisme revolucionari, que Bakunin escriu per als membres d'una altra organització, més sòlida i més definitivament anarquista pel seu programa: la Fraternitat Internacional. Aquesta és partidària del federalisme i de l'autonomia comunal en allò polític, del socialisme o col·lectivisme en l'econòmic-social i declara impossible la revolució sense l'ús de la força, encara que en la seva organització interna revela una estructura jeràrquica i, com anota Woodcock, posa «un èmfasi gens llibertària en la disciplina interna».

Si la subetapa florentina pot considerar-se com la transició entre na-

cionalisme i anarquisme, la segona, napolitana, ha de caracteritzar-se com la del federalisme col·lectivista o socialisme anàrquic incipient, no enterament aliena a idees que, des d'un punt de vista lògic, són incompatibles amb l'anarquisme; no totalment desproveïda de contradiccions i vacil·lacions.

Al final d'aquest període, la intervenció personal de Bakunin al Congrés per la pau i la llibertat, de Ginebra, on al principi és calorosament acollit per Garibaldi i per la flor i nata del liberalisme europeu, serveix per demostrar a aquesta mateixa elit intel·lectual i a Europa sencera, que el lluitador rus es troba ja més enllà del liberalisme i de la democràcia i s'ha passat definitivament al camp de la revolució social.

La tercera subetapa, que transcorre en la seva major part en la Confederació Helvètica, i s'estén des d'aquest Congrés, en 1867, fins a la mort en 1876, pot tenir-se per l'època de la consolidació final del materialisme ateu, del col·lectivisme i del federalisme, això és, de la concepció anarquista de Bakunin.

A aquest període correspon la fundació de l'Aliança Internacional de la Democràcia Socialista, el programa de la qual, com anota Woodcock, és més explícitament anarquista que el de la Fraternitat Internacional napolitana, i mostra la influència de l'Associació Internacional de Treballadors. Al començament d'aquesta última subetapa de la seva evolució ideològica i de la seva vida, Bakunin escriu una de les seves obres més orgàniques i representatives: *Federalisme, socialisme i antiteologisme*. En ella el mateix títol revela el programa i sintetitza el pensament del seu autor:

1. En política, abolicció de l'Estat unitari i centralitzat, que ha de ser reemplaçat per una federació de comunes lliures i lliurement federades entre si.
2. En economia, socialització de la terra i dels mitjans de producció, que han de passar dels terratinents i capitalistes a les comunitats de treballa-

dors (no a l'Estat).

3. En filosofia, materialisme basat en les ciències de la naturalesa i negació de tota divinitat personal i de tota religió positiva.

La primera tesi va dirigida contra tota ideologia de govern pròpiament dit, però especialment contra el nacionalisme, que pretén una república unitària, amb Mazzini. La segona ataca en general la societat burgesa i capitalista, però d'una manera particular als ideòlegs que es conformen amb la independència nacional i la democràcia política, oblidant la desigualtat social, la misèria del poble, l'explotació dels treballadors. La tercera impugna tota cosmovisió teista i espiritualista, però vol refutar d'una manera directa les idees religioses de Mazzini i de la «Falanga Sacra».

Entre els tres principis: federalisme, socialisme, i antiteologisme, troba Bakunin un vincle d'interna solidaritat. No es tracta, per a ell, com per Marx, d'assenyalar una estructura i una superestructura en la societat. No es tracta d'acabar primer amb el capitalisme, perquè per fi s'esfondrin també l'Estat i la religió. Es tracta, més aviat, d'enfrontar un únic enemic que té tres cares (tres horribles cares per cert, segons ell les veu): la propietat privada (que és la sense raó i la prepotència econòmica), l'Estat (que és la sense raó i la prepotència política) i la religió (que és la sense raó i la prepotència espiritual). La vinculació entre el dos últims es fa particularment clara en un altre escrit editat amb el títol de *Déu i l'Estat*, després de la mort del seu autor, «És la lluita contra Déu el que condiciona tots els combats contra el poder polític: resulta impossible abatre el poder temporal sense demolar al mateix temps la religió. Tota la violència de l'ateisme de Bakunin deriva d'aquesta raó diriment» (H. Arvon, Bakunin, Absolut i Revolució, Barcelona, 1975, p. 55). Aquest ateisme està sota el signe de Feuerbach i de Proudhon, autors la influència dels quals sobre Bakunin es remunta, com

vam veure, l'etapa anterior.

Període idealista metafísic (1835-1841)

Idealisme transcendental (kantià) – 1835
Idealisme absolut (fichteano) – 1836
Idealisme absolut (hegeliano) – 1837-1841

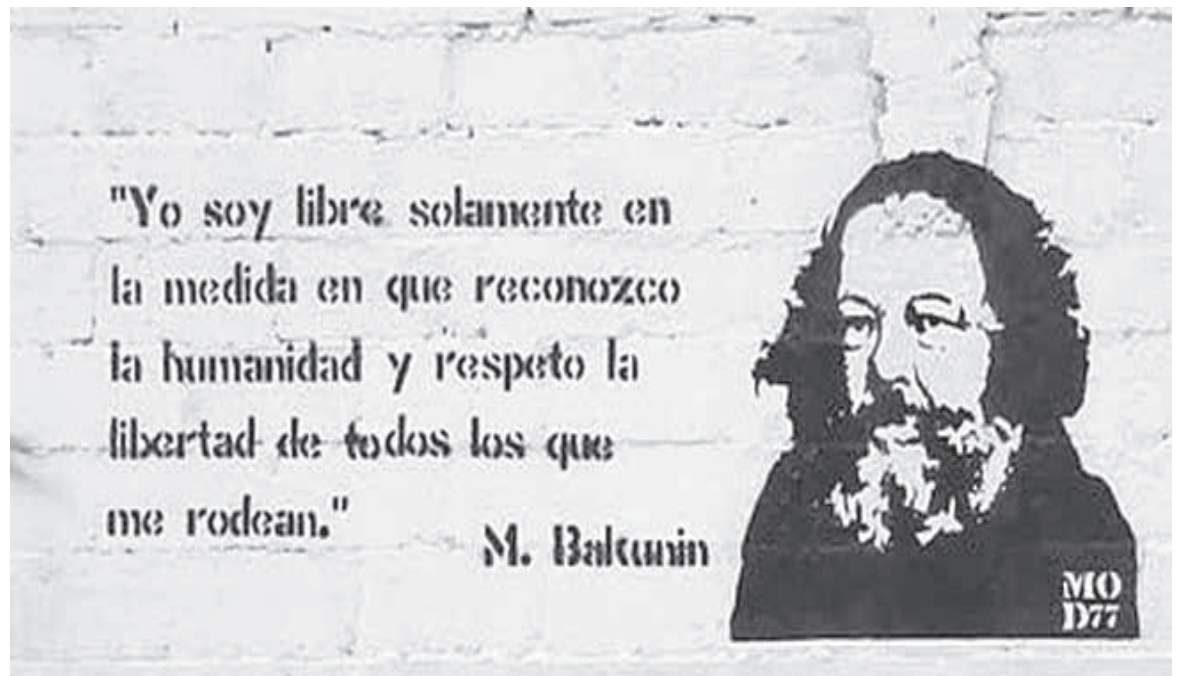
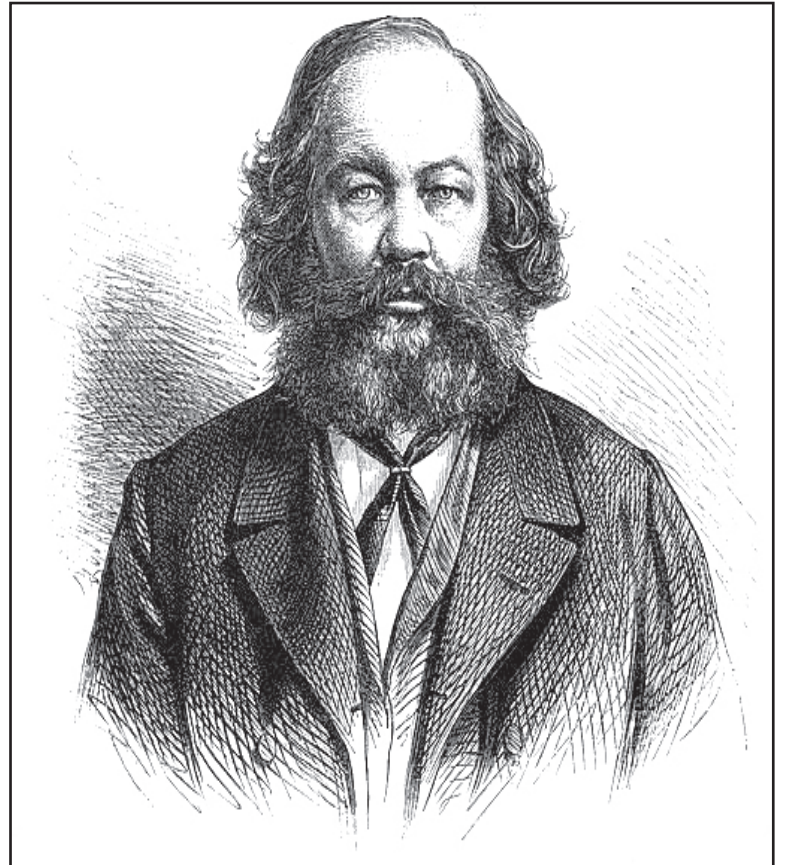
Període idealista dialèctic (1842-1864)

Esquerra hegeliana – 1842
Democràcia socialista – 1842-1848
Nacionalisme democràtic (paneslavisme) – 1848-1864

Període materialista (1864-1876)

Transició del nacionalisme a l'anarquisme – 1864-1865
Inicis de l'anarquisme i del materialisme – 1865-1867
Anarquisme col·lectivista i ateu – 1867-1876

* Article publicat el 27 de desembre del 2012 per la revista *Polémica*

>> Contraanunci

Bakunin, extractes de la carta de Marsella, 1870

“Sense estar apegada a la terra, la burgesia, com el capital de què és avui l'encarnació real i viva, no té pàtria. La seva pàtria és allà on el capital li reporta els més grans beneficis. La seva preocupació principal, per no dir l'única, és l'explotació lucrativa del treball del proletariat. Des del seu punt de vista quan aquesta explotació va bé, tot va excel·lentment, i ben al contrari, quan s'atura, tot va malament. Per consegüent, no pot tenir una altra idea que la de posar en moviment, per qualsevol mitjà, encara que sigui deshonest, la decadència i la submissió del seu propi país. I no obstant, la burgesia sí que té necessitat de pàtria política, de l'Estat, per tal de garantir els seus interessos exclusius contra les exigències tan legítimes i cada cop més amenaçadores del proletariat”

“La burgesia és hipòcrita per necessitat, fins al punt de no confessar-se a si mateixa els seus propis pensaments. Parla molt de patriotisme quan es dirigeix al proletariat, perquè únicament des del punt de vista del patriotisme pot recomanar-li aquest culte a l'Estat, tan funest per als interessos de les masses obreres, de qui explota el treball sota la seva protecció, i per aquesta mateixa raó, tan favorable als seus.”

“A la burgesia, la dignitat, la independència del seu país li importen molt poc, sempre que a l'exterior trobi un mercat vast i lliure per als productes del treball nacional explotat pels seus capitals i que a l'interior hi hagi tranquil·litat i ordre públic –les dues condicions essencials de qualsevol explotació regular-; sempre que aquests privilegis econòmics, i principalment el d'explotar el treball del poble, estiguin garantits enèrgicament per la potència de l'Estat. Però que aquest Estat es digui francès o prussià (aquí hauríem de dir espanyol o català) els és indiferent.”

Bakunin, gegant lliure i llibertari del pensament i de l'acció

Jordi Martí Font

Mijail Bakunin va néixer el 30 de maig de 1814 a Priamúkhino, a Rússia, en una família aristocràtica de rics terratinents que disposava de més de 500 treballadors empleats en les finques familiars. Alhora, el pare tenia una petita empresa de cotó. El seu pare era un masclista i la seva mare, a qui el pare considera inútil i egoista, tenia vint anys menys que ell. La parella va tenir 11 fills, deu dels quals van sobreviure en una època en què això no era massa corrent. Amb els seus germans, Bakunin es comporta despòticament, sobretot amb les noies, i tal com explica Michael Onfray a la biografia que inclou en la seva mai prou lloada "Contrahistòria de la filosofia" (1), "El llibertari és un autoritari".

Segons Onfray, Bakunin manté "una mena de relació incestuosa" amb elles, "D'aquí ve la gelosia malaltissa dels seus pretendents". Onfray parla també d'una possible impotència o fins i tot d'una homosexualitat no reconeguda. En tot cas, em sembla molt important conèixer aspectes de la vida del pensador i revolucionari, del seu cos, per entendre després en tota la seva plenitud les seves idees i les seves maneres d'actuar, una pràctica que el filòsof francès Michael Onfray ha posat en el centre de la majoria des seus llibres.

El 1828, amb 14 anys, Bakunin entra a l'Escola d'Artilleria de Sant Petersburg i deixa la finca familiar durant cinc anys. Del món militar en fuig quan per una indisciplina menor (no portava l'uniforme militar en una sortida pel carrer) l'expulsen de l'escola i l'exilien lluny de tot. Enmig de la neu, aïllat del món, llegeix de tot (història, estadística, literatura...), i tradueix de l'alemany al rus i del francès a l'alemany. S'inicia, de la mà de Stankévix, en la filosofia alemanya i el 1835 abandona l'exèrcit i intenta una vida com a filòsof a Moscou. El pare, però, li salva el cul aconseguint que no el persegueixin per abandonar la institució militar.

Filòsof hegeliana

Filosofia alemanya era el mateix que dir Hegel, però no només. Bakunin hi arriba fent parada abans per Schelling i els romàntics alemanys i per Kant, que abandona ràpidament quan descobreix Hegel, la filosofia del qual, segon Onfray, "l'esquinça per la meitat" (2). És encara creient, comparteix la necessitat de la funció arquitectònica de l'estat i viu al voltant de les idees del filòsof alemany. El llegeix, en parla, en fa propaganda a les seves germanes en les cartes que els envia... i publica a "L'Observador de Moscou" una traducció dels "Discursos acadèmics" de Hegel, el que el converteix en el hegelianisme rus per excel·lència. Bakunin es posiciona contra les llums de la Revolució Francesa, que acusa de ser les responsables de la decadència del segle XIX i contra elles demana la recon-

ciliació entre la Religió i la Filosofia. El 1842, la febre hegeliana conservadora li passa quan coneix, amb 28 anys, els pensadors de l'ala esquerrana del hegelianisme, sota influència de Feuerbach però també de Strauss, l'autor de la "Vida de Jesús"; un any abans havia conegut Max Stirner, un altre hegelianisme d'esquerres que encara no havia escrit la seva obra "L'únic i la seva propietat". La nova febre li obre els ulls al que fins aleshores havia fet: pura metafísica que no servia per transformar la vida real. I el juliol de 1842 publica un text titulat "La reacció a Alemanya. Notes d'un francès". Allà deixa clar que "La llibertat, la realització de la llibertat: qui pot negar que això és el que avui encapçala l'agenda de la història?... La propaganda revolucionària, en el seu sentit més profund, és la NEGACIÓ de les condicions existents de l'Estat" (3). Sense cap mena de dubte el canvi produït en el seu pensament iniciava un nou camí, un camí que l'allunyava de la docència filosòfica i el portava cap a la bohèmia vital.

Bohèmia vital

Sense diners, ja que la seva part de l'herència familiar que li permetria viure sense problemes, mai no la va cobrar, tot i intentar-ho, Bakunin viu amb gairebé res, en bona part gràcies als amics. Fa treballs esporàdics com a obrer, mestre i fins i tot com a traductor d'"El capital" de Marx, una feina que no acaba. Quan té diners, els reparteix entre els seus amics més pobres i a vegades entre pobres que ni coneix, la seva relació amb els diners és, per tant, complicada i alhora clara: no en vol saber res o tan poc com pot. Sense horaris ni calendaris, vestit de qualsevol manera sigui hivern o estiu, els seus dos metros de persona es passegen per mitja Europa de revolta en revolta.

El desembre de 1844, el senat rus li retira el grau militar, els títols nobiliaris i els privilegis, alhora que el condemnen a treballs forçats perpetus a Sibèria, pena que tampoc compleix ja que les urpes del tsar són lluny d'Europa. Mentrestant coneix Pierre Leroux, l'inventor de la paraula "socialisme" a l'Estat francès en la seva obra "De l'humanité"; Étienne Cabet, autor del "Voyage à Icarie"; Proudhon, inventor de la paraula "anarquista" a "Què és la propietat?"; Lamartine, Louis Blanc, George Sand...

És important en la seva formació el fet de conèixer Wilhelm Weitling, el sastre alemany considerat com l'inventor del comunisme amb l'obra "Les garanties de l'harmonia i de la llibertat". Aquesta coneixença fa cantar Bakunin cap a l'activisme revolucionari. Tal com explica Onfray, a partir d'aleshores, trobem Bakunin en cada revolució o revolució que es dona a Europa: "A París, el febrer de 1848; a Praga el juny del mateix any; a Dresden el 3 de maig de 1849; el febrer del 1863 es prepara per arribar a Polònia però falla la cita; a Lió el setembre del 1870; a Bolonya el 27 de juliol de 1874, on el moviment és

avortat i això el du a un pas del suïcidi..." (4)

Però tornem a Dresden, on és empresonat i d'allà transferit a Rússia, on havia estat condemnat a cadena perpètua. El comboi que porta Bakunin pres passa per Àustria i Polònia, amb ell encadenat i envoltat de guàrdies armats mentre la gent l'aplaudeix i l'aclama. La seva destinació és la fortalesa de Pere i Pau a Sant Petersburg; té 37 anys i ningú no en surt si no és mort. Hi roman sis anys, en els quals la malnutrició li comporta l'escorbut i la pèrdua de totes les dents, alhora que esdevé obès i els seus ossos se'n ressenten. El comte Olov, enviat pel tsar Nicolau I a veure Bakunin, el convenç que escrigui una carta de penediment i Bakunin ho fa però el tsar no hi veu ni gota de penediment, ni ell ni el seu successor, Alexandre II. Les "Confessions" són una autobiografia intel·lectual i política que fan que el tsar li rebaixi la pena enviant-lo a Sibèria. El text va ser propaganditzat pel Govern marxista leninista de la URSS el 1921 per tal de denigrar l'anarquisme tot i que no conté cap mena de penediment sinó més aviat un recompte d'accions revolucionàries i contextos en què es van produir. Bakunin arriba a la ciutat de Tomsk el 27 de març de 1857, on passa a fer classes de francès per tal de sobreviure.

Als seus 44 anys es casa amb Antonia Kwiatkowska, una alumna seva de 17 anys, a qui abandona en pocs mesos per establir-se com a comercial a Irkutsk. La nit de prometatge de l'oficial que el vigila, Bakunin aprofita i fuig. S'escapa en un vaixell fins al Japó i d'allà fins a Panamà, des d'on arriba als Estats Units i passa dos mesos a Nova York; després segueix cap a Londres. La seva dona el segueix i fa cap a Londres, però ell ja és a Polònia, camí d'una altra revolució. Finalment, s'instal·len a Itàlia. Allà, Antonia tindrà tres fills però no de Bakunin sinó de Gambuzzi, un amic seu. Antonia es casarà amb ell tres anys després de la mort de Bakunin. A Itàlia, acaba fent de pagès i tenint una explotació agrícola on vol aplicar les modernes tècniques químiques agrícoles. El resultat és terrible: converteix la terra fèrtil en inservible amb tanta química com hi aplica.

Durant aquest temps, la seva feina prioritària passa a ser la propagació de les seves idees ara ja plenament anarquistes per tota Europa. Per fer-ho participa en diverses organitzacions, com la Lliga per la Pau i la Llibertat, però és amb l'Aliança de la Democràcia Socialista, el 1869, quan aconsegueix definir i implicar més gent en el seu projecte, alhora que proposa la base obrera com a subjecte revolucionari i la revolució social com a objectiu. La seva entrada a l'AIT dura poc ja que ell i la resta d'anarquistes en són expulsats el 1872 al Congrés de La Haya. Aquesta relació és transcendent perquè ajuda molt a construir un projecte llibertari internacional que parteix de les masses obreres com a subjecte revolucionari i aposta per la col·lectivització

com a eina igualitària, la llibertat com a forma d'actuar i el federalisme com a tàctica organitzativa.

Al Congrés de La Haya, Bakunin va ser acusat d'haver fundat societats secretes, d'haver cobrat 300 rubles com a anticip per la traducció d'"El capital"... i per això expulsat. Això provocà que un cop acabat el congrés, a Saint-Imier, al Jura suís, se celebrés un altre congrés amb delegats de l'Estat espanyol, seccions italianes i representant de l'Estat francès i d'Amèrica, que van decidir rebutjar totes les decisions del Congrés de La Haya. El desànim en ell és general i el 1873, Bakunin es troba cansat i vell, amb 59 anys. i es troba malalt de pròstata, amb la bufeta paralitzada, decideix deixar de menjar i mor l'1 de juliol de 1876 a Berna, a Suïssa. La seva obra més important, "Déu i l'Estat", no va ser publicada fins al 1882.

Per a Bakunin l'anarquisme suposa una societat lliure sense necessitat de govern ni autoritat, basada en el treball, el factor de producció, els seus mitjans i distribució i que s'organitzaria mitjançant la federació de productors i consumidors des de la base que es coordinarien entre si en confederacions. Les creences polítiques de Bakunin es basaven en la llibertat (en forma d'anarquia), en el socialisme (en forma d'anarquisme col·lectivista), en el federalisme (com a forma d'organització per al treball) i en el rebuig cap a les religions i els seus déus.

Autodefinició

"Jo sóc un amant fanàtic de la lli-

bertat, la qual considero com l'únic mitjà, dins el qual poden desenvolupar-se i engrandir-se la intel·ligència, la dignitat i la felicitat dels homes...

La llibertat que consisteix en el ple desenvolupament de totes les potències materials, intel·lectuals i morals que es troben latents en cadascun...

Jo entenc aquesta llibertat com una cosa que, lluny de ser un límit per a la llibertat de l'altre, troba, per contra, en aquesta llibertat de l'altre la seva confirmació i la seva extensió a l'infinit; la llibertat limitada de cadascun per la llibertat de tots, la llibertat per la solidaritat, la llibertat en la igualtat; la llibertat que triomfa de la força bruta i del principi d'autoritat, que no va ser mai més que l'expressió ideal d'aquesta força... Jo sóc partidari convençut de la igualtat econòmica i social, perquè sé que, fora d'aquesta igualtat, la llibertat, la justícia, la dignitat humana, la moralitat i el benestar dels individus, així com la prosperitat de les nacions no seran mai sinó mentides." Mikhaïl Bakunin

Notes:

(1) Michael Onfray (2011). Contrahistòria de la filosofia, volum V. Editorial 1984. Barcelona Pàgina 221.

(2) Michael Onfray (2011). Op. cit. Pàgina 222.

(3) Bakunin (1983). La anarquia según Bakunin. Editorial Tusquets, col·lecció Acracia. Pàgina 60. (La traducció és meua)

(4) Michael Onfray (2011). Op. cit. Pàgina 226.

El far

Barcelona no existeix, de David Castillo

Ferran Aisa

David Castillo (Barcelona, 1961), periodista, crític i poeta amb obres com *Game Over* (premi Carles Riba 1997), *El Pont de Mühlberg* (2000), *Esquena nua* (2006), *Doble zero* (2011) i amb antologies poètiques bilingües com *Bandera negra* (2001) i *En tierra de nadie* (2002). També és autor de novel·les com *El cel del infern* (Premi Crexells 1999) i, entre altres *No miris enrere* (Premi Sant Jordi 2001), on el món àcrata i cenetista dels anys setanta són els protagonistes de la novel·la a través del llibertari heterodox Dani Cajal. *Barcelona no existeix* (Empúries, 2014) és el títol de la nova novel·la de David Castillo, títol que extreu d'un poema del poeta llibertari i contracultural, Pere Marcilla: "Barcelona no existe / no recuerdo haber nacido / sí noción antes del parto / Mi madre no la hubo / aquel atraco al banco de esperma / no hay nadie / ni la compañía de la soledad en una ciudad / que, palabra, no existe... El resto del mundo / está lejos i la sangre fluye de las venas / a cada pinchazo. / ¿I si fuera horchata la sangre? / Barcelona se cerró sobre si misma / i desapareció. Lo habían conseguido. / Les dejamos que se salieran con la suya..." Castillo, a través d'aquests versos, trama la història d'una novel·la futurista amb aires de distòpia. Si altres

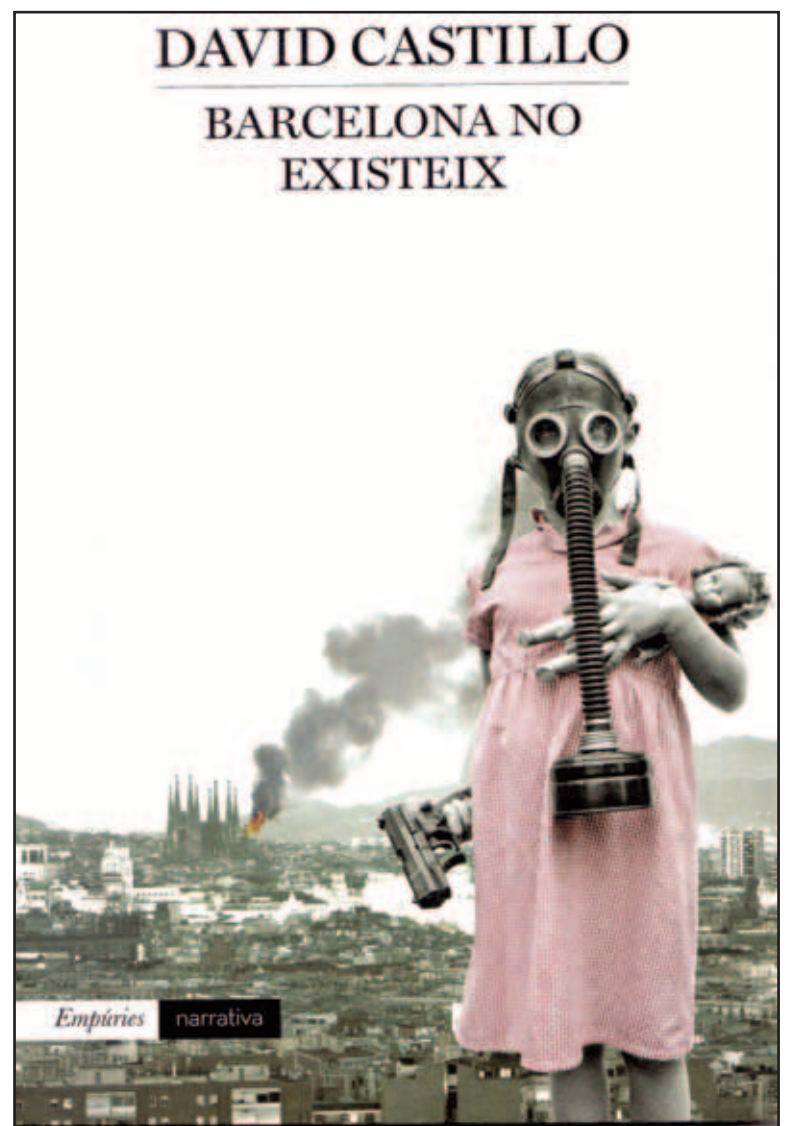
autors com Manuel de Pedrolo, a *Mecanoscrit de segon origen*, presenta un panorama desolador després d'una explosió atòmica; o Cormac McCarthy, a *La carretera*, mostra el món terrorífic després d'una gran catàstrofe ecològica; ara David Castillo ens guia per una Barcelona completament desconeguda on la gran crisi financera, econòmica i moral ha enfonsat la societat i la ciutat s'ha convertit en un infern dominada per bandes armades, milícies de la joventut o per la pròpia policia governamental. Uns i altres controlen diversos espais de la ciutat o del subsòl tant de les clavegueres com del metro.

El protagonista és un vell periodista de vuitanta ans que rep l'encàrrec d'un home del poder perquè faci de mitjancer amb les Milícies de la Joventut per tal de recuperar la pau. La Barcelona apocalíptica de Castillo és completament sòrdida sense turistes, botigues ni bancs, on la prostitució s'ha multiplicat, com també les drogues i l'alcohol. La vida ha deixat de tenir un pes específic, la fam és la tònica general on regna el mercat negre, i el caos i la decadència són els amos de Barcelona, on ja no pinten res ni independentistes ni socialistes. Tot va començar quan la gent va deixar de creure en el sistema democràtic i amb els seus representants. Eren temps en què el treball o la seguretat havien passat a millor vida. Quan el poder va començar a segristar la llibertat i les prohibicions

elementals van portar els ciutadans a ser novament súbdits. Castillo ens transporta a la Barcelona del 2040 on la gent ja no sap qui era Proudhon o Engels, ni tan sols Bob Marley o Bob Dylan. La fallida econòmica ja sense rescats possibles s'havia endut per davant la majoria d'estats europeus. Sense diners circulant, els carrers s'havien convertit en una selva.

El sistema s'havia enfonsat. Mercenaris pels carrers demanant documentació als transeünts, cotxes convertits en barricada, desordre urbà. La Ciutat Vella és el lloc on encara queda un petit nucli governamental, mentre que l'Eixample és la terra de ningú. La corrupció i la banalització s'unia a la ruïna econòmica i s'afegia a una devastadora manca d'idees. Bandes armades pul·lulaven per les barriades, Barcelona era una ciutat sense llei. És un món sense esperança, un món apocalíptic on l'optimisme ha desaparegut de l'horitzó.

Una bona novel·la que ens transporta a un futur imaginari on tot s'ha enfonsat, Castillo fa dialogar els protagonistes: "Allò es va enfonsar, perquè s'havia d'enfonsar. Els catalans només pensaven en tres coses: el menjar, el sexe i l'oci. Com al final de l'imperi romà. -Bé, et recordo que Catalunya no va ser l'única que es va enfonsar, però va demostrar que era un dels gran centres de corrupció d'Europa. I aquí continuem, instal·lats en la putrefacció."

>> La taula de Porrera

Seguim tocats de l'ALA

Artur Sardà

A l'editorial de la revista HUL, editada per l'ALA (Associació Lliure Antiprohibicionista) es veu molt clara la diferència principal d'aquesta organització pro-despenalització de les drogues amb algunes associacions canàbiques o de l'ambient antiprohibicionista. En frases com la següent: "Sólo en socialismo se podrá resolver la ecuación de las drogas. Sólo en socialismo las personas podrán recobrar su espiritualidad, sensibilidad, sentido de vida y pertenencia social".

És a dir, que mentre altres es centren en el tema concret de les drogues i la seva situació legal, i les seves propostes no van més enllà de convertir les drogues en un article de consum normalitzat sense necessitat de canviar el sistema, els de l'ALA van més enllà i prenen consciència de les implicacions d'una despenalització neoliberal, que probablement no seria suficient per si mateixa per transformar aquests "estris d'autodestrucció" (segons la concepció oficial) en "eines d'autocreixement" (segons la concepció antiprohibicio-

nista).

La meua opinió personal és que val més una mala legalització que perllongar la situació actual, però sí que estic d'acord que el potencial de les drogues combinat amb la ideologia neoliberal dominant podria ser utilitzat de mil perwerses maneres (de fet, això és el que ja passa ara, gràcies a la prohibició). Em refereixo a la capacitat d'aquest sistema de pervertir totes les coses, convertint la llibertat sexual en prostitució i la Democràcia en Plutocràcia, per exemple. Però, qui són els de l'ALA? Qui hi ha darrere?

En aquests 20 anys hi ha passat molta gent per l'associació. Però sempre hi ha resistit un puntal: en Carlos Gulías, de qui no exposaré la biografia (i menys sense permís) però us puc assegurar, pel poc que en se, que és molt interessant. I tot i que, per idees, acostumo a desconfiar dels lideratges, he de rendir-me a la persistència i constància amb que al llarg dels últims 20 anys el Carlos ha sabut mantenir viva i activa l'associació.

I en aquest espai màgic que ha sabut crear hi han passat metges, advocats, ionquis, investigadors, antropòlegs,

indígenes aymares, psicòlegs, poetes, nòmades i freakies de tota mena. I sí és cert que el Carlos potser remuga molt i mana massa, també ho és que quan el coneixes, es fa estimar.

L'ALA, a nivell internacional, s'entén amb l'ENCOD (Coalició Europea per unes Polítiques de Drogues Justes i Eficaces), que també va complir 20 anys al 2013. Segons les seves pròpies paraules agrupen a "ciudadanos/as europeos que mantienen que la prohibición de drogas es una política inmoral y loca" i citen a Einstein: "la bogeria és fer el mateix un cop i un altre, esperant resultats diferents". Per això la política prohibicionista és ja fa temps una simple bogeria. A l'ENCOD no es mullen tant políticament, en el sentit que no tenen un discurs d'esquerra revolucionària com els de l'ALA, però les seves propostes podrien ser assumides per molta gent, em sembla: "Proponemos la regulación legal como la única manera sensible y eficaz de disminuir problemas relacionados con las drogas, reducir la criminalidad organizada y liberar dinero público para programas de salud, educación y desarrollo social." No sona be?

El Júpiter

El Club Esportiu del Poblenou, del 19 de juliol de 1936 al dia d'avui

Agustín Guillamón

Ahir

El 1909 a la platja de la Mar Bella els diumenges al matí eren freqüents els concursos de globus aerostàtics. La junta del recentment constituït club de futbol de la barriada de Poblenou, a Barcelona, va decidir prendre el nom del globus vencedor en un d'aquests concursos. Va guanyar un que duia el nom de Júpiter. Solien jugar en un descampat del Camp de la Bota. Federat en 1912 el club va diversificar les seves activitats esportives entre les quals destacaven les seccions d'atletisme i excursionisme, a les quals se sumava l'edició d'un butlletí. El 1921 el club va adquirir el camp del futur carrer Lope de Vega, en el qual es va construir una tribuna de fusta. En els anys vint el club va gaudir d'una gran popularitat i una enorme assistència de públic als partits. El Júpiter es va proclamar campió d'Espanya de segona en la temporada 1924-1925. Tenia una pedrera pròpia i eren molts els joves que desitjaven jugar en l'equip, ja que alguns jugadors havien aconseguit fixar per altres equips de major nivell i possibilitats econòmiques. Poblenou en els anys vint i trenta era un barri eminentment obrer i fabril, cenetista i republicà.

La presència de la CNT en la vida quotidiana dels obrers era omnipresent, tant com a factor d'adaptació de la massiva emigració a un medi urbà hostil, com a garantia de solidaritat davant l'exploació del patró, les injustícies, la desigualtat social, la brutalitat policial, l'atur o la malaltia. El catalanisme per la seva banda era absolutament predominant entre la petita burgesia i els industrials. El Júpiter durant la Dictadura havia sofert directament la repressió, arribant-se a prohibir l'estrella de cinc puntes sobre quatre barres del seu escut per les seves connotacions independentistes i catalanistes. Els militants anarquistes aprofitaven els desplaçaments del club per transportar pistoles dintre dels balons, que en aquells dies estaven formats per una cambra d'aire a l'interior d'un cuir que es tancava mitjançant uns cordons. N'hi havia prou amb substituir la cambra d'aire per la pistola desmuntada. Les idees i activitats polítiques dels socis o simpatitzants del Júpiter eren inevitablement molestes al govern del general Primo de Rivera.

El camp del Júpiter del carrer Lope de Vega va ser utilitzat al juliol de 1936 com a punt de trobada per iniciar la insurrecció obrera contra l'alçament militar, per la proximitat del domicili de la majoria d'anarquistes del grup Nosotros i l'enorme militància cenetista existent al barri. El Comitè de Defensa de Poblenou havia requisat dos camions d'una propera fàbrica tèxtil, que van ser aparcats al costat del camp del Júpiter, que els anarquistes utilitzaven també com arsenal clandestí. Gregorio Jover vivia al núme-

ro 276 del carrer de Pujades. Aquest pis, durant tota la nit del 18 al 19 de juliol, s'havia convertit en el lloc de reunió dels membres del grup Nosotros, en espera de l'avis de l'alçament militar. Acompanyaven Jover, Joan García Oliver, que vivia molt a prop, al número 72 del carrer Espronceda, gairebé cantonada Llull; Buenaventura Durruti, que vivia a un quilòmetre escàs, a la barriada del Clot; Antonio Ortiz, nascut al barri de la Plata de Poblenou, al xamfrà dels carrers Independència/Wad Ras (ara Badajoz/Doctor Trueta); Francisco Ascaso, que vivia també molt a prop, al carrer Sant Joan de Malta; Ricardo Sanz, també veí de Poblenou; Aurelio Fernández i José Pérez Ibáñez "el València". Des del pis de Jover s'arribava a veure la tanca del camp del Júpiter on estaven aparcats els dos camions.

A les cinc del matí va arribar un enllaç comunicant que les tropes havien començat a sortir de les casernes. La tàctica obrera havia acordat deixar que les tropes sortissin al carrer sense fustigar-les, perquè seria més fàcil derrotar-los fora de les casernes. Els carrers Lope de Vega, Espronceda, Llull i Pujades, que envoltaven el camp del Júpiter, estaven plenes de militants anarquistes armats. Una vintena dels més curts, provats en mil lluites de carrer, van pujar als camions. Antonio Ortiz i Ricardo Sanz van muntar una metralladora en el camió que obria la marxa. Les sirenes de les fàbriques del barri van començar a udolar convocant al combat. Era el senyal acordat per a l'inici de la lluita. I aquesta vegada l'alarma de les sirenes cobrava el seu significat literal de prendre les armes per defensar-se del enemic: "al arma". Els camions, bandera roig-negra desplegada, seguits d'una multitud d'homes armats, cantant "Fills del Poble" i "A les barricades", animats pels veïns abocats als balcons, van enfilel fins la Rambla de Poble Nou per pujar fins Pere IV i d'allí cap al centre de la ciutat. Mai les estrofes d'aquestes cançons havien tingut tant sentit: "encara que ens esperi el dolor

i la mort contra l'enemic ens crida el deure, el bé més preuat és la llibertat, cal defensar-la amb fe i valor", "a la batalla la hiena feixista amb els nostres cossos sucumbirà", i el poble sencer amb els anarquistes farà que triomfi la llibertat".

El grup Nosotros, constituït en Comitè de Defensa Revolucionari, va dirigir a Barcelona la insurrecció obrera contra l'alçament militar des d'un d'aquests camions aparcat a la Plaça del Teatre. En el propi Poblenou els veïns van assaltar la caserna dels Docks a l'avinguda Icària, utilitzant tàctiques que van sorprendre als militars per la seva empena i imaginació: grans bobines de paper, descarregades dels vaixells, surtos al port, van ser usades com barricades mòbils i les portes de la caserna van ser abatudes per camions llançats sobre elles a tota velocitat. Avui aquesta caserna ha desaparegut entre les reformes urbanístiques de la Vila Olímpica. En trenta hores militars i feixistes van ser derrotats i la ciutat va quedar en mans d'una federació de barricades. Després Poblenou va viure la guerra, els bombardejos, la fam i per fi la derrota, l'exili de molts veïns, el camp de concentració del "Canem", gentilmente cedit pels Godó com a presó, els continus afusellaments al Camp de la Bota (des de 1939 fins 1952), i sobretot molts anys d'una por neuronal, a la qual deien pau.

El Júpiter, després del triomf del feixisme, va perdre per segona vegada l'escut de l'estrella i les quatre barres, que havia recuperat amb l'arribada de la República. El club era, a més, sospitós d'haver col·laborat econòmicament amb el Socors Roig. El 1940 la dictadura franquista va intentar convertir El Júpiter en una filial de l'Espanyol, canviant-li fins i tot el nom de Júpiter pel de Hércules. En els anys quaranta el club va estar a punt de desaparèixer i en 1948 va canviar el camp de Lope de Vega per l'actual de La Verneda, situat llavors en un descampat envoltat de masies i terres de conreu, molt llunyà del nucli urbà de Poblenou.

Avui les masies de La Verneda han desaparegut, substituïdes per enormes blocs d'habitatges de més de vint pisos, sense gairebé zones verdes, herència terrible de l'urbanisme desenfrenat i l'especulació del sòl de l'etapa Porcioles. A l'antic solar del camp del Júpiter es va construir una escola pública i uns jardins, en el que és avui una plaça sense més nom que el dels quatre carrers que la delimiten. Potser algun dia, no sense lluita, s'anomeni plaça de Júpiter o, per què no, del 19 de juliol de 1936. Avui, la caserna dels Docks ha desaparegut sota les reformes urbanístiques de la Vila Olímpica, sense que res recordi la gesta heroica dels combatents anònims del proletariat barceloní.

Avui, al Camp de la Bota, on va jugar El Júpiter en els seus inicis, s'ha aixecat l'esplanada, hotels i palaus del Fòrum de les Cultures. I entre els dos edificis més destacats s'ha permès que seguís en peus una columna de ferro, que ja s'havia erigit abans, en memòria de tants que allí van ser afusellats, encara que pel que sembla oficialment, i si ningú ho impedeix, pretenen anomenar-la Columna de la Concòrdia. Així doncs el Fòrum s'aixeca físicament sobre el mateix lloc on, per satisfer una venjança feixista insaciable, van ser afusellades des de 1939 fins al 1952, més de tres mil persones, majoritàriament del tot innocents, assassinades en nom de Déu, de Franco i de l'Església.

Ahir, el Camp de la Bota va ser un miserable barri de barraques i lloc d'extermini dels rojos. El 2004, sota el Fòrum hi ha una depuradora i davant una central tèrmica, avui per fi abandonada. I per descomptat el discurs del poder ens parlava de sostenibilitat, d'energia neta, de pau entre els pobles, de lluita contra la pobresa, d'harmonia amb la natura, és a dir, de tot allò que la pròpia construcció del

Fòrum negava en la pràctica: edificis i espai públic destinats al negoci privat, inversions multimilionàries alienes a l'interès i necessitats dels ciutadans, amb merda sota i contaminació davant.

Avui

Avui, com ahir, com el 2004, ens volen vendre la seva gestió del caos, la corrupció i la catàstrofe imparabile a la qual ens porta la descomposició social i econòmica del capitalisme com el millor dels paradisos possibles, amb operacions especulatiu-financeres hàbilment camuflades com grans espectacles, abans d'ahir les Olimpíades, ahir el Fòrum i avui la independència. El pla del 22 @ acabarà desplaçant als veïns del barri, llançant-los fora amb una mesquina indemnització, substituint-los per nou-rics estrangers amb luxosos pisos, afavorint l'especulació immobiliària de sempre, destruint els últims vestigis fabrils, permetent l'edificació d'hotels i gratacles irracionals, intentant minimitzar el fracàs del seu projecte d'establiment d'empreses de tecnologia "neta", i reduint al mínim possible les zones verdes o l'equipament públic.

El 19 de juliol de 1936 el carrer, al barri del Poblenou va ser del proletariat, que el va conquerir amb les armes preses a l'exèrcit revoltat, quan va assaltar les casernes de Sant Andreu. Avui és propietat del complex urbanístic-empresarial de l'ajuntament, les immobiliàries, els bancs i les grans empreses de serveis, que també en el seu dia van prendre a l'assalt aquestes mateixes casernes i fàbriques per desallotjar-los de "marginals, sensepapers, sense-sostre i indesitjables". És l'hora de pagar els plats trencats d'una especulació financera irracional. Hi paguen els de sempre.

Per cert, El Júpiter, a la temporada 2012.2013, va descendir de la Tercera Divisió a la Primera Catalana. La ciutat de Barcelona, tot i l'autocomplaença municipal i el narcisisme hàbilment inculcat als seus ciutadans, no juga a la primera divisió capitalista de les ciutats del món: Nova York, Tòquio, L.A., París, Londres..., ni tampoc a segona: Milà, Roma, Chicago, Frankfurt, Zuric..., encara que als nostres gestors de tercera i els seus còmplices sempre els quedarà la primera catalana.

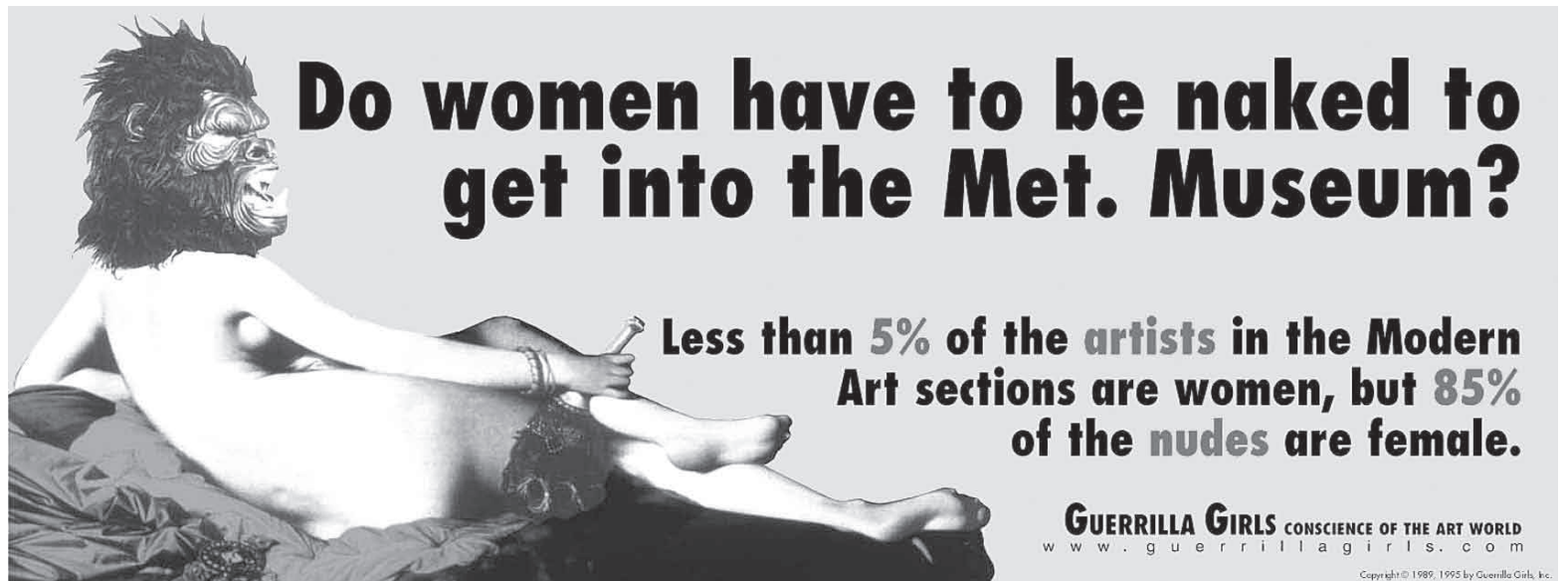
Cal que les dones anem despullades perquè ens deixin entrar als museus?

Alba Cañellas Canadell

Potser hi haurà qui ho trobi estrany: què hi fa un article com tu en un lloc com aquest? Però l'art és, també, un llenguatge. I, com a tal, els seus vincles amb la política i la resta del món que ens envolta són reflectits a través seu. Si el subvertim, pot ser concebut, també, com una eina de combat. Així que vet-ho aquí una breu història del patriarcat a través de l'art i del feminisme com a resposta!

Embolcallades amb vels blaus, símbol celestial, elles eren verges. Rosses i amb ulls clars. Si, en canvi, als manuscrits il·luminats duien els cabells rojos o foscos, deixats anar, els textos sagrats les identificaven, com a mínim, amb "la prostituta de Babilònia, la ramera més gran de tots els temps". Mereixien ser esculpides als claustres romànics enmig d'una foguera a punt per ser cremades ensenyant el cos nu, símbol de pecat, com a bones deixebles d'Eva. Passaren els anys i aquest pecat s'acceptaria socialment com a debilitat davant la provocació. Només quan eren els ulls d'ells els que miraven i les cames d'elles les que restaven immòbils, els artistes procuraven arribar amb els pinzells allà on no arribaven amb els dits. A vegades, però, també hi arribaven: "que romàntic que és embolicar-se amb les models i, després, acabar signant les escultures que fan", devia pensar Rodin quan creia que podria esborrar de la història la seva amant, Camille Claudel. Els impressionistes retrataven dones: a l'òpera, al parc, als cafès més chics de la ciutat de les llums. Totes elles carregades de joies i vestits per, així, mostrar la riquesa d'una classe burgesa a l'alça que tenia garantida la seva posició social gràcies a les tasques que, ocultes en l'espai privat, requieien en elles. O, si tenien molts diners, en la minyona, que, òbviament, era una dona però ni tan sols apareixia als quadres.

Però més endavant i, sobretot, des dels anys seixanta del segle XX, elles no volien ser models, bruixes ni verges, sinó combatives referents dels nous moviments socials que portaven creixent

Do women have to be naked to get into the Met. Museum?

Less than 5% of the artists in the Modern Art sections are women, but 85% of the nudes are female.

GUERRILLA GIRLS CONSCIENCE OF THE ART WORLD
www.guerrillagirls.com

Copyright © 1989, 1992 by Guerrilla Girls, Inc.

com una ona des de la Segona Guerra Mundial. La consciència, però, determina l'existència, de manera que calia partir del coneixement d'una mateixa i de quin era aquest sistema de relacions que, durant anys, havia fet que les seves predecessores haguessin estat apartades del cànon i els discursos oficials en el món artístic. El patriarcat, aquesta taca d'oli que portava escampant-se des del moment en què es va descobrir la utilitat de mantenir una part de la població al servei de l'altra, estrenyia ara els seus llaços amb el capitalisme. I paral·lelament a aquesta presa de consciència d'unes quantes, el mateix sistema ofería la possibilitat d'empassar-se el problema i fer-nos creure que tenia eines i lleis per solucionar-lo entre totes, al mateix temps que permetia que, dia rere dia, la mentalitat de les nenes fos forjada a base de princeses que necessiten ser salvades, cançons que parlen d'un amor incondicional per sempre o bombardejos publicitaris en els quals només existeix un únic model de cos que els permeti ser acceptades.

Sota aquesta pretesa igualtat formal i els constants intents de deslegitimar el moviment feminista, tractant-lo d'estadi ja superat, o de problema de dones victimistes, histèriques i insatisfetes, la lluita i l'organització, també en el món artístic com una esfera més en la qual el patriarcat actua, acabaren

donant-los la raó. L'any 1989, les Guerrilla Girls van fer públic el seu conegut póster: Do women have to be naked to get into the Metropolitan Museum? Less than 5% of the artists in the Modern Art sections are women, but 85% of the nudes are female. És a dir, que les dones continuaven apareixent en l'art tractades com a objectes de la mirada masculina, i no com a subjectes creadors de continguts artístics.

Si aquest era un problema que afectava els museus, galeries i cercles artístics, també afectava el dia a dia. De manera que les dones s'adonaren que només elles donarien visibilitat a tot allò que les afectava i les concernia. Adoptant la premissa de Kate Millet, "allò personal és polític", Marta Roshler o Louise Bourgeois criticaven la relegació de les dones en l'àmbit privat. La primera, amb la performance *Semiotics of the kitchen* (1975), enumerava els elements que componen el dia a dia d'una mestressa de casa de la A a la Z amb l'objectiu d'indagar en el llenguatge com a sistema de signes en el qual les dones solen esdevenir un signe més que associem a l'àmbit de la cuina. Bourgeois, amb les diferents *Femme-maison*, dibuixava o esculpia cossos femenins que, en lloc de cap, tenien una casa.

Yoko Ono amb *Cut piece* (1965) i Marina Abramovic amb *Rhythm 0* (1974, veure a <http://vimeo.com/71952791>)

abordaven la qüestió de la violència i la cosificació de les dones. Els paral·lelismes entre les dues performance són evidents. En tots dos casos, les dues artistes actuaven com a subjectes del fet artístic ja que elles mateixes l'havien creat, però per evidenciar la seva situació com a dones decidiren actuar com a objectes passius. Per una banda, Yoko Ono s'assegué en un escenari oferint als visitants unes tisores amb les quals li podien retallar el vestit. Marina Abramovic encara anà més enllà: situant-se davant d'una taula plena d'estrís diversos, des de plomes o roses fins a ganivets, durant sis hores va permetre que el públic fes allò que volgués amb ella. La situació que es creà en tots dos casos fou molt similar: a mesura que la performance avançava, el públic era cada vegada més atrevit, fins al punt que totes dues acabaren pràcticament despulades, evidenciant que eren tractades com a objectes sexuals en la mesura que s'exposaven com a titelles. Tal com explica Abramovic, el més curiós del cas va ser que, quan passades les sis hores començà a moure's, tot el públic va marxar corrents, incapaç d'enfrontar-se a ella com a dona, aleshores sí, subjecte actiu.

La història de la lluita feminista, però, com una heura, és la història de mil lluites que s'entrellacen. Carrie Mae Weems, afroamericana, exposava

aquests encreuaments a *Mirror, mirror* (1986). En la fotografia en blanc i negre s'hi pot veure l'artista mirant-se en un mirall. Sobre la imatge, una llegenda: *mirror, mirror on the wall, who's the finest of them all? Snow White you black bitch, and don't you forget it!* Aquí veiem, doncs, com el patriarcat es mescla també amb el racisme, fent al·lusió als contes populars com a transmissors aparentment ingenus de les concepcions sobre l'altre.

Aquests són només alguns exemples de com l'art, com la majoria de coses mentre una societat és injusta, pot i ha de servir per transgredir. Elles ens han fet pensar: segurament, així, han complert el seu objectiu. Ens n'hem deixat moltes: per la il·lustradora Ende, per Frida Kahlo, per Ana Mendieta, per Maruja Mallo, per Mary Cassat, per Artemisia Gentileschi i per tantes altres, és important que recordem com les dones poden ser subjectes actius de creativitat, més enllà d'objectes de contemplació o entreteniment d'uns pinzells especialitzats en pell femenina, blanca, heterosexual i jove.

Qui digui que l'art no té poder, s'equivoca. Qui digui que serveix per abstruir-se de la realitat, també. Per una banda, perquè és creat per la realitat mateixa i, per l'altra, perquè és el mirall de les inquietuds, els desitjos i les preocupacions de cada generació.

A la CGT l'únic que fa nosa és que molesti tenir idees diferents

Quim Garreta

Pensava que no feia falta a aquestes alçades de la lluita contra la tirania, el capitalisme, el dogmatisme i el pensament únic, recordar que els que estem, participem i fem la CGT de Catalunya de mica en mica i dia a dia, tenim, entre altres, un mitjà de comunicació, el "Catalunya", que ens pot

servir de eina de contrast d'opinions i on sortosament es dona cabuda a diverses formes de pensar i opinar dins del nostre àmbit.

A ningú se li ha negat o impedit expressar la seva opinió en la nostra publicació –tampoc al Rojo y Negro–, qui en ella creiem i, a l'hora, hem encoratjat a qui ha fet i fa possible que surti la nostra publicació i continuï amb la feina engegada per en Joan

Peiró. Sempre ha estat en el nostre ideari la màxima de que del contrast de idees i pensaments surt el fruit del projecte compartit i no imposat.

Mai hem cregut ni hem pensat que les opinions siguin d'algú més de qui la signa. Es indiferent el càrrec o responsabilitat que se li ha encomanat dins de la CGT de Catalunya. Mai traspasarà el llindar de la seva opinió particular.

La CGT quan opina i/o comunica, ho fa mitjançant les seves resolucions acordades en Congressos, Conferències sindicals, Plens o Plenàries.

Qui pensi que la CGT de Catalunya opina d'una altra manera, te una clara intenció de voler canviar l'estructura i funcionament de la CGT i això només es pot fer en un Congrés i per acord majoritari.

Hem de defensar com mai, i si cal,

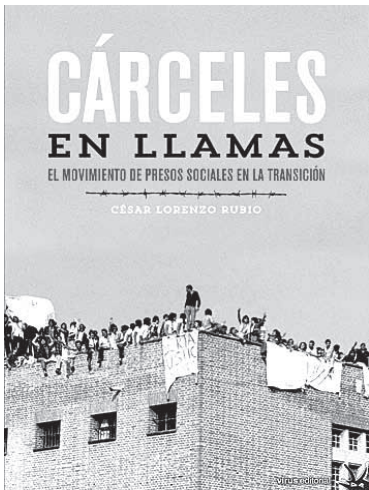
amb cops de puny a la taula, que la opinió de cadascú de nosaltres es pot traslladar a les pàgines del "Catalunya".

No traslladar les nostres opinions al nostre mitjà de comunicació es privar voluntàriament el debat i la reflexió, essència de la nostra manera de fer. Pel contrari, fomentar el silenci de les idees és exercir la tirania del pensament únic.

Llibres

Cárceles en llamas

El movimiento de presos sociales en la transición

César Lorenzo Rubio

Virus editorial, 2014, 440 pàg.

Quan després de la mort de Franco es van obrir les portes de les presons per a deixar sortir als opositors polítics a la dictadura, ningú imaginava el que vindria a continuació. Davant l'omissió de la seva causa en les mesures d'amnistia, els presos comuns van pujar a les teulades per a reclamar la llibertat i un canvi radical del sistema penal i penitenciari. Al capdavant del moviment de presos socials, la COPEL (Coordinadora de Presos en Lluita) va signar els manifestos que van acompanyar les vagues de fam, autolesions i motins mitjançant els quals es van reivindicar com víctimes del franquisme. La deriva cada vegada més violenta d'aquestes accions, tant en el seu desenvolupament com en la resposta governamental, va marcar de forma indeleble els anys de la Transició.

Va ser tal la rellevància que van adquirir les protestes i tanta l'alarma social que van generar les imatges dantesques de presons destrossades i presos ferits o morts, que el govern es va veure empès a emprendre una reforma urgent del sistema penitenciari. Però a pesar de la seva primerenca aprovació, la reforma va trigar bastants anys

a oferir resultats i no tots van estar en la línia prevista, mentre les condicions intramurs es degradaven a ritme accelerat a causa de la proliferació del consum de drogues i la massificació. A través de l'estudi de la conflictivitat carcerària dels anys de la Transició, el llibre explica en detall el procés de transformació de les presons franquistes fins al sistema penitenciari vigent en els nostres dies. Un recorregut travessat per episodis foscs i zones d'ombra sobre els quals aquesta obra aporta llum i rigor, sense renunciar a un enfocament crític que qüestionava el discurs hegemònic sobre el procés que va sentar els pilars del tancament contemporani en el nostre país.

Manuscrito encontrado en Vitoria

Los Incontrolados. Prólogo de Miguel Amorós
Pepitas de Calabaza, 2014, 96 pàg.

El Manuscrito encontrado en Vitoria va néixer com "la crítica més avançada formulada mai a Espanya" i el temps ho ha situat com un dels escrits més esclaridorss d'aquell convuls moment: la transició a la democràcia. Aquesta nova edició del Manuscrito en la qual, a més, Miguel Amorós ens explica els avatars del text, és el preludi de la reedició en aquesta editorial de les obres més notables d'un dels pensadors i activistes més rellevants que ha donat la crítica social durant el segle XX, Jaime Semprun (1947-2010). [...] La massa evident irrealitat

d'aquesta democràcia política que ens colen, nascuda senil, quan es tracta de llançar al mercat les diverses variants de programes governamentals, entre els quals el ciutadà serà cridat a escollir, consisteix en que el marge de maniobra social dels dirigents, o pretesos dirigents, és tan reduït que si presenten lleugers matisos plausibles de pseudoelecció, enormes dificultats els plouen. De tal forma que el que franquistes i oposició volen fer passar per una grandiosa renovació històrica apareix sense poder dissimular-se com una sòrdida acumulació de regatejos, arrangements, cops baixos i maniobres efectuades febrilment en una atmòsfera de demagògia i decrepitud. [...]

[...] La major conquesta del moviment de les assemblees és el moviment mateix, la llibertat que els treballadors han pres, començant a reunir-se i organitzar-se sense intermediaris, l'única que no podia ni ser acordada pel règim ni reivindicada pels seus dirigents, la que assetja avui a la vella societat espanyola en tant que la seva dissolució en actes: és l'autèntica democràcia realitzada, la llibertat viscuda en el diàleg antijeràrquic, allí on la revolució es troba com en la seva casa, i on tots els seus enemics se senten forasters, ja no disfressats sinó denunciats pel seu argot ideològic. Aquí tots els problemes pràctics es plantegen en el seu element tal com poden ser resoltos. [...]

En els anys setanta Jaime Semprun i Miguel Amorós van signar com Los Incontrolados dos escrits sobre la incandescent realitat espanyola, reivindicant així el sambenito infamant que la coalició entre la burgesia republicana i la burocràcia política i sindical de 1936 va penjar als revolucionaris que no van obeir a ningú més que a si mateixos mentre combatien als seus enemics externs i interns.

Miguel Amorós (1949) és un historiadore, teòric i militant anarquista valencià. En els anys setanta va contribuir a la formació de diversos grups anarquistes efímers; durant la «Transició» va mantenir posicions assembleístes en pro de l'autonomia obrera, i posteriorment va formar part de l'equip redactor de la revista Encyclopédie des Nuisances (1984-1992).

Ha traduït diversos llibres —La nuclearización del mundo de Jaime Semprun, per exemple, per a Pepitas de Calabaza—, ha escrit incomputables fullets i articles en la premsa llibertària i ha

impartit infinitat de conferències en les quals ha analitzat els diferents fronts de la Qüestió Social. Algunes de les seves intervencions estan recollides en llibres com Las armas de la crítica, Registro de catástrofes, Desde abajo y desde afuera, A carne viva, Perspectivas antidesarrollistas o Golpes y contragolpes. Recentment ha publicat els llibres sobre la guerra civil espanyola La revolución traicionada i Maroto, el héroe. En l'actualitat prepara, per a aquesta mateixa editorial, una nova edició del Manuscrito encontrado en Vitoria.

Catálogo de políticas miserables

Lectura del libro «Política y miseria» de Raúl Zibechi

Oscar García Jurado

Zambra/Baladre, 2013, 64 pàg.

Aquest text és un resum amb finalitat divulgativa de l'obra de Raúl Zibechi "Política y Miseria", editat per Baladre i Zambra el 2012. Aquest llibre va néixer de la indignació que li va produir al seu autor l'engegada per part dels governs progressistes d'Amèrica Llatina d'unes determinades polítiques orientades a perpetuar la misèria. Un recorregut per la misèria inherent a les polítiques contra la pobresa orquestrades pel Banc Mundial portades a terme per ONG, governs progressistes i moviments socials convertits en organitzacions institucionals.

El documental "Vencidxs", un excel·lent recull de memòria històrica

Joaquim Ortín Valls

Per primera vegada a l'història del cinema documental, els últims supervivents de l'època més crucial de la nostra història contemporània, la II República, la Guerra Civil i la posterior repressió franquista, donen el seu testimoni personal per a les generacions futures.

Vencidxs, és un recull de la història a través dels seus protagonistes que ha estat possible gràcies al treball d'un equip multidisciplinar de persones compromeses amb aquest projecte en el que han invertit més de tres anys per la seva realització. Aquest projecte s'ha dut a terme sense subvencions ni financeracions privades, i hi han participat més de 50 col·lectius i associacions relacionades amb la Memòria Històrica i la lluita social. La gravació de totes aquestes entrevistes va poderne finalitzar gràcies a la implicació de centenars de persones per mitjà d'un procés de captació de fons per crowdfunding.

Aquest documental ja ha estat projectat a diversos llocs del país i darrerament s'ha pogut veure cada dijous del mes d'abril als cinemes Girona del barri de Gràcia a Barcelona, on després de cada projecció s'ha obert un col·loqui amb els membres del col·lectiu DateCuenta que ha realitzat aquest treball.

S'han realitzat 107 entrevistes a supervivents de la Guerra Civil, milicians i milicianes, guerrillers, presos polítics i socials, mares de nens robats, protagonistes de les col·lectivitacions, brigadistes, etc, dels quals quatre ja no van poder veure el projecte finalitzat perquè ja ens han deixat per sempre. Vencidxs es un treball excel·lent que val la pena veure per conèixer des de l'experiència directa dels seus protagonistes què va significar la derrota de la República pel seu propi futur i el dels pobles d'Espanya.

Per més informació visiteu la web www.vencidxs.com

>> Revistes

CAFÈAMBLET

Denúncia de les retallades, la corrupció i el poder polític, econòmic i mediàtic, publicació mensual de 12 pàgines en format periòdic i 145000 exemplars de tirada.

DIRECTA

Mitjà de comunicació en català d'actualitat, investigació, debat i anàlisi, per denunciar els abusos i les injustícies i potenciar les alternatives, www.directa.cat

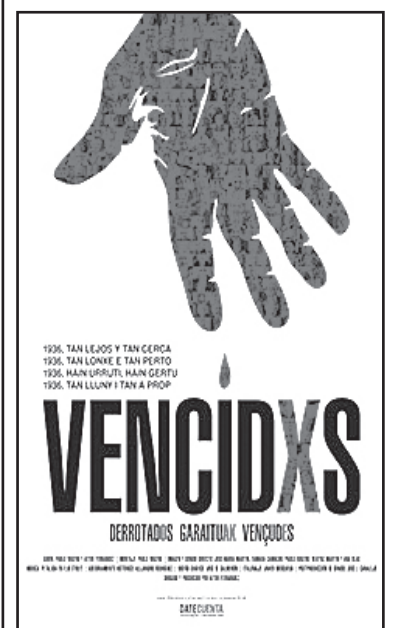
CUBA LIBERTARIA

Revista dels Grups de suport als llibertaris i sindicalistes independents de Cuba, contactes a cubalibertaria@gmail.com

ROJO Y NEGRO

Periòdic confederal mensual de la CGT amb tota l'actualitat sindical i social i les activitats i lluites del sindicat, www.rojoynegro.info

José Antonio Langarita, antropòleg i treballador social

“La qüestió de classe creua indiscutiblement les possibilitats d'accés al goig sexual”

“El cruising és una bona eina d'anàlisi per interpretar la nostra gestió social del sexe”

> LA FRASE...

“El desig sexual entre dos homes no està previst en la nostra societat fora dels circuits assignats”

Josep Estivill

Jose Antonio Langarita Adiego és antropòleg i treballador social, professor de la Universitat de Girona i membre de la línia de recerca entorn als cossos, gèneres i sexualitats del GRECS. Investiga la relació entre sexualitat i espais públics així com la construcció social de les identitats sexuals a l'occident.

— **Explica'ns breument què és el cruising i quina és la teva recerca al seu voltant?**

La veritat és que costa una mica definir la pràctica del cruising amb totes les seves particularitats. Per dir-ho amb quatre paraules, assenyalaria que es tracta del conjunt d'estratègies que porten a terme alguns homes amb la finalitat d'accedir al sexe de forma gratuïta i anònima en els espais públics. La pràctica del cruising és interessant perquè és el resultat d'un imperatiu sexual emparat en els principis de la heterosexualitat i la monogàmia; és a dir, és el producte de la persecució, silenci i estigma que pateixen els homes que desitgen a altres homes, d'una banda, i de les lògiques del sexe exclusiu i amb amor, d'una altra. És per això pel que es converteix alhora en una bona eina d'anàlisi per interpretar la nostra gestió social del sexe.

— **Quines són les zones de Cata-**

lunya on avui podem trobar pràctiques de cruising?

Zones de cruising n'hi ha per tot arreu; qui vulgui anar-hi segurament en pot trobar a prop d'on és. El que hem de destacar és que els homes que visiten uns llocs o d'altres són molt diferents en funció del territori i de la classe social. No és el mateix la gent que va a fer cruising a Sitges que a Montjuïc, per exemple.

— **Existeixen, per tant, tipologies diferents d'usuari d'aquestes relacions?**

A mi, més que dir tipus d'usuaris m'agradaria parlar de circumstàncies. En general, podria dir que hi ha de tot. Els nous espais de trobada per a homes homosexuals, com a bars, discoteques o pàgines de contacte en la xarxa han ofert, per a un bon nombre d'homosexuals, un espai de socialització i expressió del seu desig. Ara bé, no tothom pot pagar les entrades a les discoteques, les cerveses a preus de luxe o penjar la seva foto a internet. D'alguna manera a les zones de cruising hi va qui no pot anar a un altre lloc. A les zones de cruising, en bona mesura, hi van aquells homes que tenen altres atributs malauradament desqualificadors en la nostra societat, com a immigrants, gent gran, gent que no pot pagar una copa a les discoteques o gent que ningú no sap que desitja altres homes. És a dir, la qüestió de classe creua indiscutiblement les nostres possibilitats d'accés

al goig sexual.

— **Trobem també zones de cruising específicament per a dones?**

En principi no he sentit a parlar. Si es donés el cas, dubto que es pugui desenvolupar amb les mateixes dinàmiques que es dona entre els homes. Hem de tenir en compte que, d'una banda, l'espai públic és eminentment masculí, i d'altra, l'apropiació del sexe com un instrument pel plaer sexual sense compromisos també s'ha construït al voltant de l'home, tradicionalment. No vull dir que les dones no puguin generar espais de goig sexual. El que penso és que l'estructura patriarcal, de moment, és massa forta com perquè es puguin generar dinàmiques de sexe anònim entre dones als espais públics.

— **Per quina raó creus que el cruising està tan criminalitzat? Suposa un qüestionament o un risc per a la heteronormativitat?**

La pràctica del cruising qüestiona el mandat heterosexual en tant que trenca el binomi home/dona. El desig sexual entre dos homes no està previst en la nostra societat fora dels circuits assignats per a la població gai (bars, restaurants, espais d'oci, etc); és a dir, fora de la quota social i de mercat que ens han donat. En aquest sentit, els practicants de cruising s'apropien d'un espai indiscutiblement heterosexual i el resignifiquen. Aquest fet provoca la sanció social i política.

Així, per exemple, l'alcalde de Badalona, Xavier Garcia Albiol, no va dubtar en amenaçar amb la persecució policial a aquells homes que practiquessin sexe anònim a la platja de la Mora. D'altra banda, la pràctica del cruising està associada a la diversitat de parelles sexuals, el que trenca amb el dictat monògam. L'espai social del sexe és en parella i exclusiu. Trencar aquest principi és objecte de sanció.

— **Les zones de cruising permeten l'alliberament sexual?**

És una pregunta complexa. Per a molts homes les zones de cruising són l'únic espai d'accés al sexe, l'únic lloc on experimentar plaer sexual amb altres homes sense ser descoberts. En aquest sentit podríem dir que és un espai d'alliberament en un context d'hostilitat sexual. Però d'altra banda, en les zones de cruising també es produeixen exercicis d'exclusió en funció de l'origen, l'edat, l'estètica, el cos, etc. Em pregunto si és possible l'alliberament sexual sense l'alliberament d'altres opressions, si l'opressió sexual s'exerceix de la mateixa manera cap a tots els cossos. Com garantim l'alliberament sexual en un context en el que es pot ser homosexual i racista alhora? En aquest sentit, val a dir que malgrat que les zones de cruising poden pensar-se com espais de resistència, també són espais d'estratificació social, tal i com ho és la societat en la que es desenvolupa.

BALA PERDUDA

Aprendre a dir no

Toni Àlvarez

Des de fa uns anys el Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat, el CASC, porta a terme una intensa campanya per fer fora les activitats militars al parc de Collserola i les seves rodalies. Per això el passat 27 d'abril van fer una concentració a la seu del Patronat del Parc de Collserola, a Barcelona, on una cinquantena de persones van denunciar la presència de militars fent pràctiques en entorn urbans.

A l'octubre de l'any 2011, a una moció aprovada per tots els grups polítics, menys el PP, en sessió de plens a l'Ajuntament de Sant Cugat, es demanava a l'alcalde de Sant Cugat que remetés una carta al Patronat del Parc de Collserola demanant explicacions sobre aquestes pràctiques militars en entorns urbans. I per les respostes es veu que ningú té competències per regular aquesta presència armada... respostes que a Tarragona i la presència de vaixells de guerra al seu port ens sona molt: aparentment ningú té res a dir, tot i que després, si no estan tots els organismes oficials d'acord, no hi ha arribada de vaixells de guerra.

Lluny de desaparèixer les maniobres militars per la pressió ciutadana i informativa, la “xarxa d'informació” del CASC ha denunciat l'albirament de més maniobres als límits urbans del Parc de Collserola, aquesta vegada a la Floresta, als límits urbans del Parc de Collserola, on un veí del poble informava al correu electrònic del CASC que “9,30 del matí del 12 de març del 2014 i sorpresa en veure com un Land Rover de l'exèrcit espanyol amb matrícula ET nn nnnn acabava de descarregar soldats a la parada de la línia 4 de Plaça del Centre, al barri de la Floresta de Sant Cugat.

Estorat sobre tot per la indumentària de camuflatge de color marró, boina i el que ells diuen “correa”. Sobtat veient-los caminar pe l'avinguda de la Piscina direcció Can Busquets en mig de la tranquil·litat del barri i direcció cap el bosc.

Realment una imatge torbadora en mig d'un veïnatge tranquil, i una invasió a una zona de calma com són els boscos de la Rierada. El que representen i el contrast dins una zona civil, em costa d'acceptar.” Un altre veí confirmava que “se'ls va veure armats i amb motxilles” i un tercer va trucar a l'Ajuntament que el va encoratjar a trucar a la Policia Local “si tenia por”.

Diverses són les entitats que rebutgen aquesta presència dels militars de la caserna del Bruc, que pretén normalitzar la vida “quartelera” més enllà dels murs de les casernes. Una normalització que inclou discursos, actuacions i potenciació de visites a instal·lacions militars, sempre molt lligades a persones concretes que pressionen per realitzar aquestes visites. El passat mes de març, una escola de Terrassa va portar una classe de nens de 4 anys a la caserna del Bruc per “apropar-los a l'ofici dels militars”... després que, els pares d'uns alumnes d'aquella classe, insistissin fins a l'infinit en portar-los a conèixer com són de bons els militars que apaguen focs.

Es tracta d'aprendre a dir no, tot explicant que hi ha darrere d'aquests intents de normalitzar la misèria dels exèrcits. Una feina comuna on totes i tots hem de ser mestres.